GEORGE ANN JANSSON

Tu esti roscata mea

Traducerea si adaptarea în limba română de:
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

- Dacă veţi continua să-l jeliţi pe tatăl tău, nici tu nici mama ta n-o să treceţi niciodată peste durerea asta, îi zise domnul Treadmarsh Amandei Stewart. Regretele singure nu fac decât să prelungească durerea.

- Nu-mi pot stăpâni sentimentele, zise Amanada. Când mă gândesc la ce i-a făcut Homefare...S-ar zice că ei i-au cauzat moartea!

- Dacă nu erau ei, ar fi fost alt lanţ de magazine. Oricât de mult regretăm situaţia prezentă, zilele micilor întreprinzători sunt numărate.

- {tiu, răspunse ea amarnic. Azi sunt supermarketuri, mâine devin hipermarketuri. Unde o să se ajungă?

-La nimicirea tuturor micilor comercianţi, zise el preocupat. îmi pare rău, n-am vrut să.

- Nu-i nimic, înghiţi fata în sec, ştiind că moartea tatălui o afectase mult prea mult ca să se prefacă. Era prea tânăr ca să moară.

Avea doar şaizeci de ani, la fel ca mama, care acum a rămas fără nimeni.

- Te are pe tine.

- Nu e acelaşi lucru.

- Ce ai de gând să faci?

- Nu ştiu. Bineînţeles, se pune şi problema banilor.

- Mama ta va primi pensia de militar a tatălui. Nu e cine ştie ce, dar e de-ajuns pentru cele necesare, şi bătrânul avocat începu să caute printre foile de pe masă. Niciodată n-am înţeles de ce tatăl tău a vrut să intre în industria alimentară. Adică nu la asta te aştepţi de la un fost general în armată. Una e să te ocupi de analiză de piaţă, dar să vinzi mezeluri într-un oraş mic...

- Era ceva mai mult decât atât, domnule Treadmarsh. Magazinul lui era inima oraşului, locul unde-şi dădeau toţi întâlnire. {tiu cum era tata - la trei luni după ce s-au mutat, a devenit conducătorul comitetului bisericesc şi secretarul clubului de grădinari. Viaţa satului devenise viaţa lui. Ar fi făcut orice ca situaţia să rămână neschimbată. De aceea, când Homefare i-a propus să vândă la preţul dorit de ei, a refuzat. {i-a dat seama că riscă, pentru că dacă apărea un supermarket, apăreau şi altele.

- Ţin minte când a venit să-mi spună despre asta. Nu înţelegea de ce o companie mare ca a lor vrea să cumpere un magazinaş. Am crezut că nimeni de pe-aici nu -şi doreşte un supermarket.

- De fapt, nu se intenţiona deschiderea lui aici. Voiau

să cumpere afacerea tatei şi să-l lase pe el director. Aceeaşi ofertă au făcut-o şi altor magazine de profil din zonă, iar tata a fost singurul care a refuzat să vândă. Apoi, când au deschis magazinul acela mare din Bradford, le-au închis pe toate cele mici, ca să forţeze comercianţii să se mute acolo.

- Deci, chiar şi tatăl tău ar fi trebuit să vândă ca să rămână la conducere un timp, şi să-şi piardă slujba în câţiva ani?

- Exact. Deşi toţi foştii patroni de magazine au fost îndepărtaţi cu preţul unor mari sume de bani. Tata însă s-a situat pe altă poziţie. După ce a refuzat oferta iniţială, s-a dus la ei ca să vândă în cele din urmă, iar ei i-au râs în faţă.

- E de înţeles.. .Din câte ştiu, la început îi oferiseră destul de mult. Păcat că n-a acceptat.

-A crezut că-i va impulsiona pe micii comercianţi, nu că vor da bir cu fugiţii.

- N-a fost o judecată prea înţeleaptă pentru vârsta lui, şi se uită din nou în hârtii. Sper că ai un loc de muncă bun.

- în ultimul an, l-am ajutat pe tata, de când cu problemele de inimă ale mamei.

- Si vrei să continui?

- N-am ce. De luni de zile ieşim în pierdere. Sunt sigură că aceasta a fost cauza morţii tatei. Când cei de la Homefare l-au refuzat, s-a dus să-şi limpezească mintea undeva. A traversat fără să se uite.. .şi a murit, şi-şi

încleştă pumnii în timp ce povestea. Poate că n-a mai vrut să trăiască. Poate că moartea lui a fost cea mai potrivită metodă pentru el.

- Cu siguranţă nu, sări domnul Tredmarsh îngrozit. Era încă în putere, şi mai avea şi pensia.

- Pe lângă asta, s-a împrumutat la bancă mai bine de un an de zile. Avem o datorie de două mii de lire. Va trebui să vindem casa ca
s-o plătim.

- Si?

- Cred că o să găsim un mic apartament în Londra; acolo o să am un salariu mai bun decât aici.

După discuţia cu domnul Treadmarsh, Amanada ieşi, luând-o în jos pe strada principală din Bradford. Ce mult contrastau noile magazine luminoase, cu cele de mici, de provincie, unde reclamele ţipătoare erau înlocuite de personalul local şi unde produsele angro, la preţuri promoţionale făceau loc produselor tradiţionale. Si totuşi, lumea căuta marfa mai ieftină. Altfel, tatăl ei ar mai fi trăit încă.

în maşina pe care nu ştia dacă şi-o va permite şi pe viitor, Amanda privea cele ce urmau cu mult mai puţină încredere decât o arătase în biroul avocatului. Dar nu era nevoie să-şi spele lucrurile în public şi toate probleme personale trebuia să le rezolve singură. Deşi nici în faţa mamei nu îndrăznea, fiindcă sănătatea ei se înrăutăţise alarmant de la moartea soţului, în urmă cu o lună.

Amanda parcă în faţa magazinului şi se îmbărbătă să intre zâmbind în camera din fund. în spatele casei, era o grădină, iar după aceasta, zona verde a oraşului.

Nu era de mirare că locul îi fermecase pe ai ei încă de la prima vizită în Meredon Valey. Chiar şi acum, după şapte ani, locul rămăsese la fel de pitoresc şi de proaspăt, în ciuda faptului că se afla la doar câţiva kilometri de Bradford. Păcat - oftă ea în sine - că locuitorii n-au arătat tatălui ei loialitatea la care s-a aşteptat; altfel, magazinul ar fi supravieţuit. El nu-i i-a criticat niciodată şi întotdeauna a insistat că profiturile reduse pe care le realiza se datorau inflaţiei şi problemelor economice, nu faptului că era părăsit de clienţi pentru preţurile mai mici şi oferte mai variate din hipermarketul Homefare.

-Am făcut ceai, o întâmpină mama ei din bucătărie. Mi-am zis că o să ai nevoie de ceva revigorant după discuţiile cu domnul Treadmarsh.

Amanda primi o cană, bucuroasă. între cele două femei exista o oarecare asemănare, în ciuda diferenţei de vârstă. Ambele erau înalte, subţiri, Amanda ceva mai interesantă, cu braţe prelungi şi firave, cu un chip delicat, o piele albă şi ochi albaştri. Părul însă şoca cel mai mult la ea - în loc de castaniul la care oricine s-ar fi aşteptat, al ei era de un roşu-aprins, bogat, căzându-i în valuri bogate pe umeri.

-Ţi-a făcut vreo sugestie? se interesă doamna Stewart.

-A zis doar că e o decizie înţeleaptă să vindem şi să ne mutăm în Londra.

- Mai bine ne duceam acum un an. Când mă gândesc cât de mult s-a luptat tatăl tău să rămânem.

- A fost o bătălie pierdută, se întristă fata. Nu te poţi împotrivi celor care fac legea, trebuie doar să te conformezi.

- îmi pare că tu nu mai ai mult.

- Aşa e, zise fata trecând la fereastră, fără însă a vedea verdele grădinii, ci străzi cenuşii din Londra. Sunt mai mult de o secretară şi mă pricep să conduc un magazin alimentar. E o combinaţie anormală, care ar trebui să ducă la un post ceva mai interesant.

- Cred că ar fi bine să lucrezi într-un birou. Aşa o să întâlneşti.

- Un bărbat vrednic, termină Amanda. Nu, mulţumesc. Am o idee mai bună în ce priveşte viitorul meu decât o casă şi copii de dragul unui tip bine îmbrăcat! O să-mi caut ceva de lucru la Brands. întotdeauna au ceva interesant de oferit.

- Nu poţi să lucrezi pentru un supermarket! rosti doamna Stewart cu lacrimi în ochi. După ce ai văzut cum l-au tratat cei de la Homefare pe tatăl tău, credeam că...

- Tocmai de aceea vreau să lucrez pentru Brands. Sunt cei mai mari adversari pentru Homefare, şi e cu atât mai bine dacă pot contribui cât de puţin la detronarea lor.

- Aş vrea să nu fi fost aşa de încrâncenată, oftă mama fetei. Uită ce s-a întâmplat. N-ai cum să le provoci pagube. Sunt ca o mare învolburată care înghite totul în jurul lor.

- Poate reuşesc s-o înfrunt totuşi. S-au văzut şi situaţii mai grave!

Când îşi propunea ceva, Amanda realiza întotdeauna, aşa că în doar câteva săptămâni, vându magazinul la un preţ bunicel, plătind astfel datoria de la bancă şi închiriară un mic apartament din Camden Town. Deşi de la ferestre nu se vedeau altceva decât alte acoperişuri de case, interiorul era acceptabil, iar proprietar era un indian gras, cu soţie şi copil. Diferea mult de spaţiul intimi şi liniştit de la ţară, dar când mobilară casa cu ce avuseseră dincolo, parcă îi dădură un aer mai plăcut.

Amanda se obişnui mai repede în noua casă decât mama ei şi într-o săptămână obţinu şi un post la Brands, aşa că era plecată în cea mai mare parte a timpului. Deşi lucra de două zile în sectorul de birotică, în subordinea lui George Thomas, unul dintre acţionari, deja primise certitudinea că o vrea pe post de secretară personală, pentru că a lui se îmbolnăvise.

- Mi se pare o slujbă cam plictisitoare pentru tine, comentă doamna Stewart într-o seară, câteva luni mai târziu, când fata se întoarse acasă palidă şi obosită. Sunt sigură că te-ai descura în altă parte la fel de bine.

- Mamă, ai prejudecăţi.

- Ba nu. Domnul Chadwalls s-a arătat foarte mirat când i-am spus că eşti secretară. Era convins că ai ajuns model.

- Sunt o secretară model.

- La birotică?

- Nu, am fost promovată.

- Ce bine! De ce nu mi-ai spus?

- Pentru că nu m-ai lăsat. Abia în după -amiaza asta am aflat. Secretara domnului Thomas pleacă, şi m-a cerut pe mine s-o înlocuiesc; o îmbrăţişă pe mama ei. Să fie cu noroc!

- Unde vezi tu norocul în a fi secretară? se desprinse femeia, abătută.

- Nu intenţionez să rămân în poziţia asta prea mult. O să devin şi eu unul din cumpărători.

-Asta înseamnă mai mulţi bani?

- Nu mă interesează banii. Ci să ajung să mă confrunt direct cu trustul Homefare.

- Si la ce bun? Serios acum, mi-aş dori să uiţi de Homefare.
Nu-i poţi învinui încontinuu pentru moartea tatălui tău. A fost un accident.

Zicând acestea, doamna Stewart deveni aproape lividă, motiv pentru care Amanda regretă că lăsase discuţia să continue. Dădu fuga în dormitor şi se întoarse cu o pastilă.

- Pune-o sub limbă, îi ceru.

în câteva minute, femeia îşi reveni şi oftă adânc.

- Scuză-mă, draga mea. Acum mă simt mai bine.

- Eu ar trebui să-mi cer scuze că am continuat.

Apoi schimbară subiectul, fata povestindu-i mamei despre nişte haine pe care le văzuse în drum spre casă. Mai târziu însă, în pat, ascultând respiraţia sacadată a

mamei, îşi aduse aminte de ranchiuna pe care o purta în suflet şi pe care nimeni şi nimic n-avea s-o şteargă. Ce bine ar fi fost dacă ar avea de luptat împotriva unei singure persoane. Nu a unei companii. Câteodată, chiar şi ea realiza inutilitatea de a se ridica împotriva întregului concern; dar apoi îşi amintea de David şi Goliat şi-şi recăpăta încrederea în sine. Trebuia să existe sute de mici afacerişti care să-şi dorească distrugerea celor de la Homefare din cauza dereglărilor produse odată cu apariţia lor pe piaţă. Dacă i-ar fi putut strânge pe toţi într-un grup ... - un gând care o măcină mult timp până când să adoarmă.

Amanda se adaptă repede cu noul loc de muncă şi în doar câteva
săptămâni deveni indispensabilă pentru şeful ei.

- Nu ştiu ce m-aş face fără tine, zise domnul Thomas într-o zi, când tânăra intră în biroul lui cu scrisorile pentru semnat. Ţi-am dat scrisorile astea abia acum o oră. Pare că ai degete electronice, nu o maşină de scris, şi începu să le semneze. Dacă vrei, poţi pleca mai devreme. Si eu o să fac la fel.

- Ce bine, zâmbi ea. Doamna Grant a zis că mă duce la Expoziţia Culinară, dacă sunt liberă.

- Tot mai vrei să devii cumpărător?

- Da.

- Dar n-ai experienţă.

- L-am ajutat pe tata. în ultimele şase luni, numai eu făceam comenzile.

- Pentru un magazinaş? Draga mea, numai unul din cumpărătorii noştri cheltuie într-o zi cât cheltuiaţi voi într-un an întreg!

- Ne interesa doar să luăm cele mai bune produse la preţuri cât mai mici.

- Dar ai cunoştinţe în a recunoaşte un astfel de produs? Acum, vei avea în faţă zeci de mărci, nu doar câteva.

Realizând inutilitatea discuţiei, Amanda luă scrisorile şi vru să iasă.

- Despre balul de sâmbătă, o opri domnul Thomas. Soţia mea ar fi încântată să stai cu noi la masă.

- E foarte amabil din partea ei, dar nu ştiu dacă am să vin.

- Nu se poate să ratezi balul personalului, zise el şocat. Vei avea ocazia să-l vezi pe domnul Brand. E un bărbat extraordinar. Si i-am
vorbit soţiei atâta despre tine încât abia aşteaptă să te cunoască.

"Asta ca să nu cadă la bănuieli", îşi zise Amanda, şi surâse, promiţând că se mai gândeşte.

- Bun. N-ai să regreţi. Ai să fii frumoasa balului.

Doamna Stewart era de aceeaşi părere, cu toate că se arătă indignată de faptul că Amanda nu voia să-şi cumpere o rochie nouă.

- Am altele mai bune de făcut cu banii, zise tânăra.

- Ce-ar fi mai bun decât să-ţi cumperi o rochiţă drăguţă?

- Să-ţi ofer o vacanţă cu mult soare. Nu-ţi prieşte Londra.

- N-am de gând să mă duc în vacanţă. Mă simt bine.

Amanda nu mai continuă; de câteva luni o îngrijora starea mamei
ei, care slăbea pe zi ce trece.

- Amanda, nu mă asculţi!

- Scuze.Ce anume?

- Doamna Chadwalla zice că-ţi împrumută cu mare drag unul din sariurile ei. Are câteva foarte frumoase.

- Nici măcar n-aş şti cum să-l îmbrac, protestă fata. Si aş arăta aiurea.

- Eu zic că ai arăta perfect. Sunt atât de elegante, iar tu ai un corp făcut exact pentru aşa ceva.

Ca şi cum totul ar fi fost plănuit dinainte, doamna Stewart merse repede la uşă pentru a-i deschide doamnei Chadwallla, care intră cu un voal albastru-auriu pe braţe. în doar câteva minute îl înfăşură în jurul fetei, care se admiră mulţumită în oglindă. Nu arăta deloc a indiană, dar avea un aer modernist, iar părul ei roşu-aprins accentua feminitatea acelui obiect de îmbrăcăminte atât de tradiţional. Deşi se aştepta ca voalurile să-i ascundă formele, constată cu uimire că, dimpotrivă, îi accentuau mai ales talia, pieptul bogat şi braţele lungi şi graţioase.

- Dacă-ţi strângi părul la spate, zise femeia, şi-ţi pui un colier frumos, ai să arăţi ca o prinţesă.

- Mă simt ca o prinţesă, chicoti ea, făcând piruete,

atentă să nu prindă materialul în tocuri. Dar n-aş putea să port aşa ceva; e al dumneavoastră.

-Ba nu, e al tău, insistă femeia. Mai am alte câteva zeci în dulap, şi nu le port.

Realizând că ar fi fost aiurea să refuze, Amanda petrecu următoarea jumătate de oră învăţând cum să îmbrace un astfel de articol de îmbrăcăminte.

-Ai să fii cea mai frumoasă la bal.

-Cu siguranţă, am să fiu cea mai exotică. Singura indiană roşcată din Dorchester!

Cu aceste gânduri, Amanda îşi făcu intrarea trei seri mai târziu în sala de bal, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai înţelept să poarte rochia ei simplă de mătase neagră. Era însă prea târziu acum, aşa că înaintă sub privirile curioase ale multor invitaţi spre locul unde era afişată aşezarea în sală. După cum îi promisese domnul Thomas, o puseseră lângă el şi soţia lui. După ce se făcură prezentările, rămase la masă, ascultând pe de o parte conversaţia domnului Thomas, iar pe de alta, cercetând lumea pestriţă ce se adunase în sală. Se vedea clar că Brands nu se zgârcea când era vorba să-şi distreze anagajaţii. Marca Brands era prezentă peste tot, prin feţele de masă dungate alb-albastru, iar aranjamentul elegant al meselor dădea o idee despre ceea ce avea să urmeze în meniu.

- îmi faci onoarea să dansezi cu mine? o întrebă şeful ei, la care Amanda se uită repede la soţia acestuia, care-i zâmbi încurajând-o.

- Eu nu sunt o mare amatoare, dar lui George îi place să arate ce poate pe ring.

Si chiar avea ce. Dacă în spatele biroului domnul Thomas se arăta exigent, pe ring se dovedi un adevărat profesionist, învârtind-o pe Amanda până la epuizare. Iar la un moment dat, ea constată îngrozită că lumea se dăduse în lături, lăsându-i să-şi facă numărul. După care o conduse înapoi la masă.

- Vine domnul Brand, şopti el şi se grăbi să-l întâmpine.

Amanda nu se gândise prea mult la omul care transformase
Brands dintr-un magazin mic într-un lanţ de supermarketuri, dar la prima vedere imaginea lui Clive Brand o surprinse, căci nu arăta deloc a magnatul la care se aşteptase. Aducea mai degrabă a funcţionar public, fiind tăcut, cu tâmplele grizonante şi riduri în jurul ochilor căprui, care îi dădeau mai degrabă patruzeci, decât treizeci de ani, iar forma buzelor îi dădea un aer de superioritate. Era un bărbat atent la fiecare cuvânt care-i ieşea pe gură, departe de orice prototip al măcelarului tipic, pântecos!

- Nu ştiam că sunteţi un dansator atât de bun, îi zise domnului Thomas, iar glasul său păstra un oarecare accent canadian.

- Am avut şi noroc de o parteneră excelentă, aprecie el, privind-o pe Amanda şi făcând prezentările.

înainte de a-şi da seama, tânăra se pomeni dusă din nou pe ringul de dans.

- Mă tem că eu nu sunt la fel de priceput, se scuză Clive Brand.

Ea zâmbi şi preţ de câteva clipe dansară tăcuţi. Lipită de el, fata îşi dădu seama că nu era un bărbat înalt; mai degrabă ţinuta lui demnă îi dădea aerul impunător. Părea mulţumit de liniştea care se lăsase între ei, şi imediat ce muzica încetă o conduse la masă şi rămase nemişcat, privind-o intens.

- N-ai deloc sânge indian în tine, domnişoară Stewart, zise.

îi trebui câteva secunde Amandei a-şi da seama la ce se referea, după care râse.

- O indiană mi-a dat acest sari drept cadou.

- Ţi se potriveşte. Este un articol neobişnuit.

- Să înţeleg că eu sunt neobişnuită? întrebă ea, dar imediat îşi aduse aminte cu cine stă de vorbă şi se ruşină.

- Frumuseţea ta este o raritate, răspunse el.

- Mulţumesc pentru dans, domnule Brand, zise ea fericită că ajunseră la masă.

- Eu trebuie să vă mulţumesc, şi-i zâmbi vag, trecând la masa vecină.

"Pesemne îşi face dansurile de curtoazie”, îşi zise Amanda cu oarecare regret, dar nici nu avu timp să se

gândească prea mult la asta, fiindcă altcineva o invită imediat la dans. Pe parcursul serii, îl urmări de mai multe ori pe Clive Brand în timp ce dansa cu diverse femei, majoritatea soţii ale directorilor adjuncţi. La un moment dat privirile lor se întâlniră şi, nervoasă că fusese surprinsă, Amanda se concentră asupra partenerului ei de dans, care, încurajat, îşi încercă norocul:

- N-ai venit cu nimeni, nu? la care ea negă din cap. Sper că mă laşi să te conduc acasă.

Fata murmură neconvingător, ştiind că a accepta oferta lui
Rodney Marsh însemna un drum cu maşina foarte neplăcut pentru ea. însă nu putea scăpa de el cu una cu două, astfel că, la finalul serii, el o însoţi hotărât spre ieşire.

- Te ducem acasă, domnişoară Stewart, zise şi domnul Thomas văzând-o că iese. Stai cu soţia mea până mă duc să iau maşina.

- O duc eu acasă pe Amanda, se grăbi să spună Rodney.

- Nu vreau să deranjez pe nimeni, interveni fata. Ar fi mai bine să mă duc singură.

- Nu fi prostuţă, zise Rodney, luând-o după umeri. Te duc cu mare plăcere.

- Fără îndoială.

- Nu te teme, nu-ţi fac niciun rău, rânji el.

- Sigur că da. şi încercă să se elibereze din braţele lui.

- Iată-te, domnişoară Stewart, se auzi o voce din spate.

Sper că n-ai uitat că mi-ai promis că mă laşi să te duc acasă.

Tânăra se întoarse uimită şi-l zări pe Clive Brand; Rodney o eliberă numaidecât şi fata înaintă spre celălalt.

- Sigur că nu, domnule Brand, şi salută, apoi îl urmă sub privirile mirate ale celorlalţi şi urcă în maşina lui.

- Mi-aţi salvat viaţa, zise ea puţin mai târziu.

- Mai degrabă virtutea, răspunse el abia şoptit, iar fata îl privi, încercând să-i desluşească chipul în întunericul dinăuntru.

- De unde aţi ştiut că am probleme cu Rodney?

- Te-am urmărit mai toată seara.

- Nu mi-am dat seama.

- M-ar fi deranjat dacă ai fi făcut-o.

Din nou îi luară Amandei câteva secunde să înţeleagă înţelesul
acelor vorbe. Bărbatul tăcut din faţa ei ascundea multe, dar trebuia să ţină seama că era angajatorul ei, aşa că încercă să se controleze.

-A fost drăguţ din partea dumneavoastră să mă conduceţi acasă. Mulţi alţi bărbaţi ar fi văzut acceptul meu drept o poartă deschisă spre alte lucruri.

- în cazul meu, domnişoară Stewart, nu se aplică.

- Nu voiam să... se înroşi ea.

- Ba da, cred că da. Dar te asigur că n-am să atentez la onoarea
ta.

- Bine. zise ea, dorindu-şi a găsi un loc în care să se ascundă de ruşine.

- Dar am alte planuri în ce te priveşte, adăugă. Eşti liberă mâine seară, să iei cina cu mine? Scuze că te iau pe nepregătite, dar la finalul săptămânii plec la Montreal, şi aş vrea să ne vedem înainte.

- Sunt liberă, şi mi-ar face plăcere să iau cina cu dumneavoastră.

- Atunci, vin să te iau la opt. Dacă e plăcut afară, să porţi ceva uşor; o să mergem undeva în afara oraşului.

După care niciunul nu mai scoase o vorbă până când maşina opri în faţa casei din Camden Town.

- Pe mâine, domnişoară Stewart. Aşteptă să intre în clădire, după care făcu semn şoferului să plece.

Capitolul 2

Amanda se întâlni cu Clive Brand de trei ori înainte de plecarea lui în Canada. După cum se înţeleseseră, veni după ea la opt, si o duse la un restaurant liniştit din Maidenhead, unde se aşezară la o masă cu vedere spre râu. Aşteptându-se la o reacţie mai formală faţă de el, Amanda constată cu surprindere că-i venea foarte uşor să discute cu el, deşi bărbatul vorbea foarte puţin. Si ca să afle mai multe despre persoana lui, Amanda se văzu nevoită să-l întrebe pe domnul Thomas, care-i spuse că magazinele Brands se întindeau pe ambele părţi ale Atlanticului, fiind la fel de cunoscute în Anglia ca şi în Canada.

- Domnul Brand s-a stabilit la Londra acum zece ani, concluzionă el. Nu ştiu sigur ce l-a determinat să vină. Poate că-i place viaţa de-aici.

O problemă pe care şi Amanda o putea lămuri cu Clive, fără a se teme că e prea îndrăzneaţă.

- Staţi în Anglia de plăcere sau pentru afaceri?

- De plăcere. Iniţial plănuisem să rămân doar vreo doi ani - până puneam pe roate Brands. Dar Londra m-a captivat complet. Există aici o linişte şi o detaşare care mi se potrivesc. Aici oamenii te lasă în pace, dacă vrei să fii de unul singur.

- în Canada nu e la fel?

- Cu siguranţă că da, dar sunt prea cunoscut acolo ca să rămân în anonimat.

Fata îşi formulă în minte următoarea întrebare, dar nu era sigură dacă să i-o adreseze sau nu.

- Sunt văduv, răspunse el, parcă citindu-i gândurile. Iar acasă aş fi fost ţinta încercărilor mamei de a-mi găsi o pereche.

- Aici nu se mai aplică? zâmbi ea.

- Nu la fel de insistent. Oricum, mă prefac a avea un trecut dubios. Aşa măcar mă salvez de unele dureri de cap.

- Nu-mi imaginez că cineva v-ar considera un adevărat cuceritor, râse ea.

- Dar nici mieluşel nu sunt.

Pe parcursul întregii seri, Amanda realiză forţa acestui bărbat, nu doar cea fizică ci şi cea mentală, căci ajungeau doar câteva minute să discuţi cu el şi-ţi dădeai seama de ambiţia lui de a deveni un om de succes.

- Gândurile tale sunt prea adânci ca să le citesc, spuse el la un moment dat.

- Mă bucur. Erau doar nişte idei prosteşti.

- Aş vrea să le ştiu, spuse el şi o prinse de mână. Spune-mi-le, Amanda.

Rar îi spunea pe nume, iar ea încă nu-l tutuise, şi întotdeauna
aştepta să-l poată privi în ochi pentru a-i putea vorbi.

- Mă întrebam de ce mă scoateţi în oraş. V-aţi străduit să-mi demonstraţi că nu sunteţi un cuceritor, dar.

- Eşti foarte frumoasă şi-mi place să fiu văzut în compania unor femei frumoase. Face bine la orgoliu.

- Dar există fete mai frumoase decât mine, protestă ea, unele chiar foarte cunoscute.

- N-am nevoie de femei cunoscute. Am atins un nivel în viaţa mea în care pot să ies cu cineva pentru că aşa vreau, şi-i strânse şi mai tare degetele. Şi-mi doresc foarte mult să fim împreună. Am vrut-o încă din clipa în care te-am văzut. Erai cea mai superbă fată din Dorchester în seara aia.

- Singura în sari, comentă ea, întrebându-se de ce se ruşina de acest comentariu.

Nu că nu era obişuită să fie complimentată, dar probabil din cauza celui ce-o făcea; niciodată nu mai întâlnise un bărbat ca el.

-Acel sari m-a făcut să te remarc mai repede, zise el, dar erai atât de frumoasă încât te-aş fi remarcat oricum. Ar trebui să-ţi pui în valoare părul acesta superb, Amanda, cu nuanţa lui specială.

- Când eram copilă îl uram, admise ea. Chiar şi acum mă enervez când cineva face comentarii răutăcioase.

- E o nuanţă aparte, un roşu-aprins cum n-am mai văzut niciodată.

- Ce frumos.

- Aşa este, şi-şi retrase mâna pentru a cere nota, după care porniră înapoi spre casă. Aş vrea să-ţi arăta casa mea; bineînţeles, dacă n-ai nimic împotrivă.

- Ar trebui?

- După reţinerile pe care le-ai avut în a merge acasă cu

tipul acela pistruiat.

- Dar nu sunteţi ca Rodney.

- Mulţumesc! Presupun că-ţi par mai bătrân.

- Nu m-am gândit la asta. O făcu acum, căci afirmaţia lui părea mai degrabă o întrebare. Sunteţi mai în vârstă decât cei cu care am ieşit, dar bineînţeles că sunteţi şi şeful meu. Asta ar fi diferenţa.

Clive opri maşina atât de brusc, încât fata aproape se scufundă sub centura de siguranţă.

- Să nu mai spui asta niciodată. Deşi lucrezi pentru firma mea, nu sunt şeful tău... Am întâlnit-o pe soţia mea când lucra pentru mine, continuă el după o pauză, pentru a explica reacţia lui, şi de fiecare dată când ne certam, îmi arunca în faţă faptul că se căsătorise cu mine doar pentru că eram şeful ei. După cum îţi dai seama, mă enerva la culme acest fapt.

- Nu mă miră.

- N-am fost foarte fericiţi împreună. Ne-am despărţit acum cinci ani, şi a murit la un an după aceea.

- De aceea aţi venit în Anglia?

- Probabil, deşi dintotdeauna mi-am dorit să locuiesc aici. Atmosfera din Londra mi se potriveşte.

După care porni din nou şi tot drumul nu mai scoaseră o vorbă. Se făcuse ora zece pe când cei doi ajunseră în dreptul impozantei case în stil Regenţă din piaţeta parcului Hyde. Pe măsură ce Amanda cercetă camerele mobilate cu bun-gust şi mobilă stil, realiză că totul e încărcat de un aer

aparte.

-întotdeauna v-a interesat trecutul? zise ea admirând biblioteca.

- De când mi-o pot permite. Tatăl meu a fost fermier, după cum ştii. Până la bătrâneţe, mama n-a cunoscut altă casă decât o cocioabă cu patru camere, pentru ca apoi să moară într-una din cele mai spectaculoase case din Montreal.

- De aceea puneţi un preţ atât de mare pe proprietate? întrebă ea. Adică, scuze, n-am vrut să sune aşa.

- Nu te scuza, Amanda. îmi place că eşti curioasă. Măcar se vede că te interesează persoana mea! şi trecu la măsuţa în stil Regina Ana pe care se afla o tavă de argint cu şampanie la gheaţă. Vrei ceva de băut?

- Mă răsfăţaţi, răspunse ea dar acceptă paharul. Credeam că şampania este doar pentru ocazii speciale.

- Asta este una din ele.

- Pentru?

- Pentru prima noastră întâlnire.

- Dar celelalte două?

- Nu e acelaşi lucru. Vezi tu, în seara asta mi-am dat seama că.O să te sun când mă întorc din Canada, zise după o pauză, în care Amanda se aşteptase la cu totul altceva. Sper să mă întorc până joi, aşa că lasă-ţi seara liberă. Dacă întârzii, secretara mea o să te anunţe.

Spre surprinderea ei, Amanda constată că ardea de nerăbdare să-l vadă din nou pe Clive, deşi admitea deschis că o influenţase nu atât prin ce era, cât prin ce se

ascundea în spatele numelui său. La urma urmei, era greu să nu se considere o norocoasă că el, magnat în lumea lui, se aplecase asupra lumii de nimic în care lucra ea.

într-un fel sau altul, aşteptase un telefon de la Clive şi din Canada, dar nu-l primi, nici măcar în joia care urmă - în care trebuia să se întâlnească - eventual s-o anunţe că se întorsese. Cu toate astea, îi promisese că în caz de ceva neprevăzut o anunţă prin secretara lui. Aşa că, întoarsă acasă după servicu, Amanda se îmbrăcă în cea mai drăguţă rochiţă pe care o avea.

- Te întâlneşti cu domnul Brand? o întrebă mama.

- Nu ştiu sigur.

- Crezi că e bine ce faci? Lucrezi pentru el şi.

-A sărit în sus când i-am pus şi eu în vedere acelaşi lucru, zâmbi fata.

- Dar ăsta e adevărul şi va îngreuna lucrurile dacă vreodată te vei hotărî că nu mai vrei să ieşi cu el.

- Nu-l văd pe Clive să se simtă încolţit de ceva, niciodată. E cea mai reţinută persoană pe care am văzut-o vreodată.

-Adică exact opusul tău. Tu eşti atât de transparentă cu emoţiile tale, precum o carte fără coperţi!

- Sună îngrozitor aşa cum o spui tu. Trebuie să-mi aduc aminte să-mi mai ascund sentimentele. Nu e bine să laşi un bărbat să-şi dea seama că-l placi.

- îţi place domnul Brand?

- Foarte mult. E atât de echilibrat şi de sigur. N-are

nimic din ceea ce-mi închipuiam a fi un magnat.

- Pentru că eşti încă sub influenţa oamenilor de la Homefare.

Amanda vru să nege, dar imediat se auzi un claxon din stradă şi
uitându-se pe geam, văzu maşina lui Clive, aşa că dădu fuga pe scări în jos.

îi venea greu a crede că nu se văzuseră de-o săptămână, mai ales după întâmpinarea lui calmă, de parcă trecuse doar o seară înainte. însă urmărindu-l în timp ce conducea pe străzile aglomerate din West End, Amanda descoperi pe chipul său urme de oboseală. Era destul de greu să conduci o afacere mare în Anglia, darămite să te ocupi şi de magazine de desfacere aflate peste Atlantic.

- De ce zâmbeşti? o întrebă el.

- Nimic important, zise ea, fără a-şi da seama de expresia chipului ei.

- Tot ce crezi este important pentru mine. Spune-mi.

- Mă gândeam că pari obosit.

- Nu mă simt prea bine, dar nici nu se putea altfel după şase ore de zbor şi după o schimbare de fus orar.

- Poate era mai bine să nu ne vedem seara asta.

- Dar voiam să te văd. Mi-a fost dor de tine.

Opri maşina şi Amanda constată că se aflau la Mirabelle. înăuntru îi întâmpină un bărbat care-i conduse la bar. Clive refuză să ia un aperitiv şi ceru să fie dus spre

masa lui. Din colţul puternic luminat în care se aflau, Amanda cercetă curioasă încăperea plină de oameni pestriţi, şi se felicită pentru alegerea de a purta negru. Deşi ieftină şi simplă, rochia ei nu-şi arăta valoarea, în schimb liniile simple şi clare accentuau trăsăturile ei fine.

- Nu-ţi pierde timpul uitându-te la alte femei, şopti el. Tu eşti cea mai frumoasă.

- Acum ştiu sigur că te-ai întors cu picioarele pe pământ, zâmbi ea. Nimeni nu-mi mai face astfel de complimente.

- Sper că nu dai şansa nimănui.

- Doar nu te aştepţi să trăiesc complet izolată.

- Social, nu; fizic, da. Ce zici?

- N-am pe nimeni, dacă asta vrei.

- Bun.

- Nu credeam că eşti aşa de demodat, Clive.

Era pentru prima oară când îi rostea numele, şi constată cu uimire cât de uşor îi venea să-l tutuiască.

- Nu-mi place să deţin bunuri la mâna a doua.

- Nu sunt unul din bunurile tale.

- Scuze, draga mea. A fost un răspuns prostesc. Se voia un compliment, nu o insultă.

Deşi încălzită oarecum, pe Amanda o deranjă comentariul şi întreaga seară meditä asupra lui. O considera drept una din proprietăţile lui, în ciuda faptului că nega acest lucru. După felul în care-i venera frumuseţea şi voia să fie văzut în prezenţa ei. N-ar mai fi ieşit cu ea

dacă ar fi fost grasă şi urâtă; dar ce bărbat ar fi făcut-o, la urma urmei?

- Aşa că, încheie el o replică mai lungă pe care ea n-o urmărise, ar fi mai bine pentru amândoi dacă ai pleca de la Brands.

- Vrei să spui că mă concediezi? rămase ea uimită, dar remarcă îndată expresia lui amuzată. Scuze, n-am prins de la început ce spuneai.

- Asta e clar. îţi sugeram să pleci de la Brands. Te iubesc, Amanda şi vreau să mă căsătoresc cu tine. Când se va anunţa logodna noastră, ar fi bine să nu fii una din angajatele mele.

- Vrei să spui că mă ceri în căsătorie? înghiţi ea în sec.

- De ce te surprinde? Nu te aşteptai?

- Nu! exclamă ea indignată, încât o serie de oameni se uitară în direcţia lor. Serios, Clive, ce mod e ăsta de a cere în căsătorie pe cineva - prin a-i spune că e concediată? Ar trebui să intri în Cartea Recordurilor!

- Speram să înţelegi de ce fac asta, surâse el, fără să fie nevoie să-ţi explic.

- Nu mă interesa explicaţia, ci felul în care mi-ai spus-o. Adică, de unde ştii că eu te iubesc?

- Nu ştiu, răspunse el neclintit. Dar eu te iubesc şi am să fac tot ce-mi stă în putinţă să te fac să mă iubeşti.

- Cum de mă iubeşti când de-abia ne-am cunoscut?

- Să-i spunem din instinct. Sau intuiţie, dacă vrei. Când caut un loc pentru un nou supermarket, mă urc în maşină

şi mă plimb prin oraş, să văd unde l-aş putea plasa. Mă opresc pe o stradă; nu dintr-un motiv anume, ci pentru că ceva îmi spune că acela e locul potrivit.

- Iar eu sunt un astfel de loc potrivit, nu?

- Cel mai potrivit, răspunse el calm, şi unul foarte special. Acum, nu mă mai privi cu ochii aceştia mari şi hai să ne uităm pe meniu. Are să-ţi treacă pofta de a mă devora pe mine după ce mănânci ceva.

Umorul lui neaşeptat, căci nu obişnuia să glumească, mai atenuă indignarea şi Amanda încercă să privească totul din punctul lui de vedere. Tipul era un milionar care se îndrăgostise de o fată obişnuită, şi, în mod normal, ar fi trebuit să fie explicabil dacă fata îi cădea în braţe din prima încercare.

- N-am să mă arunc în braţele tale, răspunse ea. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că eşti bogat.

- Mă bucur să aud asta, zise el serios. Acum, comandă ceva şi discutăm mai târziu.

în mod deliberat, fata alese cel mai scump fel de pe meniu - caviar, homar şi un sos exotic din nucă de cocos, alune şi smântână. Abia la cafea realiză că el avusese dreptate. îndestulată, nu mai simţea revoltă împotriva lui, încât putea analiza propunerea pe care i-o făcuse cu o stăpânire de sine care-i lipsise.

- Mă bucur că ţi-ai recăpătat echilibrul, zise el, lăsându-se pe spătarul scaunului, cercetând-o cu vădit interes.

- Mă potrivesc cu tine?

- Foarte mult. De-aia vreau să te iau de soţie.

- Doar pentru că sunt frumoasă?

- Nu m-aş fi simţit atras de tine dacă erai urâtă. Tu ieşeai cu mine dacă eram doar un pitic?

- Ai un simţ al judecăţii, Clive. râse ea. Mi-e greu să găsesc o contrareplică.

- Un plus pentru viitorul nostru împreună.

- N-am acceptat încă, şi răspunse privirii lui candide cu aceeaşi căldură.

Ar fi fost o prostie să se prefacă a nu-şi da seama de atracţia care exista între ei, şi spre binele fericirii ei, nu-şi putea permite să mintă.

- Nu sunt sigură de ceea ce simt pentru tine, Clive. îmi placi foarte mult, s-ar putea să fiu îndrăgostită de tine, dar nu ştiu sigur. Dacă n-ai fi cine eşti, adică important şi bogat, mi-ar fi mai uşor să mă decid dacă sunt sentimente reale sau e vorba doar de ineditul ideii de a fi dorită de un milionar.

- Sunt mai bogat decât crezi, Amanda, la care ea râse cu poftă.

- Serios, Clive, chiar trebuie să iei totul ad litteram?

- Mă tem că da, răspunse el grav. Este unul din secretele succesului meu în afaceri şi poate principalul motiv pentu care prima mea căsnicie a eşuat.

- Ce n-a mers? întrebă, dar se opri imediat. Scuze, n-am niciun drept să întreb.

- Ba da, după care urmă un moment de tăcere în care

el păru că meditează. Cred că Anne pur şi simplu nu m-a iubit. S-a căsătorit cu mine datorită poziţiei mele.

- Dar tu, de ce ai luat-o de soţie?

- Pentru că era frumoasă, şi cercetă cu atenţie chipul intrigat al Amandei. Venerez frumuseţea, n-am de ce să neg asta.

- O soţie e ceva mai mult decât un obiect frumos, zise ea. Si femeile frumoase pot deveni uneori nişte persoane foarte comune!

- Tu n-ai fi niciodată aşa, draga mea.

- Nici chiar însărcinată?

- Nu mi te-am închipuit cu copii, se încruntă el. Eu vreau să fiu întreaga ta viaţă, şi-i luă o mână într-a sa. Dar dacă vrei un copil, am să mă supun cu mare bucurie.

- Nu până nu-ţi accept cererea, se înroşi ea.

- Adică.

- Nu ştiu încă. Dă-mi timp. Dacă mă mărit cu tine, n-are să fie pentru contul tău din bancă, ci pentru că eşti cel alături de care vreau să-mi petrec restul vieţii. Părinţii mei au avut o viaţă idilică împreună şi mi-ar plăcea să cred că şi a mea poate fi la fel.

- Când pot să-i cunosc?

- Tata a murit.

- îmi pare rău, nu ştiam. Nu mi-ai vorbit niciodată de ei.

- Pentru că n-am avut ocazia.

- Spune-mi acum, şi ascultă liniştit întreaga poveste.

De îndată ce începu, Amanda simţi ca şi cum şi-ar fi luat o piatră de pe inimă, şi nu pregetă în a-şi ascunde înverşunarea faţă de ceea ce considera a fi cauza morţii tatălui ei.

- Te înţeleg, zis el la final, dar ca proprietar de lanţ de supermarketuri pot să văd şi din punctul de vedere al celor de la Homefare. Nu că-i simpatizez.. .Charles Foster nu e un tip pe care să-l am la suflet. E prea arogant.

- Charles Foster?

- Proprietarul Homefare.

- Credeam că e o companie publică.

- Este, dar Foster deţine majoritatea acţiunilor şi cam face legea.

- O lege pe care tu n-o agreezi?

- O lege de care mă izbesc adesea, se încordă el. Si nu exagerez dacă spun că-l detest. Amanda deveni curioasă. Niciodată nu-l auzise pe Clive să vorbească atât de vehement despre cineva sau ceva, şi cum antipatia lui era orientată spre cineva pe care ea însăşi îl detesta, încercă să afle mai multe.

- De ce nu-ţi place?

-Pentru că are capacitatea enervantă de a pune mâna pe locurile pe care le vreau eu. Deja mi-a furat şapte locuri de sub nas, anul ăsta.

-Aşa de multe? se miră ea, la care el o privi duios.

- Am o sută patruzeci şi opt de magazine, draga mea, iar Homefare are o sută cincizeci.

- Nu credeam că eşti aşa de important.

- Ce bine. Vreau să te gândeşti la mine doar ca la cel care vrea să-ţi fie soţ. O să mă îngrijesc de tine după ce pleci de la Brands, şi când suntem căsătoriţi.

- Nici să nu te gândeşti, protestă ea. N-am de gând să te las să mă întreţii.

- Hai să discutăm despre asta în maşină, zise el şi-şi împinse scaunul. însă în maşină nu mai redeschise subiectul, ci conduse în tăcere prin Park Lane, apoi spre Hyde Park. Găsi un loc ferit lângă apa râului, unde parcă şi opri motorul.

- Ce e cu ideea asta că nu mă laşi să am grijă de tine? întrebă el. Dacă tot te rog să pleci de la Brands. Sunt sigur că înţelegi de ce.

- Bineînţeles că-ţi înţeleg motivele. Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă întreţii. Am să-mi găsesc altceva de lucru; dacă nu mă căsătoresc cu tine, va trebui să plec oricum.

- Aş vrea să nu-ţi fi trebuit timp de gândire, izbucni el. Eu sunt atât de sigur pe sentimentele mele, încât credeam că şi tu simţi la fel.

- Sunt aproape sigură - şi durerea din glasul lui o afectă foarte tare - dar trebuie să fiu decisă.

- Poate că asta te ajută.

O trase la pieptul lui, şi-şi lipi faţa de a ei. Era prima oară când o strângea în braţe de la dansul lor împreună, dar aici, în maşină, era mult mai intim, şi Amanda se abandonă acelei îmbrăţişări. îl încolăci cu braţele după gât.

-Ai pielea atât de fină, murmură el, pare atât de mătăsoasă.

O sărută uşor cu buze moi, cu mişcări line, dar Amanda simţi
fiorul care cuprinsese trupul lui.

- Te doresc atât de mult, şopti el. Nu mă face să aştept prea mult. Amanda se retrase din braţele lui, iar el îşi puse ambele mâini pe volan, ca şi cum fusese secat de orice putere. Abia atunci îşi aminti că venea după un drum lung din Canada şi simţi brusc nevoia de a-l consola.

- E târziu, Clive. Trebuia să te fi culcat până acum.

-Aş fi vrut s-o fi făcut.. .cu tine, şi porni. Nu-ţi face griji, draga mea. Te duc acasă!

Abia când opri în faţa casei din Camden Town aduse în discuţie următoarea lor întâlnire.

-Mâine am o întrunire şi nu ştiu sigur la ce oră termin. Mai bine o lăsăm pe sâmbătă.

- Nu e nevoie să ne vedem seară de seară, zâmbi ea.

-Am nevoie de asta, răspunse el serios. N-am să fiu fericit până nu eşti a mea.

Această idee persistă mult timp în mintea ei, îngrijorând-o, poate fără sens. îi dovedea că mama ei avusese dreptate când o avertizase că ar trebui să se

gândească la căsătorie. însă ideea de posesie pe care şi-o exprimase Clive nu se potrivea cu planurile ei de viitor. Desigur că se datora spiritului său antreprenorial, dar problema era dacă el căuta o parteneră sau o fată frumoasă pe care s-o pună pe un piedestal pentru a putea fi admirată de alţii.

Singură, însă, nu putea răspunde la această întrebare, dar nici nu agreea opinia lui. îl plăcea şi se bucura de clipele petrecute cu el, dar dacă asta se va dezvolta în ceva mai profund pe viitor, doar timpul o putea spune.

Capitolul 3

A doua zi, Amanda primi un plic alb cu o foaie pe care avea demisia ei, şi un salariu în avans. Aşadar, Clive lucra repede! Oarecum amuzată, se întrebă dacă domnul Thomas aflase despre asta şi se tot gândea cum să-i explice, când şeful ei o chemă înăuntru şi abordă tema numaidecât.

- Domnul Brand mi-a expus planurile sale, zise, şi mă bucur desigur pentru tine. Singurul meu regret este că pierd o secretară perfectă.

- îmi pare rău că trebuie să plec aşa de curând. Intenţionam să dau o lună pentru preaviz, dar.. .îmi este imposibil, şi-i arătă plicul. Domnul Brand vrea să termin chiar astăzi.

- Sunt sigur că înţelegi de ce. Când relaţia voastră va deveni oficială, se va face multă publicitate.

- Dar deocamdată nu e nimic mai mult decât o prietenie, protestă ea.

Domnul Thomas păru a nu înţelege cum putea cineva refuza o
cerere în căsătorie venită de la Clive Brand.

- Domnul Brand este un bărbat inteligent şi captivant. Orice fată care ar avea şansa de a.Dar e viaţa ta, domnişoară Stewart. Indiferent ce vei decide, îţi doresc numai bine.

- Mulţumesc. Până mă decid, trebuie să-mi caut alt post. Nu pot sta acasă, pur şi simplu.

- Nu-ţi face probleme pentru referinţă. Am să-ţi dau una excelentă. Sunt sigur că n-ai să ai probleme în a-ţi găsi altceva. Dar.. .să nu te duci la concurenţă! o avertiză el. Domnului Brand n-are să-i placă.

- De ce m-aş duce acolo?

- Pentru că Homefare au anunţuri de câte o jumătate de pagină în majoritatea ziarelor naţionale de azi. Au posturi libere. Este exemplul tipic de extravaganţă.

- Care nu pare să le afecteze profitul, răspunse ea. Tocmai au anunţat dividende mărite.

- Nu mă miră, la stilul brutal în care fac ei afaceri.

Apariţia asistentei personale a domnului Thomas o împiedică pe Amanda să răspundă, aşa că se întoarse la biroul ei. Cum telefoanele încetară brusc să mai sune pe la amiază, Amanda găsi puţin timp pentru a se uita în ziarul de dimineaţă şi găsi anunţul de care-i vorbise şeful ei. Era un anunţ mare, viu colorat ca mai toate materialele Homefare, dar nu promova mâncare, ci salarii mari pentru viitori angajaţi. îi veni în minte imaginea lui Charles Foster. Clive spusese că ei doi sunt foarte diferiţi, deci mintea ei contură un tip mare, cu glas puternic, plin de energie; şi totuşi, destul de inteligent pentru a construi un concern precum Homefare. Cu siguranţă, metodele lui brutale erau motivul dispreţului lui Clive, căruia îi plăcea să facă totul ca la carte; la fel cum încerca să-i organizeze şi ei propria viaţă. Abia acum îşi dădea seama de acest lucru. Dar o voia drept soţie, deci fusese sigur că-l va accepta; şi o

concediase pentru a evita bârfele cum că se căsătorea cu el pentru banii şi prestigiul lui. Pe de altă parte, Clive nu luase în considerare un posibil refuz, caz în care ea ar fi trebuit în mod normal să-şi caute alt post.

Nici nu se punea problema să se lase întreţinută de el. Deci, i-ar fi dat o lecţie să se aleagă cu un post la Homefare. Rânji mulţumită, dar îşi aminti imediat de moartea tatălui. încă îi mai considera pe cei de la la Homefare vinovaţi, cu toate că ştia că nu e corect. Munca la Brands o ajutase să dobândească destule cunoştinţe despre industria alimentară şi recunoaştea ea însăşi că micii afacerişti aveau să dispară; tatăl ei luptase împotriva curentului ca un idealist.

Poate dacă va lucra pentru Homefare, va învăţa cum joacă şi ei. Nu i-ar fi prins rău. Aşa că, fără a mai sta pe gânduri, sună la numărul din anunţ şi primi o programare la şeful departamentului relaţii cu publicul.

La ora cu pricina se prezentă la sediul principal de la Homefare, înarmată cu o referinţă excelentă. Spre deosebire de Brands, atmosfera de aici era una zgmotoasă şi agitată. Chiar şi omenii păreau diferiţi; nu se temeau să vorbească tare, şi se perindau pe coridoare, vârând capul prin birouri, salutând încoace şi-ncolo.

însă personalul de recrutare era la fel ca peste tot, încât Amanda se văzu bombardată cu întrebări peste întrebări, după care fu condusă două etaje mai sus într-o încăpere plină cu mostre de mâncare. în mijlocul camerei,

stătea un bărbat rotofei, cu o faţă aprinsă, bine dispus. Zece minute mai târziu, Amanda primea postul de secretară a domnului Gordon Craig, pentru un salariu mult mai mare decât la Brands. Abia când reintră în sediul auster de la Brands realiză ce făcuse şi se întrebă care avea să fie reacţia lui Clive. Când ajunsese aici, niciodată nu-şi închipuise că avea să plece din cauza priteniei cu cel căruia îi aparţineau toate acelea. Ce mult s-ar fi schimbat toate dacă accepta să-i fie soţie! Fără apartamente micuţe şi vecini zgomotoşi; fără griji pentru sănătatea mamei sau pentru posibilitatea de a o trimite în ţări calde pe perioada iernii. Alături de Clive ar fi avut parte de un lux inimaginabil. încercă să se închipuie în casa lui, dar nu reuşi să pătrundă până în dormitor. I se refuza intimitatea pe care o presupunea statutul de soţie. Se încruntă, căci nu era pudică din fire şi se gândea cu plăcere la apropierea fizică dintre o femeie şi bărbatul iubit. Poate nu-l iubea; şi tocmai de aceea avea nevoie de timp.

Până la finalul zilei plecarea ei deveni cunoscută de toţi colegii, care veniră pe rând s-o salute; mai toţi presupuneau că-şi găsise un post mai bun.

- Să mă anunţi dacă-l vezi pe bătrânul Foster, zise o fată. Presupun că e precum un dragon.

- Dacă văd fum pe coridor, fug cât mă ţin picioarele! râse Amanda.

- Am auzit că e retras, zise altcineva.

Se mai auziră alte două comentarii, mai exagerate ca

celelalte două, dar Amanda refuză să lase aceste detalii s-o pună pe gânduri cu privire la poziţia pe care o ocupa acum. După două săptămâni

însă, îndrăzni să-i expună şi lui Gordon Craig câteva din aceste comentarii. Două săptămâni uluitoare, mai ales datorită modului lejer în care se tratau anagajaţii unii cu alţii, ba mai mult, îşi spuneau pe numele mic.

- E una din ciudăţeniile domnului Foster, expică domnul Craig într-una din primele zile. Le spunem unor anagajaţi mai noi după numele mic, dar în general ne adresăm cu "domnule" şi ” doamnă". Domnul Foster crede că dacă anagajaţii mai mari cer respect, ar trebui să-l arate şi ei, la rândul lor, faţă de cei cu grad inferior.

în momentul respectiv, Amanda nu comentă nimic, însă acum se considera destul de îndreptăţită s-o facă:

- Nu ştiam că domnul Foster ţine aşa de mult la politeţuri. Am auzit că se ţine tare pe poziţie.

- Sunt bârfe. Pun pariu că ai auzit mai mult de atât, zâmbi el.

- Păi, e cam misterios, nu?

- E retras, dacă la asta te referi, dar ştie tot ce mişcă-n firmă.

- Unii dintre colegi cred că birourile le sunt supravegheate, zise ea înainte să se poată abţine, la care domnul Craig aproape se înecă sorbind din cafea.

- Cunoştinţele domnului Foster despre anagajaţii lui nu-i parvin prin metode tehnologice! îşi înţelege angajaţii.

- Presupun că înţelegerea fiinţei umane este mult mai importantă dacă vrei să obţii performanţă.

După expresia chipului domnului Craig, Amanda

înţelese că deja vorbise prea mult, aşa că luă scrisorile şi se îndreptă spre ieşire. Dar şeful o strigă înapoi.

- Să înţeleg, după ultima observaţie, că ai un sentiment de
ranchiună, domnişoară Stewart?

- N-am voie să-l critic pe marele domn Foster?

- Poţi să faci ce vrei, dar te credeam mai inteligentă, să nu pleci urechea la nişte bârfe despre un om pe care nu-l cunoşti.

- {tiu destul de multe despre domnul Foster.

- Da?

-Tata avea un magazin alimentar, într-un oraş de lângă Brigford, pe care cei de la Homefare au vrut să-l cumpere. N-a vrut să vândă, iar când voi aţi deschis supermarketul, el a fost nevoit să iasă din afacere.

- Se mai întâmplă, zise Craig neutru. Sper că tatăl tău şi-a găsit ceva mai bun.

-A murit, zise fata, după care ieşi.

Când se întoarse de la masa de prânz, găsi pe birou o broşură. Conţinea un istoric al magazinelor Homefare, de la începuturile cu un magazinaş de o cameră până la timpurile prezente, cu lanţurile pe care le dezvoltaseră peste tot în ţară. Deşi făcuse nenumărate preluări în ultimii ani, succesul firmei se datora spaţiilor de desfăşurare foarte mari. Ei fuseseră printre primii care înţeleseseră că, pentru a prinde la public, trebuia să vândă articole atât pentru bucătărie cât şi pentru casă, în general. Deşi alte

companii le călcaseră pe urme, Homefare continua să se menţină cu un pas înaintea competiţiei. Fuseseră şi printre primii care făcuseră spaţii de parcare, iar acum se concentrau pe hipermarketuri - locaţii imense de unde puteai cumpăra diverse produse la preţuri reduse. Broşura era un excelent mijloc de propagandă; oferea şi o listă cu toate numele directorilor, cu date. Apărea şi numele lui Charles
Foster, însă era singurul fără date, în afara faptului că era directorul principal şi nepotul fondatorului. Un motiv întemeiat pentru a ajunge director, gândi Amanda cinic; chiar dacă n-ar fi avut calităţi, oricum ar fi obţinut poziţia aceasta. Sau s-o fi obţinut pe cale cinstită, cum făcuse Clive?

Cu o perspectivă mai îngăduitoare asupra abilităţilor acestuia din urmă, Amanda îl întâmpină mult mai afectuos în aceeaşi seară, când se întâlniră. Tipul venise, ca de obicei, cu maşina după ea.

- Mă gândeam să cinăm la mine, zise el. Vreau să schimb mobila şi vreau să-ţi spui părerea.

- Mă îndoiesc că ţi-ar plăcea, râse ea. Mie-mi plac culorile vii.

- Trebuie să recunosc că eu le prefer pe cele neutre, dar dacă vrei ceva mai colorat, am să mă supun.

- A, nu, este casa ta.

- Sper să fie şi a ta. Te iubesc, şi vreau să fii fericită în casa mea.a noastră. Cât mai trebuie să aştept până te

hotărăşti?

- Abia au trecut două săptămâni, protestă ea.

- Sunt singur.

- Dar eşti şi foarte ocupat.

- Tocmai de aceea am nevoie de o femeie în casă.

Răspunsul o deziluzionă pe tânăra care încercă să nu mai
gândească negativ. Fireşte că avea nevoie de o femeie. Doar nu se aştepta să-i spună că avea nevoie de ea ca iubită. Bineînţeles că se gândea şi la asta, dar nu era genul de bărbat care s-o spună prea uşor.

- La ce te gândeşti, draga mea?

- La tine.. .Dacă sunt sau nu persoana potrivită să te facă fericit.
Nu sunt sigură că-ţi pot oferi ce vrei.

- Dar nu ţi-am cerut să-mi oferi nimic. Doar să fii tu însăţi; să ştiu că te am şi că mă pot uita la tine; să ştiu că atunci când sunt plecat, tu eşti aici.

Era cea mai romantică declaraţie pe care i-o făcuse până atunci, încât se apropie de el şi se cuibări la pieptul său.

După cum se aşteptase, mâncarea fusese bună, fără a fi ieşită din comun. Doar miel cu legume şi fructe, dar tacâmurile şi vesela erau de cea mai bună calitate, iar servirea impecabilă. Abia când se servi cafeaua şi rămaseră singuri, Clive deschise subiectul redecorării. însă din cine ştie ce motive, Amanda avea reţineri în a-i da

sfaturi, aşa că schimbară subiectul şi discutară despre noul ei post.

- Nu-mi place ideea că te-ai dus la Homefare din proprie iniţiativă.

- Serios? făcu ea ochii mari.

- Serios. Recunoaşte.

- Mi-am zis să-ţi dau o lecţie, mărturisi ea. Prespun că m-am enervat că m-ai concediat.

- Ţi-am spus de ce o fac, dar voiam să am grijă de tine.

- Hai să nu revenim la asta, te rog.

- Prea bine.

El se ridică de la masă, şi o conduse într-un salonaş. Era o încăpere formală, austeră, în ciuda buchetelor de flori care o împodobeau. Acum înţelegea de ce avea Clive nevoie de o soţie. Puţine menajere, indiferent cât de pricepute, reuşeau să confere unei case un aer de intimitate. Dar ce modificări să aducă ea? Să împrăştie reviste şi cărţi peste tot? Să schimbe perdelele terne cu unele mai vii? Sau era nevoie doar ca aceste încăperi să fie locuite şi să le confere căldură? Trebuia să mediteze asupra acestor aspecte, însă deocamdată Clive începuse a-i vorbi şi ea constată ruşinată că nu-l ascultase, aşa că se strădui să-l prindă din urmă. Era vorba despre aversiunea lui împotriva abilităţii lui Charles Foster de a cumpăra locuri de desfacere înaintea oricui.

- Nu înţeleg cum a reuşit să-mi sufle de sub nas locul de la Hanlow, concluzionă el. Oamenii mei îl vânau de luni

de zile, şi totuşi mi l-a luat.

- Poate că a dat mai mulţi bani.

- Dac-ar fi doar atât, aş şti cum să-l atac. E mai mult de atât, Amanda. Aş da orice să-i pot dovedi metodele mişeleşti. Sunt sigur că doar aşa a reuşit să obţină locul acela.

- E unul bun?

- E cel mai bun. E un oraş în curs de dezvoltare, cu majoritatea populaţiei din clasa mijlocie. Eram atât de sigur de locul ăla, zise el începând să se plimbe prin cameră; Amanda nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat.

- Am să-l întreb pe domnul Craig despre asta, încercă ea. Mi s-a părut că-l cunoaşte pe domnul Foster destul de bine.

- N-o să admită că şi-a folosit influenţa petru a obţine locul.

- Dar poate că menţionează ceva care te interesează, dacă reuşesc să-l fac să vorbească.

- E drăguţ din partea ta, dar bârfele nu mă interesează.

- Atunci, nu-l mai întreb nimic, se bosumflă ea.

Deodată îmbunat, Clive veni alături şi îngenunche lângă scaunul
ei.

- Nu te supăra pe mine; e frumos din partea ta să-ţi faci griji.

- Aş vrea să te ajut cumva.

- Ai putea, şi o îmbrăţişă. Spune-mi dacă au în plan alte

locuri şi în ce zone.

-Adică, vrei să spionez pentru tine? se retrase ea din îmbrăţişare.

- Te superi?

- Nu neapărat, răspunse ea după un timp de gândire. Adică, se practică în afaceri, nu? Dar mă suprinde că ai apelat tocmai la mine s-o fac.

- în cine să ai mai multă încredere dacă nu în persoana iubită? la care ea surâse. Sau uită, draga mea, se ridică el păşind spre bar. Vrei un coniac?

Ea refuză, şi-l urmări cum îşi toarnă un pahar pentru el, după care reveni pe scaunul de alături.

- De ce te interesează să ştii unde se extind cei de la Homefare? întrebă ea. Credeam că ţara e de-ajuns de mare pentru amândoi.

- Unele poziţii pot fi mai bune decât altele. Iar în ultimii ani, Foster a reuşit să le obţină pe cele mai bune, şi sorbi din coniac. Acum concurăm pentru locaţii de hipermarketuri. Se cere mai mult teren şi deci sunt mai greu de obţinut. Dacă aş şti unde caută el, poate că aş putea să fiu cu un pas înaintea lui.

Problema îi aminti de tatăl ei şi orice reţineri ar fi avut în a-i da lui Clive informaţii dispărură în durerea înfruntată în ultimele luni.

- De îndată ce aflu ceva, am să te anunţ, zise.

- Mulţumesc, şi puse jos paharul, trăgând-o în poala lui. Frumoasa mea Amanda, şi o sărută pe gât.

Rămaseră aşa vreme îndelungată, Clive arătându-se mai pasional ca altădată, iar la prima ei observaţie, se retrase.

- Mă faci să-mi pierd controlul foarte uşor, se scuză el. Iartă-mă. Ea îi zâmbi şi se aştepta s-o ia din nou în braţe; în schimb, Clive
reveni asupra coniacului. După chipul său aprins, se vedea că nu-i plăcea să fie respins, dar nici nu dorea s-o copleşească astfel cu afecţiunea lui. Dar oare a-r fi încercat prin forţă? Majoritatea bărbaţilor aşa ar fi făcut, însă Clive nu se încadra în această majoritate. Rezerva lui îi dădea de bănuit.

- E târziu, sări ea în picioare. Trebuie să plec.

- Te rog, decide-te cât mai curând. Am nevoie de tine.. .Pare că întotdeauna spun la fel, scuză-mă.

- Nu te scuza. Femeilor le place să audă asta.

Capitolul 4

Amanda nu se mai gândi la promisiunea de a obţine informaţii pentru Clive până când, într-o după-masă, intrând în biroul domnului Craig, îl auzi pe acesta vorbind la telefon. După ton, se vedea că interlocutorul era cineva important, şi abia când îl auzi rostindu-i numele, realiză că era domnul Foster.

Puse jos corespondenţa, şi, ca de obicei, luă loc aşteptând ca şeful ei să semneze scrisorile. în mod normal n-ar fi stat să asculte, dar rugămintea lui Clive reveni în mintea ei îndată ce domnul Craig începu să vorbească despre o nouă locaţie.

- Ar fi de primă mână pentru un hipermarket, şi deloc scump s-o dezvoltăm. Deja am lucrat la câteva calcule, şi notă ceva pe agendă. Da, le am. La şase jumătate, da? Prea bine, domnule Foster, după care închise şi o privi pe Amanda. Scrisorile... După ce le termini, poţi să pleci, şi i le dădu semnate, însă ea nu se clinti din loc.

- O să deschidă Homefare o nouă locaţie? îndrăzni ea.

- Cât de multe se poate. Domnul Foster are planuri măreţe.

- Presupun că niciunul dintre ceilalţi directori nu i se opune.

- Dimpotrivă, domnişoară Stewart, însă de data asta cu toţii sunt de acord.

- îmi pare rău, se îmbujoră ea, dar am impresia că domnului Foster îi place să se impună.

-Aşa e. Dar asta nu înseamnă că-i forţează pe ceilalţi să-i accepte punctul de vedere. Nu că n-ar putea, că doar deţine majoritatea acţiunilor.

- De ce mai lucrează dacă e aşa de bogat?

- Pentru că-i place mediul tranşant şi plin de provocări al afacerilor.

- Mai degrabă tranşant. zise ea înainte să se poată opri.

- Văd că ai auzit multe bârfe! Presupun că acum îmi repeţi ce ai aflat de la Brands?

- Sper că înţelegeţi de ce, explică ea. Companiile sunt rivale.

- Mai bine. Numai competiţia ţine preţurile în frâu.. .Să nu uiţi să le pui la poştă, arătă el spre scrisori.

După ce se scuză că-l ţinuse de vorbă, Amanda ieşi, iar când veni ora ca şeful ei să plece, se prefăcu că mai avea de lucru. Simţindu-se vinovată, încercă să mai găsească ceva de aranjat pe birou, sperând ca bătăile puternice ale inimii să i se potolească. în scurt timp, întreaga clădire se cufundă în tăcere, şi uitându-se în parcare, nu mai zări nicio maşină, în afara uneia, părăsite. Grăbită, intră în biroul şefului şi se uită pe masa lui. Nu era niciuna din foile pe care scrisese mai devreme şi, cu sentimentul că fură, trase agenda mai aproape, ştiind că în timp ce vorbise la telefon, îşi notase mai multe lucruri. însă nu găsi decât foi albe, şi oarecum dezamăgită, dar şi mulţumită în acelaşi timp, renunţă. Dacă nu găsea nimic, Clive n-o putea acuza că refuza să-l ajute; pe de altă parte, dacă-i dădea

informaţii, s-ar fi simţit neloială faţă de Homefare. Oare nu era mai bine să fie invers, adică să-i pese mai mult de Clive? Ce loialitate datora firmei care se făcea responsabilă pentru nefericirea din ultimele şase luni din viaţa ei? încurajată, luă din nou agenda, cercetând mai atent. Domnul Craig rupsese foaia cu notiţe, dar urmele se imprimaseră puţin pe următoarea filă. Ridică agenda spre lumină, dar zări imediat o umbră venind dinspre uşa cu sticlă mată.

- Cine e? strigă ea.

- Voiam să vă întreb acelaşi lucru, şi umbra se apropie, iar Amanda se pomeni faţă în faţă cu un tânăr înalt, lat în umeri, cu o jachetă de piele şi pantaloni reiaţi.

- Sunt secretara domnului Craig şi am tot dreptul să fiu aici. Dumneavoastră cine sunteţi?

- Aveam o întâlnire cu domnul Craig, zise el ignorându-i întrebarea.

Amanda îl cercetă, suspicioasă. Era aproape ora şapte şi ea însăşi auzise când domnul Craig stabilise întâlnirea cu domnul Foster.

-Sunteţi sigur că n-aţi greşit data sau ora? Domnul Craig a plecat.

- Pe naiba! şi păşi înainte, iar Amanda îi tăie calea, hotărâtă a nu-l lăsa să se uite în documentele domului Craig.

- Dacă vreţi să-i lăsaţi un mesaj, o să-l primească mâine la prima oră, rosti ea calm, deşi nu se simţea deloc

aşa.

Intrusul avea o notă suspectă, încruntat cum stătea în penumbră, încât nu-i putea vedea ochii. însă un lucru era cert - culoarea
părului era la fel de vie ca a ei, de un roşu-aprins.

- Cine să-i spun că l-a căutat?

- Red.

- Râde ciob de oală spartă, zise ea nervoasă.

- Poftim?

Abia atunci realiză că bărbatul îi răspunsese de fapt la întrebare, nu făcuse o remarcă obraznică la adresa părului ei. Se înroşi, iar el înţelese numaidecât şi rânji, dezvelind o dantură perfectă.

- Credeaţi că mă leg de dumneavoastră? V-aţi înşelat, domnişoară.?

- Stewart.

- Domnişoară Stewart. Singurul lucru pe care l-am învăţat cu o asemenea culoare la păr a fost să nu-i tachinez pe alţii. Ba mai mult, şi-şi încordă un braţ, m-a făcut campion de box pe şcoală. Presupun că nu s-a întâmplat la fel şi la dumneata?

- Puţin probabil, zâmbi ea şi i se păru că o priveşte atent pentru prima oară.

Pesemne că-i plăcea ce vede, fiindcă se aşeza pe un colţ al mesei, cercetând-o din cap până-n picioare. Ştiind că fie va trebui să iasă, fie să-l înfrunte, Amanda rămase pe loc, scrutându-l la fel de intens. Deşi avea haine

obişnuite, se vedea că erau de firmă, însă aşa cum se prezenta, tipul nu era exact genul de om cu care Gordon Craig s-ar fi întâlnit. Avea prea multă siguranţă de sine şi un chip mult prea imperturbabil. Un chip plăcut, de altfel, îşi zise, cu un ten ce dezvăluia pasiunea pentru viaţa în aer liber, şi nişte ochi deosebit de albaştri. Dacă n-ar fi avut părul atât de roşcat, tipul ar fi arătat chiar bine.

- Deci? îl auzi. Mă încadrez în standardele dumneavoastră? Dumneavoastră sigur vă încadraţi în standardele mele!

- Nu-mi plac roşcaţii, răspunse ea înţepată.

- Din fericire pentru mine, eu n-am aceleaşi obiecţiuni de făcut. Vă găsesc frumoasă într-un mod aparte.

- Să vă fixez o altă întâlnire cu domnul Craig? îl ignoră ea.

- Nu, mulţumesc. O să-l sun acasă în seara asta; sau credeţi că se mai întoarce? Nu mă deranjează să-l aştept.

- N-a zis nimic în acest sens, dar mă îndoiesc. Avea o întâlnire cu domnul Foster.

- V-a spus el asta?

- L-am auzit când stabileau ora. Am impresia că s-a dus la sediul central.

- Atunci, nu mai are rost să stau, şi se ridică. Mai rămâneţi?

- Plecam şi eu.. zise ea îmbujorându-se.

- Atunci, putem coborî împreună.

O aşteptă până se pudră şi-şi luă haina, după care i se

alătură la lift. De aproape, bărbatul părea că o domină cu statura lui; Amanda se întrebă neliniştită dacă tipul venise într-adevăr la Craig sau era doar un intrus care căuta să fure. în ultimele zile, colegele ei se plânseseră că le dispăruseră lucruri de pe birouri.

- Aţi venit la domnul Craig cu un motiv anume? Poate vă ajut eu. Vă scuteşte de o altă întâlnire.

- Deşi nu mă îndoiesc de profesionalismul dumneavoastră, nu cred că mă puteţi ajuta. Dacă nu dau de el în seara asta, am să vă rog să-i spuneţi că-l sun mâine dimineaţă pe la zece.

- La ora aceea este întotdeauna în şedinţă cu posibili cumpărători. Dacă aţi putea suna fie înainte, fie după.

- Nu pot, răspunse el scurt. Vă rog să-i transmiteţi mesajul meu şi să-i spuneţi să aştepte telefonul.

- Serios, domnule. şi aşteptă un nume, la fel cum făcuse el mai devreme.

- Clark. Red Clark.

-Am să-i transmit mesajul, domnule Clark, dar nu promit că are să vă aştepte.

- Punem pariu?

- Nu pun pariuri.

- Dacă sunteţi atât de sigură că n-are să mă aştepte, n-ar fi un pariu, ci o certitudine!

- Prea bine, se înfurie ea, pe ce? Zece peni, cincizeci de peni? O liră, dacă vreţi.

- O cină.

- Poftim?

- Dacă domnul Craig nu mă aşteaptă mâine cu telefonul, mâine seară luaţi cina cu mine.

- Cu siguranţă nu!

- Daţi înapoi? Nu mă aşteptam de la dumneavoastră, domnişoară Stewart. Tocmai aţi consimţit miza pariului.

- Dar mă gândeam la ceva material, nu la o cină.

- O cină m-ar costa mai mult decât o liră, şi ochii-i scăpărară. Asta dacă nu vă mulţumiţi doar cu pâine cu unt!

- Nu m-aş mulţumi cu nimic în prezenţa dumneavoastră, domnule Clark!

- Deci, într-adevăr daţi înapoi!

- Ba nu!

- Bun, şi ţinu uşile de la intrare deschise pentru ea. Atunci, ne vedem aici, mâine seară. Si nu vă agitaţi prea mult cu hainele; este bine şi aşa cum sunteţi acum.

Ignorându-i privirea indignată, bărbatul se îndreptă spre singura maşină din parcare, una decapotabilă. Fără a mai deschide portiera, se săltă pe deasupra, direct pe scaunul şoferului.

- Pe mâine seară, şi porni în scrâşnet de roţi.

Abia când îi povesti mamei tot ce se întâmplase, Amanda reuşi să vadă partea amuzantă a situaţiei.

-Am arăta ca două ridichi împreună. îţi dai seama? De parcă una nu era de-ajuns.

-Mai bine n-ai fi atât de vehementă în ce priveşte părul tău. Mie mi se pare frumos, la fel şi domnului Brand.

Replica o înmuie pe tânăra care nu mai continuă discuţia. însă ceva mai târziu, în timp ce se uita la televizor, îşi aminti că apariţia lui Red Clark o împiedicase a mai cerceta fila din agendă. Ca într-un exerciţiu de spionaj, picase primul test.

A doua zi, când Craig ajunse la birou, ea se afla deja acolo.

- V-a căutat cineva aseară, zise ea, ajutându-l să se dezbrace de haină. Un domn Clark.

- Cine?

- Clark. - deci avea dreptate, tipul fusese un intrus. Red Clark.

- Red? Chipul lui deveni deodată contrariat. A venit aici?

- Da. Zicea că are o întâlnire cu dumneavoastră.

Seful ei se mulţumi a mormăi ceva în bărbie, după care se aşeză la birou.

- Nu mi-am dat seama că o să vină aici. Trebuia să ne întâlnim la.. .Ţi-a mai spus ceva?

- Doar că o să vă sune la ora zece, dimineaţa asta. I-am spus că sunteţi întotdeauna în şedinţă la ora aceasta, dar n-a vrut să audă.

Domnul Craig se mulţumit din nou să mormăie ceva.

Preţ de o jumătate de oră, cei doi se ocupară doar de corespondenţă, iar la ora zece aştepta cu nervii întinşi la maximum ca domnul Craig să iasă pentru şedinţă. Timpul trecea şi şeful ei nu părea a face vreo mişcare; la zece şi un sfet era încă singur în birou, încât nervozitatea ei se

amplifică. Cinci minute mai târziu sună telefonul, iar Amanda bănui imediat despre cine este vorba.

-A, domnule Clark, salută Craig, iar Amanda înţelese că trebuie să-l lase singur.

îşi dorea din tot sufletul să poată trânti uşa în urma ei, dar n-o făcu. La biroul ei, curiozitatea îi crescu. Şedinţele de dimineaţă erau ca un ritual, deci însemna că domnul Red Clark era o persoană deosebit de importantă din moment ce şeful ei aşteptase acest telefon. Se uită la aparatul de pe masa ei. Becul roşu era încă aprins, semn că cei doi vorbeau. Abia după un sfert de oră discuţia se sfârşi, şi domnul Craig o chemă numaidecât la el.

- Scuze pentru întrerupere, dacă vreodată mă mai sună domnul Clark, să-mi faci legătura imediat.

- Lucrează pentru noi?

- Da.

- Cu ce se ocupă?

- E agent imobiliar, răspunse celălalt, fără să se arate surprins.

- Nu pare. Aseară arăta mai degrabă a hoţ.

- Domnul Clark este adeptul unui stil obişnuit, zâmbi Craig. Stă atât de mult în afara biroului, încât îşi permite să poarte ce vrea.

Nu atât replica în sine cât tonul şefului ei o determină pe Amanda să-şi dea seama că acele cuvinte ascundeau ceva. Era clar că Red Clark îi ajuta pe cei de la Homefare să găsească locuri de desfăşurare, şi deci era o persoană

foarte importantă pentru ei. Era normal că fusese atât de sigur pe sine că domnul Craig va aştepta telefonul lui. Dintr-o dată, vârful creionului îi intră în foaia agendei. Telefonul! Pierduse pariul!

- S-a întâmplat ceva, domnişoară Stewart?

Ea dădu din cap, după care continuă să fie atentă la ce i se dicta, în acelaşi timp meditând asupra problemelor care o interesau pe ea. Trebuia să scape de întâlnirea cu roşcatul. Si singura metodă era de a pleca mai devreme. Dacă nu primea sarcini pe ultima sută de metri şi dacă trecea peste pauza de masă, ar fi terminat la cinci.

Si avu noroc. Domnul Craig se văzu nevoit să plece după prânz, şi, cum avea sarcini puţine, fata termină chiar înainte de cinci. Agitată, se tot uită prin parcare, dar nu văzu nici urmă de maşina sport a roşcatului, aşa că se îmbrăcă triumfătoare şi se grăbi pe scări în jos.

- Plecaţi devreme, observă portarul.

- Am lucrat în pauza de masă.

- Vă grăbiţi la o întâlnire, nu?

- Mă grăbesc s-o evit! împingând uşa turnantă, ajunse direct în braţele celui pe care trebuia să-l evite.

- în carne şi oase! Nu credeam că eşti atât de nerăbdătoare încât să vii înainte de vreme. Sau încercai să scapi? întrebă fără a-i da drumul, iar după expresia chipului ei citi totul. Obrăznicătură mică! şi o scutură uşor. Fetele frumoase ca tine ar trebui să-şi onoreze pariurile.

- Aş fi mult mai fericită să-l plătesc în bani, decât să-mi

petrec seara cu dumneavoastră. Serios, domnule Clark, e ridicol. Nici măcar nu ne cunoaştem.

- Recuperăm imediat.

Fără a-i da drumul, o conduse spre maşina lui şi-i deschise uşa. Ea urcă mândră, mai mult împinsă decât de bunăvoie, dorindu-şi să fie mult mai detaşată. Nici nu mai ştia de când experimentase o asemenea stare de nervozitate.

- Relaxează-te, o îndemnă el. Ştii doar vechiul proverb: dacă nu-i poţi înfrunta, alătură-te lor!

Ea refuză să-i răspundă, mulţumindu-se a privi pe geam. Spre surprinderea ei, Red Clark conducea extrem de atent, în ciuda maşinii puternice pe care o avea. Se afundă în scaun, legându-şi fularul în jurul capului.

- Ti-e frig, remarcă el şi apăsă un buton, încât capota se replie.

- Nu ştiam că o maşină veche ca asta are capotă automată.

- Eu singur mi-am făcut-o. Fetiţa mea e într-adevăr veche, dar are toate dotările moderne!

Şi cu o altă apăsare de buton, acţionă căldura şi Amanda simţi un val de căldură la picioare. îşi dori să fi purtat altceva, nu rochiţa ei albastră simplă, nu că ar fi vrut să-l impresioneze pe acest bărbat orgolios. îl cercetă puţin, şi văzu că e la fel de normal îmbrăcat ca şi în ziua precedentă, dar de data asta puloverul era de aceeaşi culoare ca ochii săi. Ca ochii ei, medită ea, şi un zâmbet îi

apăru pe buze,
dându-şi seama cât de mult se asemănau.

-Am putea fi gemeni, remarcă.

- îmi place această idee de apropiere, dar nu şi relaţia de rudenie!

Ea zâmbi fără ca el să observe. Bărbatul nu se deranja să facă atmosferă, mulţumindu-se a fluiera un cântec. Conducea prin mulţimea de maşini, îndreptându-se spre est. Deşi se aştepta să-l vadă nervos la volan, o miră detaşarea şi ritmul lent în care avansa şi în care se lăsa depăşit de alţii. La un moment dat, chiar observă acest lucru cu glas tare.

- Nu merită să fac ulcer din cauza asta, zise el, lăsând loc unui şofer agresiv. Când într-adevăr mă enervez, trebuie să fie pentru probleme majore.

începeau să iasă din traficul greu, şi pe măsură ce se îndreptau spre ieşirea din oraş, străzile deveneau mai largi şi mai pustii.

- Nu văd niciun restaurant pe-aici. Unde mă duceţi?

- Nu la Savoy, fii sigură.

- Nici nu mă aşteptam. Dar nici nu vreau să ajung într-un birt.

- Femeile merg acolo unde sunt duse, râse el. Dar nu-ţi face griji, roşcato, promit că o să-ţi placă.

- Nu-mi mai spuneţi aşa. Nu eu am vrut să ies cu dumneavoastră, domnule Clark, puteţi măcar să vă comportaţi cu respect.

- Nu era o ofensă. Dar credeam că preferi porecla asta altora.

- Nu prefer nicio poreclă, şuieră fata. Toată seara are să fie un dezastru.

-Asta-mi place la tine - optimismul şi încrederea în oameni. Am observat şi aseară la birou, când nu te puteai decide dacă sunt un
intrus sau nu.

- Nici acum nu sunt sigură!

- Când te enervezi, părul îţi străluceşte, râse el.

- Dacă mai..

- Să ştii că tachinez doar fetele care-mi plac. Dacă într-adevăr nu-ţi place, o să-ţi spun pur şi simplu Amanda, şi o privi candid. Sunt sigur că deja ţi s-a spus frumoasa Amanda.

- Da.

- Cineva special?

- Cel care vrea să mă ia de soţie.

- După răspuns, înţeleg că nu vrei să te căsătoreşti cu el.

- De ce spuneţi asta?

- Pentru că nu i-ai spus iubitul tău.

-Am impresia că nu aveţi capacitatea de a citi oamenii, domnule Clark. Să ştiţi că meditez asupra problemei.

- Ce formal sună! înseamnă că iubitul nu e din generaţia noastră. E cumva vreo figură paternă?

- Terminaţi!

- Da, doamnă.

- Nu vorbiţi niciodată serios, domnule Clark, râse ea.

- Nu, dacă reuşesc să mă strecor; şi numele meu este Red, sau ai uitat?.

- N-am cum. Aici m-ai prins.

- Bun. Ştiam eu că eşti cu totul alta când te relaxezi.

La scurtă vreme, el o coti la dreapta şi parcă în faţa unui mic restaurant cu ferestrele acoperite de perdele. Nu avea nicio siglă. înăuntru erau doar câteva măsuţe acoperite cu feţe de masă albe,

impecabile.

- Domnule Clark, ce bine să vă avem din nou aici, îi întâmpină un ospătar şi-i conduse spre o masă din colţ.

- Ce ne recomanzi în seara asta, Solly?

- Orice. Cunoaşteţi locul.

- Bun.Hai să zicem supă, pentru început; şi nişte găluşte din acelea excelente.

După cum îi promisese Red, mâncarea era într-adevăr delicioasă, amintindu-i Amandei de bucătăria italiană prin multitudinea de condimente utilizate.

- Cum ai găsit locul ăsta? întrebă ea la cafea.

- Homefare voiau să-şi extindă spaţiul cu un supermarket, iar Solly avea restaurantul chiar alături. I l-au cumpărat şi i-am promis că o să-i găsesc o altă locaţie - ceea ce am şi făcut. Si de atunci am păstrat legătura. Iar el este încântat de noul amplasament.

- E printre cei norocoşi, zise Amanda cu amărăciune.

- Si el zice la fel. A primit un preţ foarte bun şi a cumpărat aici, iar ce i-a rămas a pus în bancă.

- Cât de generoşi sunt cei de la Homefare!

- Să înţeleg că ai un sentiment de ranchiună?

- Tatăl meu nu i-a găsit la fel de generoşi.

- Povesteşte-mi.

- E o poveste lungă; te-ar plictisi.

- Nimic din ce ai tu nu e plictisitor. Deci.

încurajată, Amanda îi povesti totul, iar el o ascultă tăcut.

- Nu crezi că eşti prea critică la adresa lor? întrebă el la final. I-au oferit tatălui tău un preţ la început. Nu-i poţi învinui că apoi
n-au mai vrut.

- Nici nu-i învinuiam pentru asta, ci pentru că din cauza lor micii comercianţi nu mai au din ce să trăiască.

- Oamenii nu vor să dea pe mâncare mai mult decât e necesar.

- Cum poate un singur magazinaş să concureze cu un concern?

- Nu poate; trebuie fie să renunţe, fie să treacă la produse mai exclusiviste. întotdeauna se vor găsi cei dispuşi să dea un ban în plus pentru servicii mai aparte.

- Nu şi într-un oraş micuţ ca al nostru.

- Tatăl tău a avut ghinion, dar asta n-ar trebui să te înverşuneze într-atât. La urma urmei, lucrezi pentru ei, zise el intrigat. De cât timp?

- Nu de mult. Am lucrat.. .şi la Brands, înainte.

- Pentru redutabilul Clive Brand.

- îl cunoşti?

- Arăt ca unul care l-ar cunoaşte?

- Nu.

îi stătea pe limbă să spună că ea îl ştie, şi mai târziu, în patul ei, chiar se gândi de ce. Simţea o oarecare reticenţă în a-i dezvălui că era cel care o ceruse în căsătorie. Nu că l-ar fi şocat pe Red Clark cu o asemenea veste, căci acesta din urmă se dovedi cel mai neinteresat bărbat s-o mai vadă vreodată. Anticipând că o va invita şi a doua oară în

oraş, Amanda îşi pregătise în minte un refuz, dar nu-l folosi, căci doar o conduse şi plecă. Bineînţeles, fusese interesat doar ca ea să-şi onoreze pariul, şi cu asta pusese capăt relaţiei lor. "Mai bine” gândi ea, refuzând să admită că o încerca şi o oarecare dezamăgire.

Capitolul 5

în seara următoare, Amanda se întâlni cu Clive. Aranjaseră ca ea să se ducă direct la el, refuzând maşina sau şoferul lui.

- Dacă vreuna dintre fete mă vede că mă urc într-un Rolls, explică ea, o să-nceapă să-mi pună întrebări.

- Si?

- Si nu vreau să mă confrunt cu ele.

- Dar nu-mi place să te ştiu înghesuită într-un autobuz sau într-un metrou. Măcar promite-mi că o să iei un taxi.

Conştiincioasă, îi promise a se conforma. Nu voia să admită nici măcar pentru sine motivul pentru care refuza serviciile oferite de Clive, deşi la plecare cercetă parcarea foarte atent, poate zărea figura unui bărbat înalt, roşcat. Nu zări însă nici urmă de Red, şi indignată pe sine însăşi că se aşteptase a-l vedea, se îndreptă cu paşi repezi spre staţia de autobuz, uitând complet de promisiunea făcută lui Clive.

Abia când intră în eleganta sa cameră de zi se mai calmă, şi-l întâmpină cu un sărut mai cald ca de obicei. El o lipi imediat de el şi o sărută din nou, mult mai pasional, iar ea încercă să-i răspundă. însă mici detalii stupide o

împiedicau să se abandoneze acelei îmbrăţişări - nasturii sacoului său care-i apăsau pieptul cu putere, capul lui dat prea pe spate într-o poziţie incomodă, mireasma puternică a loţiunii de bărbierit care-i gâdila simţurile. Receptiv la refuzul ei, bărbatul o eliberă.

- Eşti obosită. îţi aduc ceva de băut.

După cum se aşteptase, avea şampanie la gheaţă, şi o tavă de argint cu gustări. Zâmbi abia vizibil - şampanie şi caviar într-o seară, supă şi găluşte într-alta! Nu s-ar zice că nu trecea de la o extremă la alta.

- Ce te amuză?

- Faptul că mă răsfeţi, minţi ea, acceptând paharul de şampanie şi aşezându-se mai aproape de foc.

- Mi-am zis să luăm cina aici; dacă nu cumva preferi să ieşim.

- E bine oriunde vrei tu.

- Asta e una din cele mai interesante caracteristici ale tale. N-ai pretenţii. Ai să fii o soţie excelentă.

- Ăsta e criteriul tău de alegere a unei soţii bune?

- Ar trebui, normal, să aibă şi alte calităţi. Dar cea mai importantă este să fie raţională, şi se aşeză în partea opusă. Nu mă mai privi atât de duşmănos, draga mea. Sunt sigur că o să ne înţelegem asupra majorităţii deciziilor pe care va trebui să le luăm.

- Şi ce s-ar întâmpla dacă. .soţia ta nu e de acord cu tine?

- Am discuta. Orice problemă poate fi rezolvată prin

discuţii. Vrei să-mi spui că te-ai hotărât? deveni el agitat.

- Nu.. .încă. Nu mă grăbi, Clive. Mi-ai promis.

- Deci, coşmarul meu continuă, zise el cu patos, încât ea simţi nevoia de a-l linişti.

- Nu vreau să te rănesc, Clive. Te voi anunţa de îndată ce mă hotărăsc.

El îi duse o mână la buze, dar o lăsă jos imediat ce intră majordomul să anunţe cina. Din cauza servitorilor roind în jurul lor toată seara, conversaţia fusese una superficială; la cafea însă, din nou singuri, Clive se interesă de ziua ei. Descifrând o aluzie, Amanda aşteptă ca el să întrebe mai multe.

- Ai auzit ceva despre alte locaţii? continuă el.

- Nimic. Domnul Craig nu spune prea multe când sunt eu de faţă.

- Dar te ocupi de corespondenţa lui, şi mai sunt şi biletele interne.

- Nu sunt multe. Când directorii au să-şi comunice ceva, se sună între ei. Nu e ca la Brands, unde fiecare document este tipărit în câte trei exemplare.

- Să înţeleg că nu erai de acord cu obiceiul ăsta?

- Nici tu n-ai fi, dacă erai cel care le scria!

- în documentul scris nu există dubii, spre deosebire de o conversaţie telefonică. Homefare sunt cunoscuţi pentru lipsa lor de organizare.

- Care nu se reflectă în profiturile lor. Scuze, Clive, am fost cam dură.

- Nu mă deranjează o observaţie din când în când, zise

el cu o sclipire în ochi care-l întinerea. Dacă apreciez interesul unei femei într-o anumită problemă, nu înseamnă că o vreau indiferentă. Iar tu întotdeauna ai fost rezervată.

- Stai să vezi când nu-mi convine ceva.

- Sunt prea deştept ca să rog pe cineva să facă ceva ce ştiu că ar refuza.

- Cum poţi fi sigur?

- Instinctul.

- La fel cum alegi locaţiile?

- Exact. Am încredere în judecata mea şi-n capacitatea mea de a citi omul. Asta nu mă face încrezut; este un dar de la Dumnezeu, şi-I sunt recunoscător. Pe de altă parte, mi-l asum, şi încerc să-l folosesc.

Ascultându-l, Amanda se minună de încrederea în sine a acestui bărbat, întrebându-se dacă ceva se va transmite şi ei în cazul în care s-ar căsători. Nu că ar fi avut nevoie să se zbată prea tare, căci în calitate de doamnă Clive Brand, toate uşile i-ar fi fost deschise.

- Cred că ai muncit foarte mult pentru ceea ce ai acum, observă ea. Si încă munceşti.

- îmi place. îmi place să fiu cu un pas înaintea altora.

- Dar deocamdată nu-ţi iese.

- Homefare e un caz mai special, răspunse bărbatul rece. Charles Foster nu e genul de om pe care-l întâlneşti la tot pasul. Este iraţional şi dificil.

- Pare un magnat tipic - cei de faţă se exclud!

- Nu e deloc tipic, ci exact contrariul. Ia totul ca pe o

glumă, şi din cauza asta niciodată nu-i poţi ghici adevăratele intenţii.

- Atunci, mi se pare un om inteligent, nu iraţional.

- Poate ai dreptate, admise el după o clipă de gândire. Poate că tipul e mai profund decât mi-am închipuit eu.

- Îl cunoşti bine?

- La fel de bine ca oricine altcineva.

- Domnul Craig mi-a spus că e un singuratic.

- Se potriveşte, şi din nou căzu într-o pasă meditativă.

- Am să încerc să aflu cât de multe despre locaţii; n-am uitat.

- Nu contează, draga mea, sunt sigur că ai să găseşti ocazii.

Clive o trase în poala lui. Pentru o clipă, Amandei îi veni greu să
se relaxeze, căci o parte din ea se vedea ca două fiinţe în acelaşi trup. Cum de putea ea, Amanda Stewart, să se bucure de atenţia unui bărbat al cărui nume era pe buzele a milioane de femei? După care redevenea una singură, o roşcată căreia un bărbat îi şoptea la ureche vorbe dulci.

- Vreau să-ţi ofer atât de multe, draga mea, zise el. Ai fi cea mai bine îmbrăcată femeie din lume, şi cea mai frumoasă, şi-i mângâie pielea gâtului. Am comandat perle pentru tine. Trebuie să porţi doar perle! Au fost creeate pentru o piele ca a ta!

Inuman să fi fost şi tot te topeai la asemenea cuvinte, iar tânăra îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Ce uşor i-

ar fi fost să-i dea ceea ce el dorea şi deschise buzele pentru a-i răspunde, însă el le acoperi de îndată cu ale lui. Din instinct, ea încercă să-i reziste; dacă altădată i-ar fi dat drumul, de data asta bărbatul ignoră refuzul ei, continuând s-o sărute, explorându-i spatele, căldura degetelor lui trecând prin materialul fin al rochiei. Abia când degetele lui se aventurară spre nasturi, ea îi respinse palmele şi sări în picioare.

- Nu, Clive, nu pot!

El se lăsă pe spătarul canapelei, urmărind-o.

- N aş fi mers mai departe de ceea ce vrei tu. Nu e nevoie să te temi de mine.

- De mine însămi mă tem.

- E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus până acum, făcu el ochii mari. Poate ar trebui să mai facem nişte şedinţe din astea.

Râzând, se îndepărtă de el, scuzându-se pentru ora târzie, motivând că o aşteaptă o zi grea.

- Te duc acasă, zise el. Dar data viitoare s-ar putea să nu mai câştigi!

Ca de obicei, Clive o lăsă pe Amanda la uşa blocului, dar de data asta sugeră să urce pentru o cafea. Fără a se arăta surprinsă, îl invită sus. Trecuse peste ruşinea de a trăi într-un apartament mic, deşi acum, când văzu cât de nelalocul lui se simte Clive în încăperea joasă, parcă totul îi revenea; apariţia lui impecabilă făcea canapeaua şi draperiile să pară de proastă calitate.

în vreme ce pregătea cafeaua în bucătărioară, îi auzea pe Clive şi pe mama ei vorbind, deşi el părea că duce greul conversaţiei, semn că mama încă nu se obişnuise cu prezenţa lui. Turnă repede în ceşti şi se întoarse în cameră.

- Tocmai îi spuneam mamei tale că mi-ar plăcea să veniţi amândouă la vară în Vancouver, zise Clive, luându-şi cana. Seamănă atât de mult cu Anglia, încât v-aţi simţi ca acasă.

- Dacă tot mă duc la o asemenea distanţă, protestă doamna Stewart, măcar vreau să mă simt ca într-o ţară străină!

-Atunci, poate vă interesează casa pe care o caut momentan în Franţa. Ce ziceţi de asta?

- Nu cred că e cazul să am vreo preferinţă!

- Când Amanda devine soţia mea.. şi se opri, aruncându-i o privire vinovată. Scuze, draga mea, tot timpul uit că n-ai acceptat încă.

- N-ai uitat deloc, zise ea. încerci să mă presezi să accept.

- Mă învinovăţeşti?

- Nu, dar mă faci să par încăpăţânată. Doar nu sunt roşcată degeaba.

- Să ştii că mă gândeasc adesea la părul tău, sorbi Clive din cafea. Ar trebui să porţi doar albastru sau verde.

- Toată lumea spune la fel despre roşcate.

- Pentru că li se potriveşte cel mai bine, şi puse jos cana. Păreţi amândouă foarte obosite. Nu veau să rămân

mai mult decât se cuvine.

îl conduse jos, şi el îi luă o mână într-a sa.

- Mâine plec la Newcastle şi mă întorc după două zile, dar lasă-ţi weekendul liber, bine?

- Te-ai supăra dacă n-aş face-o?

- Nu, dar aş fi dezamăgit.

- Atunci, îţi promit să nu te dezamăgesc.

A doua zi, la birou, Amanda constată cu surprindere că domnul Craig deja venise. Părea obosit, şi tot biroul îi era plin de hârtii.

- Pare că n-aţi dormit bine azi-noapte.

- Aşa e. Tocmai am semnat un contract pentru un hipermarket în afara oraşului Watford. Toată noaptea am stat să fac calcule.

- Pentru?

- Pentru costurile pe care le vom întâmpina. Raportez numărul de locuitori din zonă la capacitatea lor de cumpărare; apoi calculez costurile de întreţinere şi încerc să găsesc o cifră minimă şi una maximă până la care putem merge, obţinând în acelaşi timp şi profit, şi-i flutură nişte foi. Din păcate, domnul Foster vrea ca acest hipermarket să fie cel mai mare din ţară, şi indiferent cu ce cifre vin, tot o să fie nemulţumit.

- Atunci, puneţi orice cifră.

- Să-mi pierd locul de muncă?

- De unde să afle domnul Foster că nu e corectă? Doar nu e Superman!

- Nu sunt sigur de asta.

- Cum e tipul? încercă tânăra. Speram să-l văd dacă lucrez aici, dar nu l-am zărit încă.

- O să-l întâlneşti într-o bună zi, şi-şi strânse foile. Acum, adu-ţi agenda.

Amanda se supuse şi de îndată ce şeful ei începu a-i dicta nişte calcule complexe, trebui să-l oprească de mai multe ori pentru a se asigura că le notase corect.

- Mai bine le trec mai întâi într-o ciornă, să le verificaţi dacă sunt bine, zise ea la final.

- Bună idee. Dar când le treci pe curat să nu faci copii. Am să le duc chiar eu. Concurenţa ar plăti bani buni să ştie ce avem noi aici.

Amanda se înroşi, iar domnul Craig simţi nevoie să se scuze.

- Nu voiam să spun că n-am încredere în tine, domnişoară Stewart, dar domnul Foster a făcut această regulă cu mult timp în urmă.

- înţeleg, şi ieşi înainte ca şeful ei să mai spună ceva.

Cât de îngrozit ar fi fost domnul Craig să afle că într-adevăr avea motive întemeiate s-o suspecteze şi pe ea. Tot ce-i dictase acum ar fi fost de o importanţă majoră pentru Clive şi ar fi fost foarte deşteaptă dacă ar fi făcut o copie. Dar nu îndrăznea. Era prea riscant. Domnul Craig mai avea obiceiul să apară în biroul ei fără să anunţe, şi o putea surprinde. Dar nimeni n-o împiedica să-şi noteze datele în agenda ei. Ca să nu se răzgândească, scoase

imediat carneţelul şi începu să copieze, dar după o pagină se opri, oripilată de ceea ce făcea. Una era să-i spună lui Clive despre o conversaţie pe care o auzise, şi alta să copieze un material pe care-l ştia confidenţial.

Tremurând, puse la loc agenda şi reveni la maşina de scris, profund afectată. Oricât de mult îi dispreţuia pe cei de la Homefare, nu putea să-i spioneze. Ce bine-ar fi fost dacă tatăl ei ar fi acceptat ofert. Mâinile îi căzură moi pe tastatură şi se pierdu cu privirea în gol. Era prima oară când se gândea la aşa ceva, şi oricât de multă nedreptate aducea memoriei tatălui, simţea că nu mai poate ignora adevărul. Fusese o nesăbuinţă din partea lui să creadă că se poate lupta împotriva unui întreg concern. Dacă ar fi fost cine ştie ce bancher bogat, poate că ar fi avut şanse, dar într-o comunitate de fermieri ca a lor, fiecare bănuţ conta. Dacă tatăl ei şi-ar fi dat seama de aceste lucruri, probabil că ar fi trăi şi acum, ca şef la Homefare, sau profitând de pe urma ofertei lor generoase.

Tânăra îşi reluă lucrul, oftând adânc. Imediat ce termină, duse foile la verificat, şi constată cu uimire că domnul Craig nu găsi nicio greşeală. Trecând peste pauza de prânz, trecu totul pe curat şi înmână foile şefului ei.

- Iată şi notiţele mele, zise ea. Aş vrea să le rupeţi dumneavoastră, ca să nu aveţi grija că alte persoane pot să afle aceste detalii.

- Te rog, domnişoară Stewart, zise el jenat. Deja mi-am ceru o dată scuze.

- Stiu, dar nu mă refeream la asta. Pur şi simplu prefer să rupeţi foile pentru liniştea mea.

El o ascultă şi aruncă totul la gunoi.

- Ce se va întâmpla acum? se interesă ea.

- Domnul Foster va verifica calculele, le va prezenta comisiei de directori şi va continua cu planurile lui.

Sună telefonul şi Craig ridică receptorul.

- Vorbeşti de lup. după care aşteptă ca Amanda să iasă din birou.

Ieşi din birou încă meditând asupra a ceea ce scrisese în rapoarte. Fusese o zi deosebit de grea; însă domnul Craig, deşi stătuse treaz mai toată noaptea, se dovedise mai în formă ca niciodată, şi-i dictase cât pentru două zile. Afară ploua, iar trotuarul reflecta lumina ceţoasă a felinarelor. Cât de repede se instala iarna după căderea frunzelor! înfundându-şi gâtul în guler, Amanda se îndreptă spre metrou, dar nu făcu nici doi paşi că cineva o cuprinse după talie.

- Bună seara, roşcato!

Nici nu mai era nevoie să se întoarcă pentru a-şi da seama că era Red Clark.

- Ce.cauţi aici? întrebă ea, emoţionată.

- Credeam că e evident. Te-am aşteptat.

- De ce?

-Astă-seară nu eşti în apele tale! Fără a-i da drumul, o ghidă spre maşina lui, mergând atât de repede încât abia se ţinu după el.

- Nu pot veni cu tine, protestă ea. Mă duc acasă.

- Te iau la cină.

- Ba nu.

El se opri atât de brusc, încât se ciocni de pieptul lui şi se retrase numaidecât, însă bărbatul o sprijini cu cealaltă mână.

- Ai vreo altă întâlnire?

- Nu, răspunse ea, dar îşi regretă imediat sinceritatea, dar mă aşteaptă mama.

- Sun-o şi spune-i că întârzii.

- Nu vreau. Am ieşit şi ieri, şi nu-mi place s-o las singură prea des.. .Nu se simte prea bine de la moartea tatei, explică.

- Nu e nevoie să spui mai mult, o întrerupse el. Trebuia să-mi dau seama. Dar asta nu reprezintă o problemă, să ştii. Cumpărăm ceva de mâncare şi mergem la tine.

- Nu se poate.

- Dă-mi un motiv întemeiat.

Sclipirea din ochii lui o avertiză că n-are rost să mai încerce. Dacă ştia un lucru despre acest bărbat atât de insistent, era că nu-l putea scoate nimeni din încăpăţânarea lui. Luând tăcerea ei drept răspuns, Red o împinse în maşină.

- Ai vreo preferinţă anume la mâncare? întrebă el, însă ea se mulţumi să dea din cap.

Pentru un tip căruia îi plăcea să tachineze, era deosebit de tăcut; sau nu neapărat taciturn, gândi ea, ci mai

degrabă nu găsea subiect de conversaţie şi nu-i plăcea să discute chestiuni mărunte.

Parcă la un restaurant din Soho, iar Amanda îl privi plină de reproş.

- Ti-am spus că nu pot lua cina cu tine.

- Dacă tu nu poţi veni la cină, vine cina la tine! Acum, stai aici. Vin cât de repede pot.

Si într-un timp surprinzător de scurt, reapăru urmat de doi ospătari cu două coşuri cu mâncare, pe care le aşezară în portbagaj. După care le dădu câte un bacşiş gras, iar băieţii îi mulţumiră, fericiţi.

- Nu era nevoie să cheltuieşti atât, spuse ea mai apoi. Nu credeam că ai să faci asta.

- îmi permit.

- Nu pare, la care el rânji şi ea continuă. Cu o maşină veche, şi după cum te îmbraci.. ..Ştii ce vreau să spun.

- Stiu. Dar nu te lua după aparenţe. Nu sărăcesc cu o cină. Dar mă impresionează preocuparea ta. N-aş vrea să te ştiu o căutătoare de comori.

Complimentul o încălzi. Câteva clipe mai târziu, îl conduse pe Red pe scări, spre apartamentul ei. Abia când vârî cheia în broască realiză că n-o anunţase pe mama ei că vine cu cineva, s-o avertizeze măcar să nu sufle o vorbă despre Clive Brand. De îndată ce intrară, îl împinse pe musafir în sufragerie şi fugi s-o caute pe mama ei.

Doamna Stewart îşi usca părul în cameră.

- Am auzit o maşină afară şi am crezut că vii cu Clive.

- E la Newcastle. Am venit cu Red - agentul imobiliar despre care ţi-am vorbit. Care lucrează pentru Homefare.

- Te scoate în oraş?

- Oarecum. A adus aici o cină de la restaurant.

- De ce? se miră femeia.

- I-am spuss că vreau să stau cu tine.

- Pare un om cu stare.

- Ba bine că nu! Vino să-l cunoşti, dar să nu sufli o vorbă despre Clive!

- Normal că nu. Niciodată nu se vorbeşte unui pretendent despre concurenţă.

- Nu e pretendentul meu, sări Amanda.

- Sigur că nu, răspunse femeia, privind obrajii îmbujoraţi ai fetei. Era clar că Red prindea foarte bine şi la femeile mai în vârstă, îşi
zise Amanda câteva ore mai târziu, observând cum mama râde de glumele seci ale musafirului. De fapt, nu puteai să nu te simţi bine cu el, căci avea o uşurinţă de a se face plăcut faţă de oricine.

La nouă şi jumătate se ridică să plece, iar ea îl conduse până jos, mirată că pleacă atât de devreme.

- Nu vreau să plec, explică el, dar mama ta pare obosită, şi chiar dacă s-ar retrage, n-ar adormi până n-aş pleca eu.

- Pare că ştii multe despre mame!

- Trebuie!

- Si eşti şi foarte îngâmfat!

- îmi cunosc limitele, zâmbi el. Si-i compătimesc pe cei care n-o

fac.

- Nu toată lumea are încrederea ta.

- Tu ar trebui s-o ai. Nu arăţi deloc rău, şi ochii-i luciră.

- Mulţumesc.

- Eşti puţin cam slabă pentru gustul unora, dar pentru mine eşti numai bine; şi ai o gură extrem de apetisantă.

Ea se dădu repede un pas înapoi, dar nu îndeajuns de rapid pentru ca el să n-o poată prinde, apropiind-o de el.

- Foarte apetisantă, repetă, şi o sărută.

Deşi Red era un bărbat foarte comun, avea un fel de a săruta atât de pasional şi de intens, încât după un lung moment de explorare, Amanda i se abandonă. Simţind-o receptivă, o lipi de trupul lui şi fata simţi tremurul care-i scutură întreg corpul. Pentru ca mai apoi s-o îndepărteze încordat, iar tânăra realiză efortul pe care-l făcea pentru a se stăpâni.

- N-am mai sedus niciodată o fată în hol, dar există întotdeauna o prima oară, râse el. Piei de la mine, satană!

Si ieşi repede. Mirată de plecarea lui neaşteptată, Amanda rămase în prag până când maşina se depărtă cu un scrâşnet. Nu menţionase nimic despre o altă întâlnire şi nici despre vreun telefon. Forţându-se a nu se mai gândi la astfel de lucruri, urcă înapoi în casă.

Hotărârea de a-l uita pe Red nu întâmpină prea mari dificultăţi, mai ales că a doua zi când se trezi, o găsi pe mama ei cu febră.

- Am ieşit aseară după un ziar cu părul ud, şi m-a prins ploaia. Tocmai mă schimbam când aţi venit voi.

- Să ştii că meriţi răceala, se enervă fata. Sun la birou să spun că nu mă duc. Vreau să te vadă un doctor.

- E doar o răceală.

- Mai bine te consulţi, să n-ai vreo surpriză.

Si avusese dreptate, căci doctorul o diagnostică pe doamna Stewart cu pneumonie, şi-i recomandă internarea într-un spital.

- Deja am rugat la serviciul de urgenţe pentru un pat şi mi-au răspuns că se interesează, zise medicul, dar n-o să fie uşor în perioada asta a anului. Vă vor anunţa de îndată ce găsesc un pat. Mă îndoiesc că are să fie undeva prin apropiere, dar în situaţia asta, va trebui s-o trimiteţi oriunde ar fi.

Amanda încuviinţă din cap, deşi nu o încânta ideea de a merge la un spital în celălalt capăt al Londrei.

- Să mă anunţaţi la ce spital o duc, zise el înainte să plece, şi să-i daţi paramedicului trimiterea asta.

Amanda o luă, apoi se întoarse în dormitor şi imediat după aceea sună telefonul. Se grăbi să răspundă, dar era doar Clive, care venise din Newcastle mai devreme decât se aşteptase. Imediat îşi dădu seama că ceva este în neregulă.

- E mama, zise ea aproape în lacrimi, şi-i povesti ce se întâmplase.

- Nu-ţi mai face griji, draga mea. Lasă totul pe mine.

Dacă te sună cei de la urgenţe, spune-le că ai aranjat deja.

- Ce anume?

- Te sun imediat şi-ţi spun.

Dar tot el sună mai repede decât ceilalţi.

- O ambulanţă e în drum spre voi. O va duce pe mama ta la clinica Devonshire - era cea mai scumpă clinică privată din Londra. Si am vorbit cu doctorul meu să vă aştepte.

- Dar.. .nu trebuia să faci asta, îngăimă ea. Nu mă aşteptam.

- Trebuia să te aştepţi. Te iubesc, Amanda. Nu ştii că aş face tot ce-mi stă în putinţă ca să te ajut?

Mai vinovată ca niciodată, ea îngăimă o scuză, dar el o

întrerupse.

- Nu te mai scuza, dar data viitoare când ai probleme, sper să-ţi aminteşti că sunt aici ca să te ajut.

Incapabilă a mai spune ceva din cauza lacrimilor, Amanda îi dădu vestea mamei, dar doamna Stewart deja nu mai era conştientă de ceea ce se întâmplă în jurul ei. Amanda ştia că e din cauza temperaturii ridicate, şi totuşi avea oarecare temeri.

Parcă o eternitate trecu până când sosi ambulanţa. Unul dintre paramedici o linişti numaidecât, spunându-i că febra mare se poate trata uşor. Si avu dreptate, căci numai după câteva ore, era greu de crezut că doamna Stewart trecuse printr-un adevărat coşmar. într-un pat alb dintr-o cameră plină de flori, femeia părea mult mai în putere a înfrunta viaţa decât fusese dimineaţă, iar Amanda era conştientă că fără ajutorul lui Clive încă ar mai fi aşteptat un loc într-un spital.

La ora şase, tânăra coborî şi-l găsi pe Clive jos, discutând cu doctorul.

- îi explicam domnului Brand, spuse acesta din urmă, cât de repede atacă virusul pneumoniei. Principalul e să se evite alte complicaţii.

- Care sunt şansele mamei? întrebă Amanda cu teamă.

- Destul de bune. Facem tot posibilul, domnişoară Stewart, vă asigur.

Nu erau tocmai cele mai reconfortante cuvinte, dar aprecie sinceritatea lor.

- Nu vreau să plec, îi spuse lui Clive când rămaseră singuri. Vreau să fiu aici pentru orice eventualitate.

- Trebuie să mănânci, draga mea. Am rezervat o masă la un restaurant din aproapiere. Lăsăm numărul de telefon dacă e ceva şi suntem înapoi în cinci minute.

Apreciindu-i atenţia, tânăra nu găsi curajul a-l refuza, deşi mâncarea o mai detensionă.

- Mai bine îl sun pe domnul Craig să-şi găsească o înlocuitoare, gândi ea cu voce tare pe drumul înapoi. N-o să-i placă. E foarte ocupat acum.

- Ca de obicei, agitaţia şi îngrămădeala de la Homefare.

- Nu e chiar ca de obicei. De data asta plănuiesc să construiască cel mai mare hipermarket din Anglia.. .în afara oraşului Watford.

- Nu mi-ai mai spus asta, remarcă el cu surprindere.

- Credeam că ştii deja, se bâlbâi ea.

- Stiam care e ţinta lor, în ce priveşte extinderile, dar nu şi dimensiunile la care vor să construiască. Ţin toate informaţiile în mare secret. De aceea speram să mă poţi ajuta.

- Am auzit despre Watford abia ieri, când domnul Craig mi-a arătat calculele. şi-şi curmă cuvintele însă prea târziu, căci Clive deja oprise maşina, urmărind-o mirat.

- Ce calcule?

- Costurile. Chestii dintr-astea.

-Ai avut în faţa ta costurile noului hipermarket? păli el. Păcat că nu le-ai putut copia.

- Nu.. .Domnul Craig a fost dincolo tot timpul cât le-am scris pe curat.

- înţeleg. Poate le iei altă dată.

Ajuseră la clinică şi intrară în hol.

- Nu mă aştepta, zise fata. N-o să fiu în stare să dorm dacă mă duc acasă, aşa că o să stau aici.

- M-am gândit că aşa o să faci. Ti-am aranjat o cameră.

- Eşti foarte prevăzător.

- îmi place să am grijă de tine.

- Stiu, şi nu-ţi pot spune cât îţi sunt de recunoscătoare.

Necesitatea de a-i da răspunsul de care el avea nevoie era atât de
mare, însă nu ştia ce o reţine. Ceva totuşi o împiedica să se exprime, aşa că-l sărută oftând şi urcă la mama ei.

Mai târziu, în timp ce veghea somnul mamei, se întrebă de ce nu-i putuse dezvălui lui Clive adevăratul motiv pentru care nu copiase documentele. Mai devreme sau mai târziu, oricum va trebui să-i spună că nu putea spiona compania pentru care lucra. Generozitatea lui îngreuna situaţia, dar nici dorinţa ei de a-şi arăta recunoştinţa şi nici dispreţul pe care-l nutrea încă pentru Homefare n-o puteau convinge să se preteze la o asemenea treabă.

O asistentă o trezi la realitate, anunţând-o că avea un vizitator jos. Presupunând că este vorba despre doctor, Amanda se grăbi să coboare, şi constată că era vorba despre un bărbat roşcat, îmbrăcat în negru, a cărui paloare era accentuată de nuanţa hainelor.

- Te-am aşteptat la birou în seara asta, începu el, şi dacă am văzut că nu apari m-am dus la tine. Doamna Chadwalla mi-a povestit despre mama ta. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Cum? Nu ştiam unde să dau de tine.

- îmi pare rău. - era prima oară când îl vedea îngrijorat. Ai dreptate. Nu-mi place să primesc telefoane personale în timpul lucrului, dar.o să-ţi dau un număr la care mă poţi găsi întotdeauna
în caz de urgenţe.

- Sper să nu fie necesar, răspunse ea încă fierbând de furie. Iar dacă mai apar urgenţe, mă descurc singură.

- Văd, şi aruncă o privire admirativă prin holul decorat, încât acum venise rândul ei să se simtă aiurea. Pesemne că se întreba cum reuşise s-o interneze pe mama ei aici.

- N-am reuşit s-o duc pe mama într-un spital, explică ea, şi.. .un prieten a aranjat aici.

- Cel pe care încă nu ştii dacă o să-l iei de soţ? zise el ironic. Sper că mărinimia lui n-o să-ţi influenţeze decizia.

- Normal că nu.

Sceptic încă, Red se rezemă de perete, cercetând-o. Purta haine la fel de lejere ca data trecută, dar acum puloverul îi atenua într-un fel culoarea părului, îmbătrânindu-l şi făcându-l să pară mai serios. Dar şi privirea lui era una neobişnuit de întunecată.

- De ce mă priveşti aşa? întrebă ea.

- Cum aşa?

- De parcă m-ai vedea pentru prima oară.

- Poate că aşa este. Mă gândeam că a trebuit să te descurci de una singură cu mama ta. Chiar îmi pare rău că n-ai ştiut unde să mă cauţi.

- Ţi-am spus că nu mai contează. Oricum, sunt obişnuită să mă descurc singură. Numai asta am făcut de când a murit tata.

- Si cu banii cum te descurci?

- Mulţumesc, bine, se aprinse ea. Am un salariu bun.

- Si pensia tatălui? O primiţi?

- Cu ea plătim datoriile.

- Eşti sigură că aţi avut de câştigat cu magazinul?

- Cu un supermarket Homefare la câţiva kilometri? Cred că glumeşti! îşi încleştă pumnii. Când mă gândesc la câte am pătimit de pe urma lor. ca şi alţi comercianţi pe care i-a ruinat.

- Nu mai vorbi aşa!

- Ti-e uşor să spui asta. Pentru tine, Homefare este un client. Ei îţi asigură traiul. Dar câte alimentare nu distrug pentru magazinul din Watford? Sau eşti atât de ocupat să le cauţi locaţii încât nici nu te-ai gândit la asta?

- Nu mă ruşinez cu munca mea.

- Ar trebui, dacă ai şti câte vieţi distrugi.

- Dar cei pe care Homefare îi angajează? Suntem o naţiune mult mai bine hrănită ca acum zece ani. Dacă nu erau supermarketurile, preţurile ar fi ajuns mai mari decât sunt acum.

Realizând inutilitatea acestei discuţii, ea tăcu, iar el se apropie.

- Hai să vorbim mai bine despre noi.

- N-am chef de discuţii.

- Faptul că-ţi faci încontinuu griji pentru mama ta n-are să îmbunătăţească situaţia. Hai să bem o cafea.

Si fără a-i da timp să refuze, o conduse spre ieşire. Ca de obicei, Amanda se simţea mică pe lângă el, dar asta nu o deranja cu nimic. Mai ales că întotdeauna era plăcut să-l întâlnească pe acest bărbat atât de imprevizibil, care intra şi ieşea din viaţa ei pe nebănuite.

- Nu-ţi dai niciodată întâlnire ca lumea cu cineva? întrebă fata. De fiecare dată când m-ai scos în oraş, a fost pe nepusă masă.

- Vrei invitaţii speciale?

- Stii bine la ce mă refer. Acum, de pildă. Ti-ai zis că vrei să mă

vezi, şi te-ai dus la birou; dar aseară, când ai plecat, n-ai suflat nicio vorbă.

- Chiar trebuie să mai rostesc ceea ce e evident?

- Mie nu mi s-a părut evident.

- Ar trebui, şi o luă după talie. Credeam că ştii că vreau să fiu cu tine ori de câte ori pot.

- Nu citesc în mintea altora.

- Speram să poţi citi pe buze. Felul în care te-am sărutat nu ţi-a spus nimic?

- Doar că eşti un cuceritor.

- Nici nu-ţi dai seama!

"Şi nici nu vreau", gândi ea. Deja începuse a se gândi prea mult la Red Clark, şi avea senzaţia ciudată că dacă va continua în acelaşi ritm, va avea de pierdut. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de greu de analizat. Era ca şi cum ridica o barieră între persoana lui şi restul lumii, în spatele căreia se ascundea adevăratul om. Dacă acesta exista. Să fi fost Red un om care trăieşte exclusiv pentru munca lui şi care vede femeile ca pe un mod de a-şi petrece timpul liber? Si totuşi, modul în care se purtase cu ea era mult prea atent ca să fie astfel.

- Unde anume lucrezi? întrebă ea dintr-o dată.

- Peste tot prin ţară.

- Dar cum se numeşte firma ta?

- Trollope & King, şi râse văzând-o neîncrezătoare. Serios, aşa se numeşte.

O îndrumă spre o cafenea micuţă, apoi spre o masă

dintr-un colţ. Amanda refuză să mănânce, spunând că cinase deja.

- Doar n-ai primit prea mult la clinică.

- Am ieşit.

- Cu prietenul generos?

- Chiar trebuie să-i spui aşa? De parcă eu aş fi servitoarea lui şi el stăpânul.

- Nu i-am spus iubitul tău, ca să nu-ţi dau idei!

Fata zâmbi, conştientă în sinea ei de rezervele pe care le avea în a-i spune despre Clive. Doar pentru că tipul era director la Brands, nu trebuia s-o facă vinovată pe ea. Doar nu datora nimic companiei în afara orelor de serviciu. Dar şi dacă ar fi recunoscut că cel care voia s-o ia de soţie era marele Clive Brand, ar fi dat naştere unor comentarii acide.

- Nu te mai îngrijora, o trezi Red la realitate, semn că nu-i citise corect gândurile. Sunt sigur că mama ta se va recupera.

- Sper.

Amanda căută să schimbe subiectul discuţiei, însă tot ce-i venea în minte era tema prietenului ei necunoscut. Aşa că spuse primul lucru care-i veni în minte.

- Te ocupi doar cu locaţiile pentru Homefare?

- în mare parte.

- Firma ta lucrează doar pentru ei?

- Da.Văd că te miră.

- Da. De ce să lucrezi doar pentru un concern când poţi vinde celor care oferă mai mult.

- îmi sugerezi ca următoarea locaţie s-o dau celor de la Brands sau de la Sainsbury? întrebă el cu o sclipire în ochi.

- Nu sugeram nimic, se grăbi ea să răspundă. Eram doar
curioasă de ce n-o faci.

- Pentru că mă dedic doar celor de la Homefare!

- Serios.

- Sunt serios, Amanda. Le sunt loial.

- îl cunoşti pe Charles Foster? întrebă ea brusc.

- De ce?

- Mă gândeam dacă el este motivul loialităţii tale.

- S-ar putea, răspunse el după o clipă de gândire. Nu m-am gândit niciodată la asta. Să ştii că e un tip surprinzător - inteligent, chipeş, şi putred de bogat. Te prezint, dacă vrei.

- Nu te deranja. E ultima persoană pe care vreau s-o cunosc. Urăsc tot ce atinge.

- Dar nu e cu nimic mai prejos decât alţi patroni de magazine.

- Măcar cei de la Brands au integritate, zise ea înainte de a se putea opri.

- Atunci de ce n-ai rămas acolo? şi se vedea că Red începe să-şi piardă răbdarea.

- Trebuie să muncesc ca să trăiesc; iar Homefare mă plăteşte mai bine.

- Dar se pare că nu ţi-au cumpărat bunăvoinţa. Care încă este la rivali.

- Sunt sigură că cei de la Homefare nu s-ar sinchisi de ea. Si oricum, te au pe tine ca să-i aperi, şi Amanda căscă, drept pentru care el ceru nota şi se ridică.

- Ziua asta te-a terminat. Haide, te duc acasă.

- Rămân la clinică.

- Din mărinimia prietenului generos? Văd că nu face nimic pe jumătate; un plus pentru el!

- E foarte calculat, şi-l privi şăgalnic pe Red. Dar sunt sigură că şi tu ai fi făcut la fel.

- Nu chiar. Sunt de părere că mai bine dormeai în patul tău. La clincă ai să stai ca pe ace toată noaptea.

- Acasă ar fi şi mai rău.

- Dar măcar eşti acasă.

Un punct de vedere neaşteptat, însă Amanda era prea obosită ca să-şi mai bată capul cu astfel de probleme. Red renunţă, şi o conduse afară. Aerul rece o revigoră pe moment, iar când ajunseră la Downshire, buna dispoziţie îi revenise.

- Te sun mâine, Amanda, să văd cum se simte mama ta.

- Dacă e mai bine, mă duc la birou.

- Sunt sigur că domnul Craig are să înţeleagă dacă nu poţi. Am să vorbesc eu cu el, dacă vrei.

Fata refuză, şi Red o sărută uşor pe frunte.

- Mâine seară lucrez, dar pe la opt cred că sunt liber. Dacă mama ta e bine, ne vedem.

- Mă tem că eu nu sunt liberă, răspunse fata, amintindu-şi brusc mărinimia lui Clive şi simţindu-se

obligată să fie la dispoziţia lui.

-Atunci, pe altă dată, zis el fără pic de regret, şi plecă.

Amanda rămase a-l urmări, realizând cât de normală păstra
relaţia lor - un sărut pasional într-o seară, unul platonic într-alta. Si tot nu ştia unde să dea de el. Uitase a-i da un număr de telefon, în ciuda promisiunii făcute. Sau uitase în mod deliberat?

Capitolul 6

A doua zi, domna Stewart se trezi mult mai bine, aşa că Amanda se duse la birou, ştiind că munca o va ajuta să mai uite de griji. Clive o sună în timpul micului dejun şi, bucuros de veşti, aranjă o întâlnire pentru acea seară, la Savoy.

- Nu ştiu sigur la ce oră ies, zise ea. Trebuie să recuperez şi pentru ziua de ieri, şi vreau să trec şi pe la mama.

- Nu-i nimic dacă aştept. îmi iau ceva de băut la bar.

După cum era de aşteptat, Amanda găsi mult de lucru, deşi domnul Craig insistă să-şi ia o pauză mai lungă, pentru a merge la clinică.

- De fapt, chiar mă mir că ai venit. Pari extrem de obosită.

- N-am dormit prea bine, explică ea. Am rămas acolo şi mă trezeam ori de câte ori intra asistenta.

- Trebuia să mergi acasă.

- Aşa a zis şi Red.. .domnul Clark, adăugă, văzându-l pe celălalt nedumerit.

- Nu mi-am dat seama că încă vă vedeţi.

- Din când în când, surâse fata. E prea superficial ca să stabilească o întâlnire ca lumea.

- Ar trebui să-i spui asta, râse Craig.

- I-am spus, aseară.

Seful tuşi scurt, apoi se apucară de corespondenţă şi lucrară aproape o oră întreagă. Si ar mai fi continuat dacă

nu erau întrerupţi de un telefon, în urma căruia el trebui să plece de la birou mai devreme ca de obicei. Se întoarse târziu, aprins la faţă, vesel, încât Amanda se întrebă dacă nu cumva sărbătorise pe undeva. Nu după mult timp însă, Craig o chemă în biroul său, anunţând-o că Homefare achiziţionase alte trei locaţii pentru supermarketuri.

- Dacă-l punem şi pe cel de la Watford, înseamnă că avem patru locuri în provincie. E o mare lovitură pentru domnul Foster.

- Nu înţeleg de ce. Dacă ai bani ca să cumperi pământul.

- E nevoie nu doar de pământ, domnişoară Stewart. Ai nevoie şi de aprobări de la primării. Care de regulă se feresc să le dea, fiindcă nu vor ca magazinele să dispară din centrul oraşului. Sunt şi alţi comercianţi care au de obiectat.

Cunoscând situaţia, Amanda deveni brusc interesată:

- Dar domnul Foster cum a obţinut aprobările?

- E tenace, domnişoară Stewart, o privi el circumspect. E tenace şi foarte priceput.

- Parcă zilele trecute spuneaţi că e încăpăţânat.

- Nu-i agreez încăpăţânarea, dar tenacitatea, da!

Această dublă caracterizare a domnului Foster îi aminti Amandei sentimentele ei ambivalente faţă de Red. Când erau împreună, îi plăceau tachinările lui cu referire la frumuseţea ei, şi atitudinea lui distantă îi dădea senzaţia că este admirată, fără a fi idolatrizată. Pe de altă parte, îşi

amintea refuzul lui de a fi deranjat de prezenţa ei şi obiceiul de a apărea fără aranjamente prestabilite. Nu era de mirare că-i plăcea mai mult de Clive. Avea măcar certitudinea a ceea ce simţea el. Dacă acesta din urmă ar fi fost mai spontan, iar Red mai previzibil, ambii ar fi devenit bărbaţii ideali. Se încruntă imediat, încercând să-şi şteargă astfel de gânduri din minte. Clive era cel care conta, nu Red; fiindcă primul o ceruse în căsătorie.

- Am să plec mai devreme de la birou, îi întrerupse domnul Craig visarea, deci ai putea şi tu să faci la fel. Presupun că eşti nerăbdătoare să te duci la mama ta.

- Am văzut-o la prânz, zise Amanda. Am să ies la cină, şi după aceea mă duc la clinică.

- O idee bună. Cu domnul Clark?

- Nu.

- Nu-i nimic, mai sunt şi alte ocazii.

Oare? se întrebă ea. Dacă accepta propunerea lui Clive, n-ar mai exista alţi bărbaţi în viaţa ei. Si dacă ar fi fost sinceră faţă de el, n-ar fi existat nici acum. Dar incertitudinile ei cu privire la sentimentele faţă de Clive o împiedicau să-l lase pe acesta să-i monopolizeze întreg timpul. Până la urmă, ajunse la concluzia că le făcea o nedreptate amândurora. Nu că lui Red i-ar fi păsat dacă iese sau nu cu altcineva, căci referirile lui ironice la prietenul generos nu păreau semne de gelozie. Si cu o relaţie superficială ca a lor nici n-ar fi avut dreptul.

Amanda ajunse la Savoy cu destul timp înaintea orei

opt. Veştile bune cu privire la starea mamei o înveseliseră, încât păşi mai mândră ca niciodată pe holurile hotelului, atrăgând o serie de priviri admirative, chiar de la bărbaţi mai în vârstă. Avântul i se mai domoli când nu-l văzu pe Clive la bar. Rămase un timp indecisă la intrare, după care, dându-şi seama că el îşi întârziase puţin programul pentru a se întâlni cu ea, se duse în hol. Găsi câteva broşuri pe care le răsfoi, însă privirile insistente ale unui bărbat o determinară să-şi schimbe poziţia, aşa că se îmbrăcă şi ieşi.

O luă în josul străzii, dar aerul înţepător şi burniţa o determinară să se întoarcă. Chiar când să traverseze ultima străduţă, un Rolls Royce trecu pe lângă ea. Sărind înapoi pentru a evita să fie stropită, îl zări pe Clive înăuntru. însă nu acesta îi atrase atenţia, ci bărbatul de lângă el. Adică cel care, cu doar câteva ore în urmă declarase că lucrează exclusiv pentru Homefare. Dacă era adevărat, ce căuta Red cu Clive?

Din umbră, Amanda se trase mai aproape. Maşina opri şi cei doi bărbaţi coborâră.

- A fost o discuţie extrem de interesantă, zise Clive. Am să mă gândesc la ce mi-ai spus, şi ţinem legătura.

Red dădu din umeri şi rosti ceva, însă prea încet ca ea să audă. Apoi cei doi îşi dădură mâna, şi ultimul urcă într-un taxi. Amanda se lipi de perete căci taxiul trecu prin dreptul ei, şi rămase aşa până când îl văzu că dispare după colţ. Abia după aceea intră înapoi în hotel.

îl găsi pe Clive la o masă, iar acesta o întâmpină extrem de volubil.

- Ai avut o zi grea? se interesă ea după ce vorbiră despre
sănătatea mamei ei.

- Ca de obicei.

-Am ajuns mai repede decât am crezut, dar nu erai.

- Am avut o întâlnire neprevăzută, zise el şi se opri, căci chelnerul trecu să mai toarne în pahare. Eşti foarte frumoasă în seara asta...

- Cineva important? întrebă ea.

- Nu ştiu. Poate.

- Ce răspuns ciudat. De ce nu eşti sigur?

Clive se blocă o clipă, după care duse o mână la tâmple, aşa cum făcea când îşi căuta cuvintele.

- Nu-ţi stă în fire să fii curioasă, Amanda.

- Credeam că te bucură să mă interesez de afacerile tale.

Răspunsul îl mulţumi, căci bărbatul se relaxă numaidecât.

-A fost o întâlnire de afaceri, nu-ţi pot spune mai mult.

Din nou îi întrerupse ospătarul.

- N-ai încredere în mine, Clive?

- Nu e o problemă de încredere, draga mea. Dar această întâlnire a fost una .confidenţială nu doar pentru mine, ci şi pentru cealaltă persoană. Altfel ţi-aş spune.

-Adică cel cu care ai fost nu vrea să se afle că aţi fost

împreună? înşelă ea.

- De unde ştii că a fost un bărbat?

- M-ar deranja să ştiu că a fost o femeie, răspunse ea repede, foarte mulţumită de spontaneitatea ei, iar Clive râse, ridicând paharul.

-A fost într-adevăr un bărbat, şi s-ar enerva foarte tare dacă ar şti
că s-a aflat de întrevederea noastră.

Aceste cuvinte puneau capăt oricăror speranţe în nevinovăţia lui Red. în ciuda declaraţiei făcute cu o seară înainte, se vede treaba că într-adevăr oferea locurile celui care plătea mai mult. Si totuşi, ce amuzat păruse atunci când îi sugerase acest lucru. Si ce proastă fusese că-l crezuse cu adevărat loial faţă de Homefare.

O cuprinse o mare deziluzie, încât se miră cum reuşi să treacă peste acea seară fără ca partenerul ei să-şi dea seama. Deşi, adesea, Clive dădea greş în a-i citi dispoziţia. Atâta timp cât arăta bine şi era tot timpul zâmbitoare, el se mulţumea să facă atmosferă.

De data asta, îi povesti toată seara despre călătoria pe care trebuia s-o facă de urgenţă în Canada, scuzându-se că totul apăruse pe nepregătite şi promiţând să se întoarcă într-o săptămână.

- Sper ca mama să iasă din spital până atunci, zise ea în drum spre casă.

- Nu grăbi lucrurile. Ar trebui să rămână acolo până când doctorul spune că poate să plece.

- Dar cheltuielile.

- Asta e treaba mea, o întrerupse el.

- E şi a mea. Nu pot accepta atâţia bani de la tine.

- Oricum nu iei altceva.

- Dar n-o să fiu niciodată în stare să te răsplătesc.

- Să-mi fii soţie ar fi cea mai mare răsplată, şi-i luă o mână într-a sa. Gândeşte-te la viitorul nostru cât sunt plecat, Amanda. Am avea o viaţă minunată împreună. Ai avea tot ce-ţi doreşti.

- Parcă eşti lampa lui Aladin!

- Atunci, de ce nu mă încerci?

Amanda râse de această glumă - căci nu-i stătea în fire să facă una; el însă rămase serios. Când opri în faţa casei ei, o luă în braţe.

- Am vorbit foarte serios, Amanda. Vreau să-ţi ofer de toate - haine, bijuterii, blănuri. Vreau ca lumea să vadă cât eşti de frumoasă. îmi promiţi să te gândeşti la asta cât sunt plecat?. Aş vrea să-ţi împodobesc fiecare şuviţă în diamante, zise el mângâindu-i părul. Eşti atât de frumoasă.

O sărută uşor, şi pe măsură ce ea se lăsa ademenită în acest iureş, braţele lui se încolăciră în jurul ei, iar sărutul lui spori până la brutalitate aproape. La un moment dat, simţind gust de sânge, gemu uşor, şi el se retrase imediat.

- îmi pare rău, draga mea, dar un bărbat îşi pierde controlul în prezenţa ta.

Scena o măcină toată seara. De data asta reuşise să scape de presiunea lui Clive, dar ce se va întâmpla dacă-i

va deveni soţie? Oare pasiunea lui, odată hrănită, va deveni mai blândă, sau era genul de persoană care folosea forţa fizică pentru a-şi cuceri partenera? îngrozită de acest gând, Amanda se ridică din pat, aprinse lumina şi merse la bucătărie pentru a-şi încălzi nişte lapte.

Când se întoarse, se opri în faţa oglinzii. Reflecţia ei era doar o figură slabă, palidă, firavă ca o lumânare, cu o claie roşie în vârful capului. îşi aminti cum o alinta Red şi începu să tremure. Nereuşind să şi-l şteargă din minte, se întinse în pat, revizuind întâlnirea din acea seară cu Clive. De ce oare nu-i spusese că-l văzuse coborând din maşină cu Red, că-l cunoaşte şi că ştie unde lucrează? Astfel, Clive şi-ar fi dat imediat seama că ştie motivul întâlnirii lor. Să fi fost toţi oamenii de afaceri chiar aşa de ambiţioşi încât să nu se oprească până nu obţineau ceea ce -si doreau? Dacă într-adevăr, Clive era vinovat că minţise, Red era de două ori pe-atât. Normal că primul încerca să obţină locaţii înaintea competitorilor, chiar dacă asta însemna să ofere o sumă mai mare decât ceilali. Nu era o tactică cinstită, dar era măcar acceptată de breaslă. Impardonabil însă era ca un angajat să vândă secretele companiei pentru care lucra unei companii rivale.

Or, ea se făcea vinovată de acelaşi lucru. Deşi lucra pentru Homefare, acceptase să spioneze pentru Clive. Indiferent de motivaţiile pe care le avea, nu era cu nimic mai prejos decât Red. Si totuşi, conştientizarea propriei vinovăţii nu-i diminuă cu nimic dispreţul faţă de Red. Ea

crezuse în integritatea lui, în maniera lui detaşată de a se purta, în umorul sincer.

A doua zi la birou veni ca o uşurare, cu toate că se aştepta ca din minut în minut să primească un telerfon de la Red. N-o sunase cu o zi înainte pentru a se interesa de starea mamei ei, şi nici până la cinci şi jumătate când veni ora de plecare, încât Amanda se simţea pe de o parte fericită, pe de alta rănită. Tipul nu era doar neloial şi imprevizibil, ci şi nepăsător. Dorinţa de a-l vedea pe Clive, de a fi lângă cineva de încredere care să-i arate afecţiune era atât de mare, încât ar fi dat fuga în braţele lui să-i spună că acceptă să fie soţia lui. El însă era deja în drum spre America, iar ea se duse la clinică, încercând să intre cât mai veselă în camera mamei.

Doamna Stewart stătea în vârful patului, într-un halat de mătase înflorat.

- Doamna Pompadour? râse Amanda.

-Aşa mă simt, mărturisi bătrâna. Tânărul tău e foarte spontan, şi
foarte priceput în a alege cadouri. Uitâ-te.

Buchetul pe care Clive i-l trimisese cu o zi înainte fusese pus pe pervaz şi în locul lui era acum un mic televizor; mărimea doar îi indica preţul mare. Alături, nişte cărţi şi un parfum franţuzesc.

- Televizorul are o imagine perfectă, zise femeia. Toată după-masa m-am uitat la el. E mult mai bun decât flori sau struguri. Mă simt vinovată că e aşa de scump.

- îşi permite, zise Amanda.

Pentru ea însăşi nu le-ar fi acceptat, însă pentru mama ei, da. Ce minunat era Clive şi cât de îndrăzneţ în alegerea cadourilor. Halatul trebuie să fi costat la fel de mult ca televizorul.

- Eşti sigură că-şi permite? Mie nu mi s-a părut chiar aşa de înstărit.

- Sigur că da. Numai maşina lui costă cât o casă.

- Nu s-ar zice. Deşi nu sunt o cunoascătoare a maşinilor sport.

- Sport? păli Amanda.

Abia atunci doamna Stewart realiză că vorbeau despre două persoane diferite.

- Red mi le-a trimis, draga mea, nu domnul Brand.

Amanda se prăbuşi pe un scaun. O fi fost el un agent imobiliar de succes, dar cadourile îl costaseră mai mult decât îşi putea permite. Dar imediat îşi aminti scena în care Red cobora din maşina lui Clive şi înghiţi în sec, îndurerată. Faptul că vindea acestuia din urmă informaţii îi aducea, desigur, o grămadă de bani. Dar nu-i putea dezvălui asfel de amănunte mamei, iar sora care veni cu mâncarea îi uşură misiunea, căci ieşi imediat, pretinzând că vrea să ia o gură de aer.

Părăsi clinica, refuzând să recunoască dezamăgirea pe care o încercă atunci când nu zări niciun bărbat roşcat prin apropiere. O luă în susul străzii, căutând un restaurant. Trecu în mod deliberat de cel în care băuse o cafea cu Red,

şi intră într-o patiserie franţuzească. Abia când să achite şi văzu preţurile mari se gândi ce-ar însemna un mariaj cu Clive, mai ales financiar, şi mai ales pentru mama ei. Dar pe drumul spre clinică realiză că-i era imposibil să se mărite cu un bărbat doar pentru securitatea ei; trebuia să fie sigură că-l iubeşte, indiferent de starea lui materială. Îl plăcea pe Clive, era de-ajuns ca să întemeieze un cămin fericit? încercă să se imagineze ca soţie a lui şi nu reuşi. Mintea-i era în permanenţă bântuită de imaginea lui Red - înalt, laconic, cu un licăr viclean în ochi, cu un rânjet în colţul gurii. Nu, era prea superficial ca să fie un soţ bun. Era doar o companie plăcută; şi totuşi, lipsit de integritate.

întoarsă în camera mamei, Amanda se aşeză la televizor, privind în gol până când veni ora plecării. Acasă, nu reuşi să se destindă, ci dimpotrivă, o cuprinse disperarea la gândul că era cu nimic mai prejos de bărbatul pe care-l judeca atât de fervent. Deşi nu-i dezvăluise lui Clive niciun secret încă, îi promisese s-o facă de îndată ce va afla, ceea ce o făcea la fel de demnă de dispret ca Red.

Trecură mai multe zile în care Amanda nu primi veşti nici de la Clive, nici de la Red. Se amuza de una singură de faptul că ambii bărbaţi ieşiseră din viaţa ei în acelaşi moment. Nu că Red dispăruse cu totul, căci deşi n-o suna pe ea, se interesa regulat de mama ei. Probabil că se plictisise de ea, îşi zise fata când trecu şi a cincea zi fără să audă de el. Era de-ajuns de chipeş pentru a găsi alte fete.

Resemnată, se concentră asupra persoanei lui Clive. Pe

care, însă, nu şi-l putea închipui drept un iubit; cuvântul în sine îi evoca o persoană mai vioaie, mai tânără. Poate că o căsnicie l-ar mai fi destins; şi totuşi, nu era corect să se aştepte ca oficializarea relaţiei lor să-i schimbe personalitatea. Fie acceptai persoana aşa cum e, fie nu te mai căsătoreai.

în aceeaşi seară, pe când cobora din salon, se întâlni cu doctorul mamei.

- Secretara mea a încercat să dea de dumneavoastră, zise el.

- S-a întâmplat ceva?

- Dimpotrivă. Mama va putea pleca la sfârşitul săptămânii. De aceea voiam să vă vorbesc.

- E o veste minunată!

- Dar n-aş vrea să rămână la Londra pe perioada iernii. E încă slăbită şi ar fi bine să meargă undeva unde e mai cald.

- Nu ne putem permite. Dacă evenimentele ar fi decurs normal, toate astea nu trebuia să se întâmple.

- îmi dau seama. şi ezită o clipă. Domnul Brand mi-a povestit despre mama dumneavoastră înainte să plece. I-am spus şi dânsului la fel şi m-a rugat să fac aranjamentele necesare.

- Adică?

- Pentru ca doamna Stewart să meargă la o clinică din Tanger. E condusă de maici, şi v-o recomand personal.

- Nici nu se pune problema. Nu ne putem permite.

- Domnul Brand se ocupă de toate cheltuielile.. .Mă surprinde că nu v-a spus mai de mult.

- Absolut nimic.

- Unora le este greu să discute despre astfel de probleme. Dânsul este foarte generos.

- Stiu, şi mă face să mă îndatorez foarte mult.

- Sunt sigur că e ultimul lucru la care s-ar gândi. Mama dumneavoastră nu e prima persoană pe care o ajută, să ştiţi.

Amanda rămase uimită. Clive se arătase deosebit de generos, dar personalitatea lui flegmatică nu se potrivea cu o fire filantropică.

- Mă refer la preocuparea lui pentru personalul său, continuă doctorul. Si dacă e generos cu cei care lucrează pentru el, n-ar trebui să vă mire că este la fel şi acum, la care Amanda se înroşi. Ar fi înţelept să acceptaţi oferta lui. Doamna Stewart are nevoie de soare.

Amanda se pierdu cu privirea undeva dincolo de cel cu care vorbea, dincolo de geamurile umede din cauza ploii.

- Nu s-ar simţi singură acolo? întrebă e cu ochii în gol.

- Majoritatea maicilor vorbesc engleza, iar Tanger este un oraş cosmopolit. Sunt sigur că doamna ar învăţa repede limba localnicilor. Si-şi va găsi prietene printre paciente.

- înseamnă că nu prea mai am ce obiecta, nu?

- Doar să fiţi de acord, şi fata dădu din cap după o clipă. Bine, şi vru să plece. Am să închei hârtiile şi doamna Stewart va putea pleca sâmbătă.

- O să fie în ordine dacă merge singură?

-Are un zbor direct, iar la Tanger are s-o întâmpine cineva.

Spre suprinderea ei, femeia refuză oferta lui Clive.

- Deja ne-am îndatorat prea mult, şi dacă mă duc la Tanger pentru două luni.. .Nu, draga mea, vin acasă. Cu cât acceptăm mai mult de la Clive, cu atât te vei simţi mai obligată să-l iei de bărbat.

- N-am să mă căsătoresc dintr-un sentiment al datoriei, zise ea puţin convingător. Mai degrabă mă căsătoresc cu el dacă nu mergi.

- Nu înţeleg.

- Dacă sunt soţia lui, n-ai avea nicio ezitare să-i accepţi dărnicia. Si dacă numai aşa te pot face să pleci.

- Bine, ai câştigat! Dar nu sunt deloc mulţumită, murmură femeia. Chiar nu ştii ce simţi pentru domnul Brand, sau te îngrijorează faptul că e mai mare decât tine?

- N-are nimic a face cu vârsta lui. Dar nu sunt sigură că-l iubesc de-ajuns.

- Atunci, ieşi cu alţi bărbaţi. Ai stat aici seară de seară, ceea ce nu-ţi face bine. Eşti tânără şi frumoasă şi.

- Foarte obosită, interveni Amanda. Mă duc acasă. O să mă culc devreme.

Acasă însă începu să-i scrie lui Clive să-şi arăte recunoştinţa pentru ajutorul lui şi a-şi cere scuze încă o dată pentru suspansul în care-l ţinea privind relaţia lor. Printr-o coincidenţă, scrisoarea ei se intersectă cu una de-a

lui, în care bărbatul îi povestea despre Canada, exprimându-şi totodată speranţa într-o reîntoarcere cât mai apropiată acasă.

Dintr-o oarecare temere de a părea neloială faţă de Homefare, Amanda nu luă scrisoarea cu ea la serviciu a doua zi; cu toate că, mai apoi, ideea i se păru ridicolă. îl găsi pe domnul Craig în birou cu
domnul Grock, directorul departamentului de lactate.

- Am putea câştiga zece la sută dacă vom cumpăra produse poloneze, insista ultimul. Dă-mi un singur motiv pentru care ar trebui să-i refuz pe producători.

- Domnul Foster. Stii bine că el e cu danezii şi cu olandezii, şi că va refuza orice alt produs.

- Doar pentru că tatăl lui a luptat în rezistenţa daneză! sări exasperat Grock. Măcar dă-i o mostră dintr-astea. Te rog.

- Bine, fie. Du-i nişte cârnaţi feliaţi. Dar ai grijă să fie tăiaţi foarte
fin!

Abia după plecarea musafirului, Amanda îndrăzni să intre în biroul şefului cu scrisorile de dimineaţă. Si rămase mirată de toate pachetele înfoliate de pe biroul lui.

- Domnul Foster se ocupă de fiecare aspect al afacerii?

- Da.

- Când mai găseşte timp?

- Are o energie fenomenală. Găseşte timp pentru toate.

- Aş vrea să-l întâlnesc. Vine vreodată pe-aici?

- Ocazional, dar de regulă e la biroul lui din Park Lane, dacă nu e undeva prin ţară.

- Căutând locaţii? se interesă ea. Presupun că se vede destul de des cu Red Clark, nu?

Deşi nu reuşi a citi pe îndelete figura şefului, Amanda avu impresia că întrecuse măsura, aşa că se grăbi să înceapă cu ceea ce aveau pe ordinea de zi.

- Săptămâna viitoare o să avem o groază de lucru, observă el. Sper că eşti liberă să faci ore în plus?

- Normal. De când sunt aici, n-am făcut niciuna.

- Domnul Foster ţine foarte mult ca totul să se termine în timpul programului. Nu că el ar respecta această regulă. Lucrează nonstop.

- O să facă atac de cord.

- Mă îndoiesc. îi place munca lui; acesta e marele lui avantaj.

- Si ce se întâmplă săptămână viitoare? reveni Amanda.

- Trebuie să pregătesc un raport cu noile hipermarketuri. Până la finalul acestei săptămâni, ar trebui să primesc toate datele.

- Nu sunt cam aceleaşi costuri peste tot?

- Fiecare bucată de pământ e cumpărată la preţ diferit, explică domnul Craig amuzat, iar un magazin poate costa dublu faţă de altul. E datoria mea să mă ocup de calcule.

- Aţi dat vreodată greş?

- încă sunt aici; cred că asta spune totul!

Aceste cuvinte iscară în mintea Amandei o imagine

îngrozitoare a lui Red, închipuindu-şi o cursă contra cronometru pentru terenuri, în care Charles Foster era rege. Această imagine o bântui întreaga zi, iar pe de altă parte se gândea că Red lucrează cu acest personaj suprauman, care-l afecta şi pe el. Trecuseră deja opt zile în care nu mai auzise nimic de el, deşi tipul suna regulat la clinică. Dacă ar fi găsit o altă fată, cu siguranţă n-ar mai fi sunat. Poate că din cauza volumului de muncă nu reuşea să găsească timp pentru ea; mai ales după ce domnul Craig amintise de următoarea săptămână plină. Mai degrabă şi-l închipuia muncind decât întreţinându-se cu alta; şi dintr-un motiv sau altul, refuză să facă asta şi se simţi mult mai fericită.

Părăsi veselă biroul în acea seară şi constată fără prea mari surprize că Red o aştepta, mai chipeş decât şi-l amintea, dar la fel de comun îmbrăcat.

- Porţi vreodată costum? îl întâmpină ea.

- Ce salut pentru o iubire pierdută!

- Din moment ce nu eşti niciuna, nici alta.

- Remediem imediat! O prinse de cot şi o conduse spre maşina lui. Ce preferi - chinezească sau evreiască? Sau poate indiană?

- Nu mă exprim. Sunt aşteptată la clinică.

- Ba nu. Am sunat să întreb de mama ta şi i-am spus că te scot la cină.

- Nu te-ai schimbat deloc, nu?

- Ai vrea?

Zâmbiră amândoi şi el porni într-o direcţie orecare. Ea nu-şi exprimase opinia, aşa că el alese de unul singur şi ajunseră într-un local chinezesc, cu interioare roşii. Ca de obicei, Red comandă repede, sfătuind-o şi pe ea.

- Te las pe tine să iei deciziile, murmură ea. întotdeauna aşa se întâmplă!

- Să înţeleg că îţi par cam posesiv? deveni el preocupat.

- Majorităţii femeilor le place să fie dirijate, dar numai ocazional. Tu o faci tot timpul.

- Pentru că ştiu ce e mai bine pentru tine.

- Nu sunt o proastă!

- Draga mea, ştiu asta. Eşti foarte inteligentă, şi desigur foarte frumoasă. Dacă iau iniţiativa e pentru că. şi se opri, căci ospătarul se apropie de ei. Hai să lăsăm restul discuţiei pentru când suntem singuri. Mai bine ne concentrăm la mâncare.

Pe parcursul mesei, Red continuă să vorbească despre ce făcuse în ultimele zile, lăsându-i impresia că umblase foarte mult şi că petrecuse ore în şir în discuţii interminabile cu investitorii.

- Face parte din munca mea, zise el când ea comentă acest lucru. Ar fi o aiureală să crezi că poţi evita primăriile şi arhitecţii.

- Si totuşi, ai avut numai de câştigat, observă ea, stârnindu-i interesul. Domnul Craig mi-a spus că ai pregătite alte trei spaţii pentru a le propune conducerii. Presupun că e rezultatul muncii tale.

- Corect.

- Ai fost cu domnul Foster, săptămâna asta?

- De ce întrebi?

- Domnul Craig mi-a spus că e plecat din oraş pentru a căuta locaţii şi din moment ce şi tu ai fost la fel.

- Da, am fost împreună.

- înseamnă că-l cunoşti destul de bine.

- Da.

- De ce nu vorbeşti niciodată despre el?

- Care ar fi rostul? Mi-ai spus foarte clar ce crezi despre el.

Pentru că nu putea infirma spusele lui, Amanda plecă ochii. O
rodea o întrebare despre ce se întâmplase cu două săptămâni în urmă şi era conştientă că nu va avea linişte până nu va afla adevărul. Dar nu îndrăznea să încerce acum.

- Ce te preocupă, draga mea? îi luă el mâna. Pari a te confrunta cu ceva.

- Mă gândeam la problema ta, minţi ea. Dacă eram în locul tău, n-aş lucra pentru o singură companie. La urma urmei, tu eşti cel care găseşte acele spaţii şi ai dreptul să le vinzi celui care oferă mai mult.

- Nu pot face asta. Firma mea lucrează doar cu Homefare.

- Atunci, părăseşte-i şi lucrează pe cont propriu.

- Am un contract limitat, scutură el din cap. Parcă am

mai avut discuţia asta şi ţi-am spus că-mi place situaţia de acum.

- Deci, n-ai lucra pentru Brands să zicem?

- Niciodată, şi tăie un măr. Să ştii că e bun. Mănâncă-l înainte s-o fac eu.

Amanda îl ascultă, dar parcă totul îi rămânea în gât. în adâncul sufletului, ştiuse de la bun început că Red n-ar fi admis că e vinovat, iar acum simţea ca şi cum pierduse un prieten. Căci nimic nu mai putea fi ca înainte între ei. îi era de-ajuns să-l audă că minte o dată, nu voia să forţeze nota şi în ce priveşte loialitatea lui faţă de Homefare.

Red nu remarcă reţinerile ei şi continuă să vorbească vrute şi nevrute întreaga seară, iar când ea se plânse de oboseală, se ridică imediat s-o conducă acasă.

- Deci, mama ta pleacă la Tanger mâine, zise el în drum spre casă. Presupun că domnul generos plăteşte?

- Ce te face să crezi că noi nu ne putem permite?

- O clinică într-un spaţiu exotic? Mai încercă o dată, draga mea!

- Prietenul meu se ocupă, încuviinţă ea supărată.

- De ce nu m-ai întrebat pe mine înainte să accepţi oferta lui?

- Cum? încă nu ştiu unde să dau de tine!

- O, Dumnezeule, nu ţi-am dat numărul ăla, aşa-i?

- Nu, răspunse ea încordată. Si chiar de-aş fi murit, nu te-aş fi
putut căuta.

El opri brusc, iar Amanda realiză că Red surâde.

- Ce e aşa de amuzant? întrebă ea, tremurând de furie.

- Tu, şi o trase la pieptul său, lipindu-şi bărbia de creştetul ei. Draga mea, n-ai avea nevoie să mă suni dacă ai muri! şi o sărută pe nas. Aş veni după tine.. .fie că eşti jos sau sus; aş veni după tine!

îi dădură lacrimile, dar înainte de a deschide gura, el i-o pecetlui cu a lui, mai pasional ca altădată. Buzele lui o dezmierdau uşor la fel ca palmele care-i mângâiau spatele şi umerii.

- Adorabila mea roşcată, murmură el. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta, şopti fără a se dezlipi de ea, iscând parcă un şoc electric în trupul ei. Sper să admiţi că şi tu mă iubeşti.

în braţele lui, Amanda găsi răspuns tuturor trăirilor incerte pe care le încercase în ultima vreme, alternărilor de fericire şi disperare, de înălţare şi durere. Nu mai avea nevoie să se întrebe dacă vreodată avea să-l iubească deaajuns pe Clive pentru a se căsători cu el, fiindcă singurul bărbat pe care-l dorea era cel de lângă ea. Dar nu-şi putea recunoaşte dragostea; cel puţin până când nu confirma şi el natura relaţiei sale cu Clive.

- îţi ia mult timp să-mi răspunzi, rosti el grav. Nu ştiam că eşti timidă.

Ea se retrase uşor din braţele lui, dorindu-şi ca maşina să fi fost mai mare, pentru a sta cât mai departe. Apropierea dintre ei o copleşea, la fel şi nuanţa vie a

părului său reflectată de bord, ochii întunecaţi pe care nu-i putea distinge, deşi lucirea lor era atât de vie.

- N-are rost Red. Nu.. .te iubesc.

- Normal că mă iubeşti.

- Ba nu. Abia dacă ne cunoaştem.

- Eu m-am îndrăgostit de tine din prima clipă.

- Ai ascuns-o foarte bine.

- N-am vrut să recunosc, dar timpul pe care l-am petrecut departe de tine m-a făcut să înţeleg cât sunt de stupid, şi-i luă o mână ignorând reticenţa ei. Nu te teme de mine, Amanda, n-aş face nimic să te rănesc. Stiu că nu m-am arătat prea iubitor sau atent, dar am avut motivele mele.

Gândindu-se la riscurile pe care şi le asuma cu asemena declaraţii, Amanda simţea că-l înţelege. Si din nou simţi nevoia disperată de a-i spune că-l văzuse cu Clive, dar rezistă din nou tentaţiei. Era mai bine a-i lăsa impresia că nu-l iubeşte.

- Vorbesc foarte serios, Red. Nu te iubesc.

- Minţi. Una spui, dar buzele tale alta îmi demonstrează. Mă iubeşti, Amanda.

- Te găsesc atrăgător. Dar nimic mai mult.

- Ba da. Am văzut cum ţi s-a luminat faţa seara asta, când m-ai văzut. La naiba, nu sunt orb! Stiu când o fată mă doreşte!

- Una e să doreşti, alta e să iubeşti, zise ea cu glas tremurător. Fireşte că te vreau. Arăţi bine şi.. .te consider

incitant. Dar asta nu înseamnă că vreau să mă căsătoresc cu tine. Fiindcă nu vreau.. .Niciodată.

- De ce atâta vehemenţă? O întoarse cu faţa spre el. De ce te împotriveşti, Amanda?

Nevoia de a-i mărturisi că-l iubeşte era mai mare ca oricând. Simţea că se topeşte la atingerea lui, că îşi doreşte a se agăţa de el, a-şi lipi buzele de-ale lui, a-i simţi căldura trupului cuprins de pasiune. Dar dacă o făcea, avea să regrete mai târziu, aşa că luptă cu toată puterea împotriva acestor porniri. De undeva din spate se văzu un Cadillac trecând prin ploaie şi tânăra îşi aminti de Clive şi de banii lui, care distruseseră integritatea celui de-alături.

- De ce te împotriveşti? repetă. Stiu că mă iubeşti.

- Nu e de-ajuns, şi urmări cu ochii luminile Cadillacului. Eu vreau bani, zise hotărâtă. Mulţi bani. Mai mulţi decât aş putea obţine de la tine.

Se lăsă o tăcere mormântală şi parcă întreg aerul se schimbă.

- Bani? repetă el, neîncrezător.

- De ce te surprinde? Sunt înnebunită după ei. Iar cel care vrea să mă ia de soţie este bogat. Poate să-mi ofere orice.

- Orice în afară de dragoste.

- Dragostea nu durează la fel de mult ca diamantele!

- Nu vorbi aşa! O îndepărtă de la el, punându-şi mâinile pe volan. Doar nu vorbeşti serios.

- Ba da. Credeam că dorinţa de a avea bani e ceva de

înţeles. La urma urmei, şi tu ai face orice ca să-i obţii, nu?

- E o întrebare sau o afirmaţie?

Ea tăcu, sperând să obţină ceva de la el. Dar Red nu zise nimic, ci porni motorul şi porni spre nord.

- Presupun că n-o să ne mai vedem, zise ea calm, când o lăsă în faţa casei.

- Mă tem că da. I-am sus mamei tale că o duc la aeroport.

- Inventez eu o scuză pentru tine.

- De ce? N-o să mă descompun dacă te mai văd. Nu sunt genul.

- Nici nu te vedeam aşa.

- Atunci, vin sâmbătă dimineaţă. Presupun că treceţi mai întâi pe-acasă.m

Indiferent ce spunea, se vedea clar că-l rănise. Măcar de-ar găsi curajul să fie pe deplin onestă cu el. Dar la ce bun? Dacă-i spunea că-l văzuse cu Clive, putea foarte bine să inventeze o scuză şi să promită a nu-l mai vedea niciodată. Dar cine să-l creadă, în asemenea circumstanţe? Cel puţin aşa, indiferent de durerea înfruntată, Amanda ştia că făcuse tot ce-i stătuse în putere.

Capitolul 1

Într-atât de fericită se arătă doamna Stewart de întoarcerea acasă, încât Amanda abia reuşi s-o convingă că trebuie să plece la Tanger. Si probabil n-ar fi reuşit dacă nu apărea Red, puţin după prânz, cu un buchet de orhidee.

- Cred că mai rămân câteva zile, zise femeia. Nu vreau să o las pe Amanda singură.

- Doar nu pleci pe lună, zise fata, exasperată. Poţi să mă suni, dacă ţi se face dor de casă.

- De ce nu te duci cu mama ta? sugeră Red în timp ce doamna Stewart punea florile în vază.

- Pentru că am o slujbă pe care nu-mi permit s-o las.

- N-ar plăti amicul generos?

- Normal că da, dar n-am de gând să-l rog.

- De la mine ai accepta un ajutor?

- Cred că glumeşti!

- Vrei să-ţi spui că-ţi pasă de unde vin banii? Credeam că pentru
cele ca tine nu mai contează!

Ea se aprinse toată în obraji şi doar reapariţia mamei în cameră o împiedică să nu-l plesnească.

- Eşti cel mai josnic bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, şuieră ea.

-Ti-am vorbit doar în aceiaşi termeni în care mi-ai vorbit şi tu în maşină. Dacă ai vorbit serios.

Ea îşi feri privirea, pentru a nu mai fi nevoită să lupte cu imaginea lui atât de copleşitoare. Arăta atât de bine, în

pantaloni reiaţi, cu un pulover de culoarea ochilor săi. Se vedea clar că hainele-i erau scumpe. Dar desigur, primea o groază de bani de la Clive.

- Am vorbit foarte serios în maşină, şopti ea ca să n-o audă mama. Banii sunt la fel de importanţi pentru mine, aşa cum sunt şi pentru tine, şi aş face orice ca să-i obţin, aşa cum ai face şi tu.

- Nu înţeleg unde baţi.

- Trebuie să plecăm, draga mea, spuse ea mamei, să nu pierzi avionul.

- Aş dori o umbrelă, dacă se poate ceru el.

- Pentru? se miră femeia.

- Să mă feresc de lacrimile pe care o să le vărsaţi.

Amanda se miră de înţelegerea lui, dar ştia că avea un dar aparte de a se face plăcut în faţa oricui.

Spre surprinderea ei, Red nu venise cu maşina lui sport, ci cu alta mai încăpătoare, mai scumpă.

- Am împrumutat-o de la firmă, explică el văzând-o nelămurită, şi Amanda urcă în spate, lăsând-o pe mama ei în faţă.

Pe tot parcursul drumului, cei doi nu-şi vorbiră. Din spate, Amanda profită de ocazie pentru a-l studia fără a fi văzută. Părul său lung îi cădea ondulat după urechi. Din profil părea mai serios ca de obicei, iar linia feţei trimitea spre o personalitate mai puternică, pe care n-o observase până atunci. în timpul unei discuţii, Red menţionase că avea în jur de treizeci de ani, dar părea mai tânăr; probabil

şi datorită uşurinţei cu care privea viaţa. într-un fel sau altul, Amanda era convinsă că această atitudine era una superficială, căci ridurile din jurul frunţii indicau putere de concentrare şi multe ore de muncă.

- Stai bine? îi întrerupse el firul gândurilor, parcă simţindu-se urmărit.

Ea dădu din cap, şi se cuibări din nou pe locul ei.

La aeroport, Red făcu rost de un cărucior şi o convinse pe doamna Stewart să se aşeze în el, în ciuda protestelor acesteia, oferindu-se s-o ducă până la poarta de îmbarcare.

- Aveţi de mers la fel de mult ca o rută de zbor, zise el şi nu-mi permit să ajungeţi cu orhideele mele distruse.

Bătrâna începu să râdă şi cedă. Spre indignarea Amandei, zborul avea întârziere, aşa că avea o jumătate de oră la dispoziţie. Fiindcă îi era imposibil că converseze în termeni normali cu Red şi pentru că se temea că ar putea da naştere la bănuieli din partea mamei, Amanda pretinse că trebuie să meargă la farmacie. Rămase acolo cât mai mult posibil, şi se întoarse cu o sticlă mare de parfum.

Abia când îl zări pe Red aplecat asupra mamei sale, realiză că-i dăduse acesteia din urmă o şansă de a vorbi cu Red. Nervoasă pe ea însăşi, Amanda aruncă sticla în geanta de voiaj, săgetându-l pe Red din priviri. Ochii lui însă nu trădau nici cea mai mică tesărire, cu toate că obrajii îmbujoraţi ai doamnei Stewart dovedeau Amandei

că temerile ei erau întemeiate.

Spre uşurarea ei se anunţă zborul spre Tanger, şi câteva minute mai târziu o plasară pe doamna Stewart în grija unei însoţitoare de zbor. Imediat după aceea, cei doi se îndreptară spre ieşire.

- Unde te grăbeşti? întrebă Red păşind alături de ea. Ai vreo întâlnire?

- Da, minţi ea.

- Parcă domnul generos era în Canada?

Amanda mări pasul. Deci, mama îi vorbise într-adevăr despre Clive; oare îi dezvăluise şi numele?

- De ce nu mi-ai spus că e Brand? întrebă el, răspunzându-i astfel la întrebare.

- Te-ar fi ajutat cu ceva dacă ştiai?

- Mi-aş fi dat seama că îmi pierd timpul cu tine.

Ieşiră afară şi se îndreptară spre parcare.

- Mă surprinde totuşi un lucru, continuă el, luând-o de braţ pentru a-i încetini mersul rapid. Dacă eşti aşa de hotărâtă să te căsătoreşti pentru bani, de ce n-ai acceptat cererea lui?

- Deci, mama nu ţi-a spus totul?

- Nu eu am pus întrebările. A vorbit singură. Deşi tind să cred că m-ar prefera pe mine de ginere.

- Pentru Clive are un respect foarte mare, zise Amanda cu răceală. El n-are facilitatea ta de a socializa.

- Aşa e.

- S-ar zice că-l cunoşti, rosti ea tăios, însă primi doar

ceva confuz

din partea lui.

- Să zicem că nu e genul meu.

- E mai demn, oricum.

- Crezi că eu nu sunt? Am mai multă demnitate decât tine, Amanda. Dacă eram în locul tău, aş fi rămas la Brands şi nu m-aş fi anagajat la compania pe care o dispreţuiam.

- Clive a vrut să plec, zise ea, şi mi-am ales cea mai bine plătită slujbă.

- Aceea de a raporta secretele Homefare, fără îndoială.

- Cum îndrăzneşti? Ridică o mână să lovească, însă el o împiedică la timp.

- Nici să nu te gândeşti. De ce atâta înverşunare? Sau te-a deranjat remarca?

- Nu-mi place ca integritatea mea să-mi fie pusă la îndoială; iar tu eşti ultima persoană din lume care are dreptul s-o facă. Astăzi n-am putut să te evit, dar nu vreau să te mai văd niciodată.

- Chiar te deranjează aşa de tare prezenţa mea?

- Da.

- Pentru că mă iubeşti, dar nu vrei să te căsătoreşti cu mine? Felul direct în care i se adresa Red o împinse şi pe Amanda la
aceeaşi sinceritate.

- Da, te iubesc, dar n-am să mă căsătoresc niciodată cu tine. Niciodată!

Ajunseră la maşină şi intrară, însă el nu porni pe dată.

- Spune-mi, Amanda, te-ai căsători cu mine dacă aş fi

bogat?

- E o întrebare capcană.

- Nu neapărat. S-ar putea să câştig ceva bani şi mă întrebam dacă
ar ajuta cu ceva.

Ea continua să privească intenţionat pe fereastră. Cum credea că o poate ademeni cu câştigurile lui mârşave?

- Nu m-aş căsători cu tine oricât de mulţi bani ai avea.

- Dar spui că mă iubeşti.

- Asta nu înseamnă că te consider un soţ bun.

- De ce nu l-ai acceptat pe Brand? întrebă Red, prinzându-i bărbia pentru a o forţa să-l privească în ochi. Te-am mai întrebat asta, dar nu mi-ai răspuns.

- Trebuie să joc tare, minţi ea, felicitându-se pentru replică. Un bărbat cum este Clive nu apreciază nimic dacă i se oferă pe tavă. Trebuie să aibă impresia că luptă.

- Vrei să spui că aşa obţii mai multe de la el?

- Normal.

- Si el ce obţine de la tine? O soţie loială care să-l iubească atâta timp cât există banii? Sau ai să joci repede, ca să te vezi cu inelul pe deget?

- Vrei să te anunţ când se va întâmpla?

- Sigur că da, şi-i dădu drumul. Dacă nu pot fi soţul tău, mă mulţumesc şi cu postura de amant! şi porni în viteză cu o mişcare smucită.

Drumul spre Londra se desfăşură în cea mai deplină tăcere, iar Red o lăsă acasă, apoi plecă.

De îndată ce intră, proprietara o anunţă că toată ziua sunase telefonul la ele.

- Am să vă las o cheie, zise Amanda. Am tot vrut s-o fac, dar am uitat.

Se auzi din nou telefonul, şi se grăbi să intre pentru a răspunde. Era Clive, iar glasul lui părea atât de aproape, încât îi venea greu să creadă că sună din Canada.

-Voiam să te anunţ că mă întorc mâine. Si dacă tot e duminică, mă gândeam că poate vrei să mă întâmpini la aeroport.

- Desigur, spuse ea încercând să pară entuziasmată. Dă-mi numărul zborului, în caz că are întârziere.

- Sună la mine şi spune şoferului să vină după tine, o sfătui el după ce-i dădu datele.

- N-ai încredere în abilităţile mele de şofer?

- Ba da, dacă vrei să vii cu Rolls-ul.

- N-aş îndrăzni să conduc o asemenea maşină.

-îţi dau şi ţie una, numai să-mi spui.

După ce mai glumiră pe seama ultimei replici, Amanda închise şi realiză că nu-i va fi uşor să mai amâne un răspuns prea multă vreme. în plus, nu mai avea de ce să aştepte. Nu mai întâlnea pe nimeni la fel de amabil şi de disponibil.

Se duse la ea în cameră şi se dezbrăcă; la un moment dat se opri, cercetându-şi reflecţia în oglindă. Chiar reflectată, parcă pielea ei iradia, parţial datorită nuanţei, parţial datorită vitalităţii ei. Cearta cu Red lăsase un licăr

viu în ochii ei, care acum deveniseră precum marea de albaştri. Nu era de mirare că era dorită de bărbaţi, gândi, cuprinzându-şi sânii în mâini. Dar oare va fi în stare să se abandoneze gesturilor tandre ale lui Clive, şi mai ales să le răspundă în egală măsură? întreg trupul i se cutremură doar la acest gând, şi totuşi, încercă să-şi impună acceptarea lor. Cu toate că în general Clive era tandru, ocazionalele sale răbufniri îi dovediseră că nu este neapărat un amant blând. Dar poate de asta avea nevoie, de un bărbat care s-o domine şi care să nu-i lase răgaz ca mintea să-i zboare.. .Ciudat că Red, atât de superficial prin comportament, se dovedise mult mai delicat în gesturile sale. Resemnată, îmbrăcă pijamaua şi se cuibări în pat, sperând ca somnul s-o liniştească.

Se trezi ceva mai bine dispusă şi încurajată de soarele puternic, deschise fereastra. O închise însă la fel de repede, căci soarele de decembrie era foarte înşelător. îşi aminti de mama ei, la mii de kilometri depărtare, şi-şi dori să fi avut posibilitatea de a i se alătura. Dacă Red ar fi aranjat totul, mai mult ca sigur i-ar fi cumpărat şi ei un bilet. Clive de asemenea, dacă i-ar fi spus că vrea. Hotărâtă a-şi găsi de lucru până când venea ora plecării la aeroport, Amanda se apucă de curăţenie, până când simţi că nu mai poate. O baie fierbinte o întremă, apoi se îmbrăcă şi aşteptă răbdătoare apariţia Rolls-ului cu şoferul lui Clive.

Ajunseră la aeroport tocmai când avionul ateriza şi

după o alergătură zdravănă, ajunseră la poartă chiar înainte ca el să iasă din vamă. Arăta la fel ca de obicei - calm, distins, lasând impresia de încetineală, deşi ajunse la ea doar din câţiva paşi. O sărută brutal, ignorând prezenţa şoferului.

- Mi-a fost dor de tine, zise după aceea, încă ţinând-o în braţe. Eşti mai frumoasă ca niciodată.

- în haina asta veche?

El îi aruncă o privire critică, apoi se îndreptară spre ieşire. Pe drumul spre Londra, Clive îi făcu un rezumat al călătoriei sale, care fusese una deosebit de obositoare, în ciuda faptului că arăta mai proaspăt ca niciodată.

- întotdeauna dorm în avion, explică el. N-am rău de înălţime.

- Eşti norocos.

- Si mai norocos aş fi datorită ţie. Te-ai mai gândit la noi cât am fost plecat?

- Mi-am adus aminte de tine de fiecare dată când mă duceam la clinică. Ai fost atât de amabil, Clive.

- Nu la asta mă referеam. Nu vreau să te gândeşti la mine din perspectiva asta, ci vreau să-ţi fie dor de mine.

- Normal că mi-a fost dor; bărbatul îi luă o mână într-a sa, o sărută, şi nu-i mai dădu drumul până acasă la el.

- Ce bine e să te întorci acasă, zise aruncând o privire împrejur, la holul plin de flori şi la focul ce ardea în şemineu.

Amanda îl urmări, dar în acelaşi timp se născu în ea o dorinţă puternică de a se trânti pe canapea şi a deranja pernele, de a-şi arunca papucii în mijlocul camerei. Orice astfel de gest ar fi înviorat acea casă. Dar să-i spună asta lui Clive, însemna să-i dea speranţe. Oare cât va mai putea amâna? Se duse la fereastră şi cercetă curtea din spate, frumos aranjată, cu o masă şi scaune din fier forjat într-un colţ.

- Pare că te aşteaptă, observă ea.

- îmi place să arate pregătită pentru orice eventualitate.

- Ai îngheţa, dacă ai ieşi acum!

- Nu intenţionez. Vreau doar să fie pregătită.

- Trebuie să existe o explicaţie psihologică, glumi ea.

- Probabil. îmi place ca totul să arate ca şi cum ar trebui să fie folosit numaidecât. N-ai să vezi la mine niciodată platouri goale, şi nici argintărie ascunsă prin sertare. Lucrurile frumoase există ca să fie folosite - iar asta se aplică atât pentru o grădină, cât şi pentru o femeie.

- O femeie, să fie folosită?

- Nu în termenii ăştia, draga mea, ci în ideea că o femeie trebuie să ştie că este iubită şi apreciată.

- Dar femeile urâte? Si lor le place să ştie că sunt dorite.

- Dispreţuiesc urâtul sub orice formă.

- Si totuşi, nu-i poţi nega existenţa.

- Aşa e, dar nu vreau să-i acord importanţă.

Ca de fiecare dată când îl vedea atât de vehement, Amanda se posomorî, dar discuţia fu întreruptă de majordomul care veni cu ceaiul.

- Nu credeam că serveşti ceai englezesc.

- La un moment dat aveam ambiţia de a deveni nobil.

- Deja te vedeam în frac. Te-ai potrivi foarte bine cu tipul acesta de oameni.

- Indiferent cât m-aş strădui, întotdeauna aş fi un instrus pentru ei. Pot să fac pe nobilul englez în Canada, dar aici n-aş înşela pe nimeni cu ambiţiile mele!

- Si ce ambiţie ai pus în loc? râse ea.

- Niciuna. Afacerile sunt pe primul loc. Vreau să fac din Brands cel mai mare concern din ţară. Deja suntem cei mai

mari în Canada.

- Si nu e de-ajuns?

- Am vrut să încerc şi aici.

- Si după?

- Nu mai încerc mai mult. Multe grupuri se gândesc la Europa, dar pentru mine ajunge. înţeleg mentalitatea conaţionalilor mei şi a
englezilor, dar printre europeni aş fi pierdut.

- Homefare se gândeşte la Europa, observă ea fără să-şi dea seama, iar Clive o privi interesat.

- La ce ţări?

- Nu.. .ştiu sigur.

- De ce eziţi? Sau nu vrei să-mi spui?

- Pur şi simplu nu ştiu planurile lor, zise ea răspicat pentru a părea credibilă.

N-ar fi putut dezvălui detaliile aflate de la domnul Craig, la fel cum nici acestuia din urmă nu i-ar fi putut spune detaliile aflate acum de la Clive. Spre uşurarea ei, bărbatul acceptă răspunsul şi se calmă, dar ea conştientiză faptul că nu-şi va afla liniştea până nu va pleca de la Homefare. Iar soluţia era atât de simplă, încât se miră că nu se gândise la ea mai devreme.

în plus, poziţia ei o încuraja doar să-şi amintească încontinuu de Red.

- O să-mi schimb postul, anunţă.

- Nu, răspunse el. Stai acolo şi căsătoreşte-te cu mine, şi se apropie de ea. N-ai să regreţi, Amanda. Am să te

venerez toată viaţa mea.

- E cam mult spus, Clive. Eu vreau doar să fiu iubită.

- Te iubesc, cum de te îndoieşti? şi o îmbrăţişă. Cum să te conving să accepţi?

- N-ai cum.

-Trebuie să existe ceva, şi o sărută uşor. Poate că asta te va ajuta, şi o sărută din nou.

Amanda încercă să se abandoneze acelei clipe, fără a se mai gândi nici la prezent, nici la viitor, însă atât mintea cât şi trupul îi rămaseră inerte. Simulă totuşi un răspuns, iar el se mulţumi cu atât, căci la un moment dat se desprinse de ea, fericit.

- Te temi doar de căsătorie, decretă el. N-am luat în considerare faptul că eşti foarte tânără.

- La douăzeci şi unu de ani nu mai sunt chiar tânără.

- Pentru mine, eşti, şi se lăsă pe spătarul canapelei, scoţând din buzunar un portţigaret din piele de crocodil.

- E prima oară când te văd că fumezi. Acum chiar arăţi ca un magnat care e pe cale să preia altă companie.

- Cine ţi-a vorbit de preluări? o fulgeră el.

- Nimeni. Ziceam aşa doar din cauza modului în care arăţi.

-Adică n-ai auzit nimic la Homefare?

-Trebuia? zise ea nedumerită. Nu te înţeleg.

-Au fost o serie de zvonuri în presă cum că aş vrea să preiau alt lanţ de magazine.

- Doar nu te referi la Homefare? se miră tânăra.

- De ce nu, dacă vor să vândă. Crezi?

- De unde să ştiu? Sunt doar o secretară.

- Secretara lui Gordon Craig. Este o diferenţă.

- N-a menţionat nimic despre o preluare.

Clive scoase un rotocol de fum care-i învălui chipul, estompându-i conturul feţei.

- încă mă mai interesează unde vor să construiască magazine. Speram că ai obţinut ceva informaţii cât am fost plecat.

- N-am reuşit nimic. Nimeni nu discută despre asta.

- Stiu că au planificate o serie. Atât am reuşit să aflu de unul singur.

De la Red, gândi ea îndurerată.

- înseamnă că nu mai ai nevoie de ajutorul meu. Sunt sigură că sursa ta este mai avizată decât mine.

- Ce te-a apucat, Amanda? Tremuri.

- Doar de uşurare. Nu-mi plăcea deloc să fiu spionul tău.

- Spion? sări el. Dar nu spionezi.

- Atunci, cum i-ai spune? Vrei informaţii secrete despre Homefare.

- Si ei încearcă să afle aceleaşi lucruri despre mine, o întrerupse el. E o practică normală în afaceri.

- Atunci, ocupă-te tu!

- Draga mea, nu ţi-am cerut să spionezi. Tu ai acceptat s-o faci.

- Pentru că ai spus-o ca pe o obligaţie.

- Exact.

- Dacă te legi de ceea ce ai făcut pentru mama. şi nu mai putu continua, căci o înecară lacrimile, iar Clive o strânse în braţe.

- Am ajutat-o pe mama ta fiindcă aşa am vrut, nu ca să te îndatorez faţă de mine.

- Dar tocmai ai spus că asta s-a voit.

- Dar nu m-ai înţeles. Ziceam că dacă aş fi fost în locul tău, aş face orice ca să te ajut.

Amanda oftă, realizând că el nu va înţelege niciodată punctul ei de vedere. El nu vedea nicio diferenţă între practicile folosite în afaceri, fie ele bune sau rele. Si orice s-ar spune, îi datora ceva în schimbul ajutorului financiar făcut de Clive pentru mama ei. Iar asta o aducea în pragul disperării, fiindcă i-ar fi plătit până la ultimul ban de-ar fi avut de unde. Altfel, rămânea îndatorată.

- Nu mai fi aşa de necăjită, Amanda. Dacă te simţi atât de legată de Homefare, uită totul. Dragostea ta e mai importantă pentru mine decât locaţiile acelea.

Ea se sprijini de umărul lui. Rar făcea astfel de gesturi.

- Nu sunt o fată recunoscătoare, nu? Tu ai făcut atâtea pentru mine.

- Oricine în poziţia mea ar fi făcut-o. Fericirea ta e totul pentru mine. Dacă aş putea, ţi-aş cumpăra şi luna de pe cer.

- Nu vreau luna, şopti ea, dar refuză să continue cu ce-şi dorea cu adevărat. Te rog să mai ai puţină răbdare,

Clive. îmi pare rău că te fac să aştepţi.

- O să merite, dacă accepţi.

Cuvintele lui inspirau prea multă încredere în sine, iar majordomul salvă din nou situaţia, căci apariţia lui îl determină pe Clive s-o îndepărteze. Se uitară la televizor până la ora cinei; la fel şi după, până când, pe la zece, Amanda se ridică să plece. Refuză şoferul lui Clive, preferând un taxi.

- Aş vrea să nu fi plecat, zis el, dar Amanda îl ignoră, fericită că maşina sosi repede.

Pe drum, îşi reaminti de îndatorarea ei faţă de Clive. El avea mai mult dreptul la loialitatea ei decât compania care distrusese viaţa tatălui ei, şi a sute de alţi comercianţi. Cu toate că nu-l iubea pe Clive cu aceeaşi intensitate ca aceea pe care i-o arăta el, ştia că la un moment dat insistenţele lui au s-o determine să-l accepte. Măcar îi datora o explicaţie, să-i spună că nu-l iubeşte, şi poate n-o va mai dori.Dar n-ar fi făcut asta, fiindcă el dorea de fapt să aibă frumuseţea ei; voia ca toată lumea s-o admire. Era oarecum deranjant să ştie că dacă ar fi fost mai urâtă, n-ar fi vrut-o; dar ce bărbat ar fi dorit-o totuşi? Pe de altă parte, Red nu făcuse niciodată aluzie la aspectul ei fizic, şi o plăcea indiferent cum arăta sau se îmbrăca. Imaginea acestuia din urmă răsări din nou în mintea ei - acelaşi rânjet ironic şi ochi scăpărători.

Nu mai avea mult până acasă, şi bătu în geamul şoferului cerând s-o lase acolo, sperând ca o mică plimbare să-i

limpezească mintea.

Capitolul 8

A doua zi, Gordon Craig apăru la birou cu ochii umflaţi, suflându-şi încontinuu nasul. Pe la prânz, starea lui se înrăutăţi vizibil, încât Amanda îi pregăti un whisky cu lămâie.

- Cred că o să mă duc acasă. O zi la pat o să mă întremeze. O

să-l sun pe domnul Foster să-i spun că nu sunt în stare să termin

rapoartele alea până vineri.

- Poate nici după aceea, observă Amanda. Mă îndoiesc că o să veniţi la birou luni.

- Nu pot lipsi atâta. Domnul Foster le voia vineri cel târziu.

- Să-l sun eu să-i explic? Craig păru oripilat de ideee. Doar e om, nu animal! zise ea blând. N-o să vă învinovăţească fiindcă aţi răcit.

- O să-l sun eu însumi. Să închizi te rog uşa când ieşi.

Nici nu apucă Amanda să se instaleze bine la birou, că şeful ei plecă, promiţând s-o anunţe când se întoarce. în absenţa lui, Amanda realiză că nu va putea culege informaţii pentru Clive. O cuprinse brusc un sentiment de fericire interioară, încât simţea că

pluteşte; chiar şi la Red se putea gândi acum, fără ranchiună.

Lucră tot ce prevedea agenda, şi totuşi îi rămase mult timp la dispoziţie, aşa că după-amiaza o petrecu admirând

mostrele de mâncare ce se perindară prin birou. Ştia că majoritatea acestora aveau să fie respinse datorită preţului mare; producătorii n-aveau decât să le ieftinească dacă voiau să fie acceptaţi în marile lanţuri de magazine. îl urmărise adesea pe domnul Craig obţinând reduceri substanţiale, iar acum îl urmărea pe domnul Grock făcând acelaşi lucru. Ba chiar mai primea şi mostre pentru acasă.

Zilele ce urmară trecură foarte repede. După cum era de aşteptat, doctorul lui Craig insistă ca acesta să rămână în pat toată săptămâna, aşa că în fiecare zi după ce termina scrisorile şi ce mai avea de făcut, Amanda petrecea restul timpului alături de Grock. Ajunse astfel la concluzia că vrea să devină un cumpărător, deşi era un moment prost ales. Ca soţie a lui Clive, nu va mai putea lucra şi tot timpul şi-l va petrece cu el, sau prin diferitele lui case.

într-un fel sau altul, ideea n-o atrăgea prea tare. Ar fi fost mult mai plăcut dacă ar fi apărut şi copiii. Abia acum realiză, înfrigurată, intimitatea pe care o presupunea o căsnicie. Cum ar fi fost copiii lor? Tempramentali ca ea, sau calmi şi raţionali precum Clive? Dar culoarea părului? Citise undeva că cei mici moştenesc, de regulă, trăsăturile partenerului pozitiv. în cazul acesta, copiii ar fi fost bruneţi. Dacă s-ar fi căsătorit cu Red, nici măcar nu s-ar şti cine e şeful în casă! Din nou se gândea la el şi de furie izbi cu pumnii în carcasa maşinii de scris, ca şi cum ar fi vrut să dea chiar în Red.

Miercuri seara, Clive o scoase la cină. Din cauza stresului de la birou, nu reuşiseră să se vadă de duminică, dar o sunase seară de seară şi-i trimisese flori. în maşină, îl urmări cu atenţie cum conducea calm prin traficul aglomerat şi se gândi că alături de el se simţea în siguranţă.

O duse la un restaurant de pe malul Tamisei şi luară o masă chiar cu vedere la râu. Nu era tocmai genul de restaurant la care ar fi dus-o de regulă, fiindcă le prefera pe cele mai epatante. Abia când văzu că serviciile sunt excelente, ca şi mâncarea, bărbatul se mai linişti.

- E plăcut aici, nu? remarcă el privind în jur spre mesele ce abia se distingeau din cauza luminii pale. Deşi, personal, prefer alte locuri.

- Ar trebui să te mulţumeşti că mă vezi pe mine.

- Vreau şi ca alţii să te vadă.

- Te făleşti.

- Oricine s-ar simţi norocos să te poată arăta. Data viitoare mergem la Hilton.

- Mă răsfeţi.

- Aş putea să fac şi mai multe, şi-i luă mâna într-a sa. Mă gândeam să mergem la Tanger într-un sfârşit de săptămână. Am putea sta şi mai mult, dacă vrei.

- Ar fi frumos să facem Crăciunul acolo, recunoscu ea. Altfel, ar fi primul Crăciun pe care nu-l fac cu mama.

- Atunci, aşa rămâne! O idee excelentă.

Amanda plecă ochii în ceaşca de cafea - Crăciunul la

Tanger, cu Clive. Atunci, cu siguranţă va trebui să-i dea răspunsul; sau să se hotărască a nu-l mai vedea niciodată. Dar cum să nu-l mai vadă când banii lui asigurau sănătatea mamei? Dacă banii n-ar fi fost atât de importanţi, gândi ea tristă; si totuşi, trebuia să aibă în vedere si acest lucru când se va decide.

-Aş da orice să ştiu la ce te gândeşti, zise el.

- Nu-mi place să mă ştiu îndatorată faţă de tine.

- Numai în mintea ta există această datorie, nu şi în a mea.

Apoi tăcură, admirând un cuplu de dansatori pe ring. La un
moment dat, Amanda se întoarse spre Clive şi zări un cuplu intrând în restaurant şi aşezându-se la bar. Abia când lumina căzu pe părul bărbatului, accentuând culoarea aprinsă a acestuia, inima Amandei începu să bată necontrolat. Bărbatul se întoarse spre a vorbi cu cea de alături şi bănuielile tinerei se confirmară. Amanda îşi mută scaunul pentru a nu mai fi în vizorul lor, dar tot îl vedea clar pe Red, la fel şi pe tipa care-l însoţea, o blondă superbă.

De ce tocmai în seara asta se nimerise să vină aici? Pe ea n-o adusese niciodată în astfel de locuri scumpe. O cuprinse nu atât furia cât gelozia, care se transformă imediat în teama de ce s-ar fi putut întâmpla dacă el ar fi venit să-i vorbească. Cine ştie la ce-l ducea ciudatul simţ al umorului pe care-l avea, şi cât de nervos ar fi fost Clive să

afle că în loc să stea acasă, ea ieşea cu alţi bărbaţi. De-ar fi avut curajul să-i spună!

- Nu te simţi bine, draga mea? Eşti tăcută.

- Sunt obosită. murmură ea, deşi ştia că e o scuză de mult expirată.

- Te duc acasă.

Făcu semn să i se aducă nota, în vreme ce Amanda căută din nou din priviri cuplul de la bar. Intraseră în restaurant şi se îndreptau spre colţul opus. Tânăra se ridică repede, şi se agăţă de braţul lui
Clive.

- Am parcat la câteva minute de aici. Aşteaptă-mă să aduc maşina.

- Claxonează, ca să nu mai ieşi.

El plecă, şi Amanda se îndreptă spre garderobă pentru a-şi lua haina, după care se întoarse în hol.

- Pe când nunta, Amanda? auzi o voce sarcastică din spate, şi nici nu se deranjă să se uite cine este.

Se întoarse încet. Deşi foarte palid, Red arăta superb în costumul lui închis la culoare. Cu ea se îmbrăcase întotdeauna normal, dar pentru alta.de durere, îi dădură lacrimile.

- Nu ne-am decis, zise vioaie, dar am să te invit dacă am să aflu vreodată cum te pot contacta. Sau toate prietenele tale rămân în ceaţă în ce priveşte adresa ta?

- Stau pe-o coadă de mătură, râse el, ca majoritatea vârcolacilor!

- Dacă ai venit până aici ca să fii obraznic.

- Am venit ca să te întreb cum e mama ta.

- E bine, mulţumesc, înghiţi ea în sec. Dacă tot ai venit, stai să te prezint lui Clive, sau deja l-ai cunoscut?

- Ţi-am spus că nu e din gaşca mea, zâmbi el; şi dacă Amanda nu i-ar fi văzut cu ochii ei pe cei doi, l-ar fi crezut pe cuvânt.

- Sunt sigură că i-ar plăcea să te cunoască.

- Altă dată. şi vru să plece.

- Ne mai vedem? strigă ea fără a se putea stăpâni.

Preţ de câteva secunde, el rămase împietrit locului.

- Tu ai fost cea care mi-a spus să plec, zise el rece. Si încă n-am destui bani ca să mă ridic la aşteptările tale.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Amandaa păşi spre ieşire şi aerul rece de afară o izbi direct în faţă. Ea singură ceruse ultima replică răutăcioasă. Tensionată cum era, ultimul lucru pe care şi-l mai dorea acum era o scenă de dragoste din partea lui Clive. Neatent la starea ei şi purtat de val, bărbatul o urmă în scara blocului când intră, dar imediat ce puse piciorul pe scară, îl opri.

- Nu poţi urca la ora asta. Proprietarei nu i-ar plăcea.

- Dar e apartamentul tău.

- Ştiu că n-ar spune nimic, dar.. .nu i-ar conveni.

- Voiam doar să te sărut.

Replica nevinovată o făcu pe Amanda să se ruşineze de ea însăşi, conştientă că dacă era vorba de Red, n-ar fi avut nimic de obiectat.

- Dragul meu Clive, şi-l îmbrăţişă, eşti prea bun pentru mine.

- Nu te subestima, şi o sărută uşor, după care vru să iasă. Mâine seară, luăm cina la mine. Dacă vrei să ţii lupul departe de tine, trebuie să vii tu la el!

Aceste ultime cuvinte amuzante o destinseră. Mai târziu, se întrebă dacă un mariaj avea să-l deformalizeze pe Clive; sau poate că ea însăşi se va formaliza. Deocamdată erau oricum mult prea diferiţi pentru ca relaţia lor să decurcă armonios. Si oricât de mult s-ar fi străduit, pur şi simplu nu-l vedea pe Clive la fel de deschis ca Red.

Marţi după-masă, Amanda primi un telefon de la domnul Craig. încă răguşit, dar simţindu-se mai bine, şeful ei o chemă a doua zi la el acasă, ca să-i dicteze câte ceva.

-Vreau să termin rapoartele alea pentru domnul Foster, explică. E aiurea să spun că nu pot din cauza răcelii.

Cu promisiunea de a fi la el la prima oră, Amanda plecă mai devreme de la birou. Nu mai trecu pe-acasă să se schimbe, aşa că se îndreptă direct spre casa lui Clive. Din cauza traficului aglomerat, coborî la un moment dat din autobuz, preferând să meargă pe jos zece minute, decât să se sufoce înăuntru. O luă pe nişte străduţe ca să nu inhaleze fumul ţevilor de eşapament. Cu cât se apropia de casa lui, cu atât încetinea ritmul paşilor, iar când clădirea din cărămidă roşie îi apăru în faţa ochilor, se opri, inspirând adânc de câteva ori.

Erau ridicole senzaţiile pe care le trăia. Clive era tânăr, bogat, atrăgător; un bărbat pe care majoritatea femeilor l-ar fi luat de soţ. Ea în schimb, stătea la colţ de stradă, dorindu-şi să nu-l mai vadă niciodată.

îmbărbătându-se, păşi înainte, dar tocmai atunci uşa lui se deschide, iar dinăuntru apăru o siluetă înaltă. Recunoaşterea bărbatului o determină să se retragă în umbră. Red însă vorbea cu Clive, şi observă nimic. De data asta venise cu o altă maşină, un Porsche mic, foarte scump, chiar după puţinele cunoştinţe despre maşini ale Amandei. Cu siguranţă, o împrumutase de la birou, pentru a face impresie, gândi ea. Deşi, după cum îi mergeau afacerile, avea să-şi permită una la fel şi el, în curând. Amanda aşteptă până când luminile maşinii dispărură după colţ pentru a se apropia de casă.

Clive ieşi din birou imediat ce ea intră.

- Draga mea, zise surprins, ce bine că ai venit mai devreme.

-Am venit direct de la muncă. Nu m-am schimbat; sper că nu te superi?

- Eşti la fel de frumoasă ca de obicei, şi o conduse pe canapea, oferindu-i un pahar de şampanie. Este un excelent aperitiv.

- La fel ar fi un ceai bun!

- Eşti mai degrabă genul care bea şampanie.

Preferând mai degrabă o cană cu lapte, fata sorbi din pahar - păcat că nu-i mai plăcea şampania, însă ar fi fost

nepoliticos să o refuze.

- Sper că nu te superi să rămâi până la cină?

-Abia aştept. Eşti de mult acasă?

- Da, am avut o întâlnire aici.

- Stiu, zise ea foarte firesc. L-am văzut când a plecat. îl cunosc, să ştii, de la birou.

- Pentru Dumnezeu, păli el, să nu spui nimănui nimic.

- Nu sunt genul care să dea sfoară-n ţară.. .Nu ţi-e teamă?

- De ce? miji el ochii. Ceea ce facem este foarte normal; adesea se întâmplă acelaşi lucru când e vorba de două mari companii.

- Nu mă poţi convinge, zise ea resemnată, ştiind că mai avuseseră aceeaşi discuţie şi altă dată. Aş fi vrut doar să nu fi fost vorba tocmai de el. Presupun că o să iasă mulţi bani, nu?

- Foarte mulţi.

Pe tot parcursul serii, aceste cuvinte rămaseră întipărite în mintea Amandei, care nu mai reuşi să se concentreze la nimic din ce spunea Clive. Cu toate acestea, probabil că se comportase foarte normal, iar Clive îi vorbi despre prima lui căsătorie.

- Aş vrea ca şi rudele mele să te cunoască, spuse el la un moment dat. Dacă nu mergeam la Tanger de Crăciun, mi-ar fi plăcut să mergem în Canada.

Amanda începuse a se gândi cu groază la Crăciunul din Tanger, dar era de mii de ori mai bine decât să ajungă în

Canada. Măcar acolo o avea pe mama ei, ori cu familia lui ar fi fost prea multă ipocrizie. La ora unsprezece se ridică să plece, dar el o trase în braţele lui.

- Mă simt aşa de însingurat când pleci. De-aş putea să te farmec cu banii mei!

- Cineva m-a acuzat recent că aş vâna averi.

- înseamnă că nu te cunoaşte. Data viitoare când ţi se întâmplă la fel, trimite-l la mine.

Ea zâmbi, iar el, incitat de forma buzelor ei, i le sărută cu o intensitate căreia tânăra nu-i putu răspunde. îi simţea bătăile puternice ale inimii, respiraţia accelerată, dar ea însăşi simţea o dorinţă inexplicabilă de a pune toată încăperea între el şi ea. Când o eliberă, într-un final, Amanda mai rămase puţin pe loc pentru a nu-l răni, dar ajunsă în apartamentul ei se întrebă dacă avea totuşi curajul de a trăi tot restul vieţii alături de el.

După o noapte aproape albă, se trezi mai obosită ca de obicei, încât se machie mai intens ca altă dată pentru a ascunde efectele nesomnului. Chiar şi părul parcă-i era lipsit de culoarea intensă pe care o avea de regulă, aşa că-l prinse într-o coadă. Faţa ei căpătă astfel o puritate aproape infantilă. Or, ea nu mai era o copilă. Apoi se îmbrăcă repede şi se îndreptă spre casa domnului Craig.

Seful ei locuia într-o casă tipică pentru categoria din care făcea parte - o casă cu două etaje, în Wimbledon, cu o alee micuţă, aranjată, şi cu interfon la poartă.

- Domnul Craig mă aşteaptă, zise ea când sună.

O fată o conduse într-un salonaş în care nu exista mobilă, ci doar un căţel, care se retrase mârâind la geam când o văzu că intră.

Amanda se aşeză cuminte, întrebându-se dacă domnul Craig avea să coboare sau va urca ea. Se deschise uşa şi ea se întoarse, dar se blocă imediat ce-l zări pe cel care intră.

- Tu! îngăimă. Ce cauţi aici?

- Aveam ceva de discutat cu domnul Craig. A încercat să te caute acasă, dar deja plecaseşi.

- I-am spus că vin devreme.

- Te scutea de un drum. Nu e în stare să lucreze astăzi.

- Dar m-a rugat să vin.

- Iar eu te rog să pleci.

- Vreau să-l văd cu ochii mei, dacă nu te superi.

- Nu te mint, Amanda. Ce motive aş avea?

- Domnul Craig a insistat că vrea să lucreze, se încruntă ea. Are de făcut un raport important, iar domnul Foster are să se supere altfel.

- A zis Foster asta?

- Normal că nu, dar domnul Craig.

- A vorbit deja cu domnul Foster, care i-a spus să se odihnească, şi Red păşi înainte, iar ea se retrase, parcă temându-se să n-o atingă.

Mişcarea nu rămase neobservată şi ochii lui aruncară fulgere.

- Dormitorul domnului Craig este la capătul culoarului

cum urci pe scări. Du-te sus, dacă încă mai crezi că mint.

Amanda ieşi mândră şi urcă. îl găsi pe Craig în vârful patului, în pijama.

- Domnişoară Stewart! tresări el. îmi pare rău că ai venit degeaba, dar doctorul zice că nu ar trebui să încep să lucrez, se scuză cu voce răguşită.

- Nu mă supăr. Oricum n-am mult de lucru la birou. Vreţi să sun eu, să-i explic domnului Foster că nu vă simţiţi bine?

- Nu e nevoie. Deja ştie.

- Pot să vă ajut cu ceva?

- Cu nimic, mulţumesc. Sună-mă vineri la prima oră. Dacă mă simt mai bine, poate lucrăm atunci.

Jos în hol, Amanda ezită, neştiind dacă trebuie să anunţe pe cineva că pleacă, dar fiindu-i jenă ieşi pur şi simplu afară. Ploua, şi n-avea umbrelă.

- Te duc undeva?

Glasul lui Red o făcu să tresară şi-l zări imediat alături de ea.

- Nu, mulţumesc.

- Nu fi prostuţă. N-ai pelerină şi o să te uzi până la piele. Urcă, şi din cauza refuzului ei, o împinse în maşină - acelaşi Porche.

- Colegii tăi trebuie să fie foarte bogaţi, remarcă ea când porni. Văd că împrumuţi maşini scumpe.

- De unde ştii că nu e a mea?

- Poate că este. Sunt sigură că ai multe posibilităţi de

a-ţi suplimenta bugetul.

- Vorbeşti aluziv? şi schimbă brutal vitezele, semn că nu-i plăcea deloc situaţia.

- Dacă tot ştii despre ce e vorba, nu cred că e o aluzie, oftă ea. M-am văzut cu Clive aseară. Am cinat la el acasă.

- Bravo ţie. Sper că te-ai simţit bine.

- Atâta ai de spus?

- Ce-ai vrea să spun?

- Orice! izbucni ea. Absolut orice altceva.

- N-am nimic de adăugat, şi duse mâna la frunte pentru a-şi îndepărta o şuviţă.

Amanda simţi nevoia imperioasă de a-l atinge, dar de teamă că nu-şi va putea înfrâna această pornire, se afundă în scaun. Se gândea dacă să-i spună sau nu că-l văzuse plecând de la Clive, dar nu dorea o ceartă, aşa că tăcu.

- Cum e mama ta? întrebă el.

- Se descurcă, mulţumesc.

- Bun.

După alte minute de tăcere, ea vorbi:

- Mă duc la Tanger de Crăciun, cu Clive.

- O să fie frumos. Se pare că ai viitorul asigurat. Ce-ţi cumpără prietenul de Crăciun - o maşină de numărat bani?

- Ţi-o dau ţie dacă e aşa. Sunt sigură că şi tu vei avea nevoie!

- N-am interesul tău pentru bani. Prefer să muncesc pentru ai mei.

- Cum îndrăzneşti.

- Nu că tu n-ai munci pentru ai tăi. continuă el, văzând-o aprinsă la faţă. Presupun că Brand are aşteptări mari de la soţia lui.

-Adică?

- Nu mă gândeam la sex, explică Red, amuzat de expresia feţei ei. Doar că e genul care se aşteaptă să dansezi ori de câte ori îţi va cânta în strună.

-Are să merite toţi banii, aşa că nu mă supăr!

Alte câteva minute trecură în tăcere.

- Nu te înţeleg Amanda. Chiar m-ai prostit. Credeam că te cunosc.

- Niciodată nu poţi fi sigur de caracterul oamenilor. Am aflat-o pe propria piele.

- De parcă te-a dezamăgit cineva.

"Tu!" ar fi zis, dar se stăpâni.

- Nu contează. Nu mai am aşteptări la fel de mari din partea oamenilor.

- Să nu devii cinică, Amanda. încrederea ta în bunătatea oamenilor era unul din avantajele tale.

- Mie nu mi s-a părut.

- Haide, ştii bine că aşa e. Doar te-am scos de multe ori în oraş, nu? Si n-a fost datorită ochilor tăi mari şi albaştri. Si totuşi. rânji el, mai sunt şi altele.

- Mă bucur că te-ai resemnat.

- Niciodată n-am crezut că eşti singurul peşte din baltă.

- Si ce-ai mai prins acum?

- Sigur, nu o altă roşcată! E blondă.

- Am văzut.

- Desigur, uitasem de întâlnirea noastră.

- Unde mergeţi de Crăciun? se interesă ea cu lacrimi în ochi.

- La New York, răspunse Red în grabă, semn că-l luase pe nepregătite.

- Văd că trăieşti pe picior mare. Ai dat peste vreo comoară?

- Nu e de-ajuns ca să-ţi satisfacă lăcomia, şi schimbă din nou vitezele brusc.

Realizând inutilitatea acestei conversaţii, Amanda îşi înfundă bărbia în gulerul hainei. îi era greu să creadă că stătea alături de singurul bărbat pe care-l iubise vreodată şi nu era în stare să-şi exprime sentimentele faţă de el. Măcar de-ar fi putut să-i deschidă ochii! Si înainte de a se putea opri, puse o mână peste a lui.

- De ce te legi întotdeauna de atitudinea mea faţă de bani? A ta cum e? N-ai făcut multe ca să obţii bani?

- Nu înţeleg ce are a face una cu alta. Dacă mi-ai explica.

- Stii bine şi fără să-ţi spun eu.

- Urăsc femeile care afirmă ceva, dar refuză să explice! se enervă el. Dacă vrei să spui ceva, spune- o până la capăt, sau taci din gură!

Amanda îşi retrase mâna. îi oferise şansa de a vorbi şi el refuzase. Să-i explice ea însăşi n-ar fi avut niciun rost.

- N-am nimic de zis.

Si din nou se lăsă tăcere. Amanda închise ochii, prefăcându-se a aţipi şi nu-i deschise până când maşina opri la intrarea din spate a sediului Homefare.

- Scuze că nu te duc prin faţă, dar mă grăbesc.
- Nu te scuza. E bine şi aici.

El mormăi ceva, apoi plecă îndată ce ea închise uşa.

- Cine era? întrebă o secretară dinăuntru.
- Nimeni important, şi Amanda intră la ea în birou.

Capitolul 9

După cum anticipase, domnul Craig îşi reveni până vineri, încât Amanda îşi petrecu mare parte din zi la el acasă. Nu era nevoie a-i mai spune că tot ce-i dicta era strict confidenţial, căci ea însăşi ştia, pe măsură ce-şi nota toate detaliile, că aceste informaţii ar fi fost de mare importanţă pentru Clive. Aici erau toate detaliile şi calculele pe care el voia să le afle - locaţiile a trei hipermarketuri Homefare în afara Londrei, şi alte trei locaţii în provincie.

- Am să-ţi dau cheia de la biroul meu, zise Craig când terminară. Să pui copiile acolo. O să găseşti un dosar albastru în sertarul de jos.

- Si raportul original? Presupun că nu-l trimiteţi prin poştă.

- Normal că nu. Când e gata, o să vine unul din curierii principali să-l ducă domnului Foster.

- Pot s-o fac şi eu.

- Nu e nevoie, se grăbi el să spună.

Amanda îşi strânse lucrurile şi se ridică să plece.

- O să le redactez în după-masa asta, deci domnul Foster le va
primi tot azi.

- Excelent, şi Craig cotrobăi prin noptiera lui, scoţând un mănunchi de chei. Vezi să încui după ce le pui acolo.

Amanda plecă, nu înainte de a-i promite să facă exact aşa cum o sfătuise. Pe tot drumul spre serviciu, încercă să-

şi păstreze mintea limpede, iar când începu să lucreze se strădui să se gândească exclusiv la ceea ce făcea, pentru ca nu cumva să-i vină cine ştie ce idei. Dar ştia că este doar liniştea dinaintea furtunii, şi că mai devreme sau mai târziu va trebui să ia o decizie în ce priveşte rugămintea lui Clive de a-l ajuta. Acum, avea informaţiile la dispoziţie - tot ce o împiedica să i le dea, era loialitatea faţă de Homefare.

Dar de ce să fie loială faţă de o companie care-l tratase cu atâta indiferenţă pe tatăl ei? Aceasta era întrebarea care o măcina de luni de zile. Acum însă era cu totul altfel; începuse a accepta că cei de la Homefare nu fuseseră atât de lipsiţi de scrupule prin oferta pe care i-o făcuseră, şi că nu-l mai putea disculpa pe tatăl ei pentru lipsa lui de spirit antreprenorial.

Termină, împături foile şi le puse într-un plic alb, adresat domnului Foster. Copiile le duse în biroul lui Craig. Chiar când se aplecă să deschidă sertarul, sună mama ei. Părea că vorbeşte nu din Tanger, ci chiar din Londra.

- Am primit o scrisoare de la Clive, o anunţă, şi am înţeles că veniţi aici de Crăciun. O să fie minunat să te văd, draga mea.

- Nu sunt sigură dacă vin.

- Ce te opreşte? Red?

Amanda îşi căută cuvintele potrivite, dar negăsindu-le, tăcu.

- Mai e cineva în birou, draga mea? De-aia nu poţi vorbi?

- Da.E mai greu.

- Atunci, îţi vorbesc eu.

Si doamna Stewart începu să-i povestească fericită cum petrecuse ultimele zile, despre oamenii pe care-i întâlnise.

- îmi vine greu să cred că sunt aici de-atâta timp; şi mai ciudat e că vine Crăciunul, iar aici e vară.

- Exact de asta ai nevoie, zise Amanda.

- Ai dreptate. Niciodată nu m-am simţit mai bine, şi totul datorită
ţie.

- Nu mie.

- Bine, înţelegi ce vreau să spun. Dacă nu te iubea Clive. Ai să vii de Crăciun, nu-i aşa?

- Poate, dar am să-ţi scriu. Acum nu mai pot vorbi.

închise tremurând din toate încheieturile, şi rămase mult timp neclintită. Un lucru era clar - datoria ei faţă de Clive era enormă şi exista un singur mod în care-l putea răsplăti, şi trebuia s-o facă. Aceasta era prima ei datorie - faţă de Clive.

Fără a-şi mai da răgaz de gândire, puse copiile în geanta ei, apoi fugi din cameră ca şi cum cineva o urmărea.

Si dacă ar fi dus o bombă, Amanda n-ar fi fost mai conştientă de conţinutul genţii. Dacă apoi Clive va acţiona în conformitate cu datele pe care avea să i le ofere, oare domnul Craig îşi va da seama ce făcuse? O va acuza?

încercă să-şi amintească dacă mai auzise vreodată despre un caz asemănător, dar nu găsi nimic. Incapabilă să dea ochii cu propria-i reflecţie în oglindă, se pudră repede, şi nici măcar nu-l salută pe gardianul de la poartă când plecă, de parcă cineva îi verifica măruntaiele cu infraroşu şi descifra ce avea de gând să facă.

Intră în casă şi se duse direct la bar, unde-şi turnă un pahar de sherry şi-l dădu pe gât dintr-o înghiţitură, după care mai turnă încă unul. Apoi se grăbi să se schimbe pentru că venea Clive s-o ia şi nu dorea să-l ţină în aşteptare. Douăzeci de minute mai târziu, îi ieşi acestuia în întâmpinare, mai tensionată ca niciodată.

- Te-am aşteptat, spuse ea fără suflare chiar când el suna la uşă.

- Aşa se pare.

Pe drum, încercă să se concentreze la ceea ce-i povestea el, perfect conştientă că ochii lui vedeau tot. Mâna însă şi-o ţinea strânsă pe mânerul genţii.

- Cum a fost ziua ta? o întrebă el, la care ea tresări iar el o privi mirat. S-a întâmplat ceva? Eşti palidă.

- Cred că sunt doar obosită. Am foarte mult de lucru.

- Credeam că şeful tău nu e la birou.

- Aşa e. Dar am.. .lucrat cu el acasă, azi-dimineaţă, şi de îndată ce rosti aceste cuvinte, realiză că greşise, căci stârnise pe loc interesul lui Clive.

- De ce te-ai dus la el? Nu-mi spune că Homefare nu-şi permite să cumpere un reportofon.

Acum i se oferiea şansa pe care o aşteptase. Trebuia doar să deschidă geanta, să-i dea lui Clive hârtiile şi să i le lase puţin să se uite pe ele. Degetele ei se mişcară spre fermoar, însă braţul îi rămase imobil. Nu putea; indiferent ce-ar fi făcut Clive pentru mama ei, indiferent câţi bani ar fi cheltuit cu ea, nu se putea preta la o asemenea josnicie.

- Ceva nu e în ordine, observă el şi trase maşina pe dreapta. Descurajată, Amanda îşi dori să se fi decis înainte ca el să fi ajuns
la ea acasă. Cel puţin puteau să fi vorbit sus, unde se putea feri în caz că furia lui va izbucni. Aici însă, ochii lui o ţintuiau fără scăpare.
- Ce este, Amanda? Ţii de geanta aia de parcă ar sta să explodeze. Ea îi dădu drumul, tremurând. De ce nu lăsase oare foile acasă?
Acum era însă prea târziu. Se retrase pe scaun până simţi clanţa uşii în coaste.

- Nu pot să fac ce-mi ceri, zise pe nerăsuflate. Ai fost minunat cu mama şi ştiu că ar trebui s-o fac, dar nu pot. Nu pot!
- Ce anume?
- Să-ţi dau datele pe care le vrei.
- Ce date? Draga mea, nu înţeleg ce vrei să spui.
- Ba da, zise ea întrebându-se dacă nu cumva el evita în mod voit ce era atât de evident. Vrei să ştii unde are Homefare planuri şi nu-ţi pot spune. Adică pot.. .dar nu vreau!

Clive nu răspunse pe moment, încât teama ei atinse cote maxime.

- Deci, de-aia ai stat ca pe ace toată seara. Iar după felul în care ţii de geanta aia, cred că le ai la tine, şi se întoarse spre ea, dar Amanda ascunse repede geanta la spate.

- Nu ţi le dau! strigă.

- Bine, zise el calm. Ţi-am mai spus că nu mă aştept să faci ceva pentru mine.

- Dar mi-ai cerut să spionez pentru tine.

- Atunci când te-ai angajat la început la Homefare, recunoscu el, dar apoi mi-am dat seama că eşti ataşată de ei şi ţi-am spus că nu mai
e nevoie.

- Dar nu vorbeai serios.

- Poate că nu, dar ţi-am oferit o cale de salvare.

- Stii bine că n-aş fi acceptat-o.

- O accepţi acum.

- Aşa e. oftă ea din greu. Clive, îmi pare atât de rău. Ai fost aşa de bun cu mama.

- Nu-mi spune că eşti recunoscătoare. Singurul lucru pe care nu l-ai făcut până acum a fost să fii ipocrită.

Era primul semn de iritare, ceea ce o bucura. îi era mai uşor să-l înfrunte aşa.

- Hai să uităm totul. Ducem foile înapoi şi uităm totul. Eu am uitat deja.

- Nu te supăra pe mine.

- Nu, draga mea. Oricum, am toate informaţiile care îmi trebuie. Le aveam de câteva zile.

Si porni motorul. Amanda încercă să citească ceva pe chipul lui din profil, însă expresia feţei îi era complet opacă.

Reacţia lui o surprinsese încât încercă să se gândească

de unde putuse obţine informaţii despre costuri când ea însăşi le aflase abia în acea dimineaţă. Iar răspunsul veni ca o lovitură dată în moalele capului - Red. Când se întâlniseră la domnul Craig acasă, probabil despre asta discutaseră cei doi. De aceea se dusese la Clive în aceeaşi seară, ca să-i dea toate datele.

- Du-mă acasă, izbucni ea, aproape în lacrimi. Nu mai vreau să
ies.

Clive se conformă. Pe tot parcursul drumului, rămase nemişcată în scaun, iar în faţa casei nici măcar nu acceptă mâna întinsă de Clive la coborâre, străduindu-se singură, ca nu cumva el să-i fure geanta.

- Chiar te temi de mine, remarcă el. înseamnă că e ceva la mine care nu-ţi place.

- Nu e nimic, Clive. Eu sunt singura vinovată.

Sus, după ce se dezbrăcă, bărbatul se duse direct la bar. Chiar dacă observase paharul de sherry nu menţionă nimic, în schimb, umplu alte două pahare.

- Să bem pentru viitorul nostru, Amanda, şi să uităm trecutul.

- E viitorul tău, Clive, nu al nostru.

- Adică?

- Stii bine ce vreau să spun, şi el păli instantaneu.

- De fapt, ştiam de ceva vreme, dar nu voiam să accept. îmi tot spuneam că te ruşinai de mine; că te îngrijorează diferenţa de vârstă, sau căsnicia mea

anterioară.

- Nici vârsta şi nici căsnicia ta n-au nimic a face. Doar că nu te iubesc aşa cum meriţi.

- Dacă mă iubeai aşa cum merit.. .Nu m-ai iubit deloc ceea ce e adevărat!

- Aş fi vrut să fie altfel, Clive.

- Si eu, şi se jucă puţin cu paharul în mână. Dar nu văd de ce nu ne-am mai vedea. Faptul că nu mă iubeşti nu face nicio diferenţă.

- Ba da.

- Nu vreau să dispari din viaţa mea, zise el cu glas tremurând. Te iubesc; te-am iubit încă din prima clipă. Chiar nu însemn nimic pentru tine?

- Aproape că te iubesc, rosti ea rar, dar nu îndeajuns.

- Mai e cineva?

- Nu e nimeni, minţi ea - măcar atâta îi datora.

- înseamnă că mai există o speranţă.

- Nu, se grăbi să spună Amanda. Te rog, nu-mi mai cere să mă căsătoresc cu tine.

- Nu e nevoie. Stii bine ce simt pentru tine, şi dacă vreodată ai să te răzgândeşti.

Ea însă neagă din cap.

- Presupun că excursia la Tanger cade, oftă Clive.

- Doar nu vrei să mă mai duci?

- De ce nu? Cel puţin aş fi cu tine de Crăciun.

- Mă faci să mă simt ca o scorpie. Clive, îmi pare atât de rău.

- Să înţeleg că mai vrei?

- N-aş putea.n-ar fi corect.

- Prea bine, se îndreptă el. Eşti terminată , draga mea. Culcă-te.

Abia când închise uşa, Amanda îşi dădu seama că nu-şi luaseră la
revedere. Să fi fost înadins? Oricum, nu mai conta. Nu s-ar fi căsătorit cu el; ezitările ei de la început ar fi trebuit s-o avertizeze că nu-l va iubi niciodată îndeajuns. Dar ştia, pe de altă parte, că nu se va linişti până când nu-şi va plăti toată datoria faţă de el.

După cum se aşteptase, dormi foarte greu şi se trezi mai obosită decât se culcase. Imediat, îşi aminti de geanta ei. O deschise şi verifică dacă avea copiile acolo - trebuia să le pună la loc. Oare ce făcuse cu cheia de la domnul Craig? Se căută în geantă şi, negăsind-o, intră în panică. Apoi îşi aminti că schimbase genţile. Nu conta că era sâmbătă, trebuia să ajungă la sediu, ca să pună copiile unde le era locul.

***

Mai uşor de zis decât de făcut, căci pe măsură ce se apropia de sediul firmei, Amandei îi venea s-o ia la fugă înapoi. Ce impozantă părea clădirea cu stilul ei arhitectural modern şi cu parcarea goală! Deşi lucra de doar câteva luni aici, tânăra se ataşase foarte mult de tot ce însemna Homefare, şi devenise o parte din companie, ceea ce la Brands nu se întâmplase. Aici, normele de lucru impuse de Charles Foster dădeau angajatului senzaţia că are într-adevăr un cuvânt de spus în organizarea firmei. Se insista ca fiecare om să ştie noile planuri, fără a trebui să afle din alte surse indirecte. Dacă munca aici nu i-ar fi schimbat complet viaţa, Amanda s-ar fi putut bucura şi ea de toate acestea.

Oftă, amintindu-şi de Red, care pentru ea era sinonim cu Homefare. într-o zi avea să-i spună de ce nu se căsătorise cu el. Dar oare cum se va simţi el? Probabil că până atunci nu-i va mai păsa, şi-i răsări în minte blonda cu care-l văzuse în seara aceea la restaurant şi se deziluzionă.

Ajunse în faţa clădirii. Uşile principale erau închise; la fel şi cele secundare. Nu găsi nicio sonerie, aşa că încercă să caute o metodă de a-l anunţa pe gardian. Sau să vină luni la prima oră? Rămase pe loc un timp, dar din cauza frigului începuseră să-i amorţească picioarele. Chiar când să renunţe, zări ceva mişcându-se înăuntru, şi bătu în uşi. într-un final, gardianul o văzu - norocul ei că mai discuta cu el câteodată şi o recunoscu; altfel, n-ar fi avut nicio şansă

să intre.

Amanda îngăimă că uitase ceva, şi fugi pe scări, fără a se mai deranja să aştepte liftul. Intră repede în biroul domnului Foster, vârî cheia în broasca sertarului, care se deschise destul de greu. Găsi dosarul albastru şi tocmai era pe punctul de a scoate copiile din geantă, când zări o umbră prin geamul mat al uşii de la intrare, care era întredeschisă. Aşteptă nemişcată, neştiind ce să facă, deşi probabil era doar gardianul, curios.

însă bărbatul care-i apăru în faţa ochilor o puse imediat pe jar. Ce căuta Red acolo? Oare o urmărise?

- Ce cauţi aici, Amanda?

- Eu ar trebui să spun asta, răspunse ea cât mai calm cu putinţă. Ce cauţi tu aici?

- Eu am întrebat primul, şi păşi înainte.

Amanda realiză că avea mâna încă în geantă, strângând copiile între degete. Nu că Red cunoştea aceste detalii, ceea ce o mai încurajă.

- Ce cauţi în biroul domnului Craig? Stii bine că nu e nimeni aici sâmbăta.

- Am venit să văd ce faci aici. Plecam şi gardianul mi-a spus că te-a lăsat să intri.

- Si ai venit să-mi spui bună dimineaţa, nu?

- Am venit să văd ce faci aici, repetă, cu ochii ţintă la mâna ei. Puneai sau luai?

- Nu te priveşte.

- Dimpotrivă, şi dintr-o mişcare rapidă luă geanta cu tot

cu mână
ei şi o închise, prinzând-o cu fermoarul.

- Mă doare!

- Pardon, şi desfăcu puţin pentru ca ea să-şi scoată mâna, însă el nu-i dădu drumul, astfel că nu reuşi să lase foile înăuntru.

- Ce faci cu hârtiile? Le luai sau le puneai?

- Le puneam înapoi.

- De-aia ai venit fuga de dimineaţă, ca şi cum te-a prins cineva cu mâţa-n sac?

- Am uitat să le pun bine aseară, şi cum este vorba de ceva confidenţial, am venit să-mi repar greşeala. Nu-mi plăcea să le ţin acasă.

- Câtă conştiinciozitate, şi desfăcu foile, pălind. înţeleg de ce nu voiai să rămână la tine. Sunt de mare importanţă pentru o anumită persoană.

- Tu ştii mai bine.

- Aşa e.

Amanda vru să-i smulgă foile, dar el făcu un pas înapoi.

- Nu te grăbi. Vreau să ştiu dacă le-ai arătat cuiva.

- Nu înţeleg, răspunse ea repede, dar se aprinse în obraji, trădându-se.

- Ba cred că ştii, şi privirea albastră i se întunecă. N-ai uitat pur şi simplu să le pui la loc, ci le-ai luat acasă ca să i le dai lui Clive Brand.

- Eşti nebun!

- De-asta ai venit să lucrezi aici? continuă el fără a o lua

în seamă. Ca să spionezi pentru el? Doar asta-l interesează la tine, sau chiar vrea să te ia de soţie?

- Mă iubeşte, strigă ea, şi nu spionez pentru el!

- Atunci, de ce ai luat rapoartele acasă şi de ce încerci să te furişezi aici ca un hoţ? Pentru Dumnezeu, Amanda, adevărul se vede de la o poştă!

- Ce adevăr? răbufni ea. Când tu nici măcar nu ştii înţelesul acestui cuvânt; tu însuţi nu eşti mai prejos.

-Adică? şi o prinse din nou de braţ, dar ea se smuci.

- Stii prea bine. Te-am văzut cu Clive; de două ori, şi când plecai de la el de-acasă. Aşa că nu mă acuza pe mine când şi tu faci acelaşi lucru.

-Asta era! Eu sunt cel care trădează secretele Homefare, nu?

- Da! De-aia Clive nu mai avea nevoie de ajutorul meu - pentru că tu îi spusesei deja totul.

- Deci, aveai de gând să i le arăţi.

- Nu, pentru că nu puteam.

-Adică nu mai era necesar.

- Nu de-aia. N-am găsit puterea s-o fac.

- Si vrei să te cred?

-Ăsta e adevărul. Jur.

-Ai putea să te şi rogi, şi o împinse cât colo, încât Amanda se lovi de colţul biroului. Eşti o mincinoasă şi o trădătoare, Amanda. Trebuia să-mi dau seama de ce-ai venit să lucrezi aici, încă de când am aflat că ieşi cu Clive Brand.

- Vrea să mă ia de soţie. De-aia mă văd cu el.

- Si ce te opreşte să-i devii soţie? Sau mai trebuie să strângă bani?

- Stii foarte bine de ce n-am acceptat.

- Normal că ştiu! sări el nervos. Ai venit aici să spionezi şi nu
puteai pleca până când nu ducei sarcina la bun sfârşit.

- Nu-i aşa! Clive habar n-avea că vreau să mă angajez aici. Iar când s-a îndrăgostit de mine, n-a mai vrut să lucrez la Brands; ca să-i fac în ciudă, m-am angajat la rivalii lui.

- Fără alte intenţii, presupun .? o ironiză el. Minţi, Amanda, dar niciodată n-ai ştiut să minţi cum trebuie. De fapt, niciodată n-ai ştiut să faci multe cum trebuie, nici măcar să-ţi repari greşeala asta. Păcat că a trebuit să vii acum aici. Sper că-ţi dai seama că nu mai ai cum să rămâi în firmă.

- Nici n-aveam de gând.

- Din cauza conştiinţei încărcate, sau pentru că el nu mai are nevoie de tine aici?

- Persoana lui Clive n-are a face cu decizia mea, la care el o privi neîncrezător, înfuriind-o şi mai tare. Cum îndrăzneşti să ai o astfel de atitudine? Sunt decisă să-i spun domnului Craig despre tine şi Clive.

- Si ce te opreşte? Dacă te preocupa soarta Homefare o făceai de mult.

între timp apăruse şi gardinalul în cameră, fără ca Red să observe, şi Amanda îi făcu semn acestuia din urmă să

tacă, fugind să închidă sertarul. Bărbatul se dădu îndată înapoi, jenat.

- Nu mi-am dat seama că sunteţi aici, domnule. Am auzit ţipete şi am vrut să văd care este problema.

- Nu e nimic, răspunse Red.

- Prea bine. Aţi putea să-mi spuneţi cam când plecaţi, vă rog? E pauza mea de ceai, dar o să mi-o iau doar după ce plecaţi dumneavoastră.

- în cinci minute.

- Nu e nicio grabă, domnule Foster, şi salută, ieşind.

Amanda rămase mută de uimire cu ochii ţintă la Red. Auzise bine, dar nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Tu eşti.. .Charles Foster? murmură.

- Da.

- Adică, tu deţii.M-ai scos în oraş pretinzând că eşti.. .Nu eşti agent imobiliar?

- E parţial valabil. Sunt calificat să evaluez terenuri.

- Dar conduci Homefare.

- Caut şi locaţii.

- Stii la ce mă refer.M-ai dus de nas.

- La fel cum ai făcut şi tu faţă de companie.

- De-aia ai continuat să ieşi cu mine? şopti. Pentru că mă suspectai? El nu răspunse, încât durerea ei se amplifică. Acum înţeleg. La început a fost o joacă; ţi-ai bătut joc de o fată care nu ştia cine este marele Charles Foster. Apoi ai aflat de Clive şi ţi-ai zis că m-a pus să spionez.

- Bănuiam.

Tânăra nu reuşi să continue, de durere şi de furie. Luă geanta şi ieşi în fugă, hotărâtă să scape, să nu-l mai vadă niciodată pe Red.

Red era Charles Foster. Oricât de incredibil părea, laconicul Red Clark stăpânea Homefare. Cât trebuie să-şi fi râs de ea de fiecare dată când o scotea în oraş! Avea

talent actoricesc, căci nu se trădase absolut deloc, şi povestea ar fi continuat dacă nu venea gardianul.

Toată după-masa Amanda o petrecu încercând să găsească răspunsuri la multe întrebări nerostite. De ce o ceruse Red în căsătorie, sub identitate falsă? Vorbise serios, sau era o încercare, să vadă, dacă se lăsa ademenită de bani? Si cât de uşor îi căzuse în plasă, cu aluziile ei la bani.

Dar nu-i putea spune adevăratul motiv pentru care-l refuzase. De fapt, acest motiv nu mai exista. Dacă Red era Foster, însemna că toate gândurile negre din cauză că vindea secretele Homefare lui Clive se anulau! Si totuşi, de ce se întâlniseră cei doi în taină? Sau de ce nu-i spusese Clive că se vedea cu Foster? Meditând mai adânc asupra acestui din urmă aspect, realiză că de fapt Clive nu-şi dăduse seama că ea nu-i cunoştea adevăratul nume. Era clar că cei doi se întâlniseră ca directori a două firme importante în competiţie, dar motivul îi era încă necunoscut.

Si cât de greşit îl judecase pe Clive. în sinea ei îl acuzase de practici necinstite, când de fapt el chiar vorbise serios. Acest fapt îi spori furia împotriva lui Red. N-o atrăsese doar pe ea în acest joc, ci şi pe Clive. îi datora scuze acestuia din urmă.

Totuşi, nici starea deplorabilă în care o adusese Red, nici atitudinea lui nu reuşiră s-o facă să uite acei ochi albaştri, scăpărători. îl dispreţuia până la ură aproape, dar

nu-şi putea înfrânge dragostea pentru el.

Capitolul 10

O oră mai târziu, Amanda intra în casa lui Clive, dar regretă numaidecât că venise. Bărbatul o întâmpină vesel, plin de speranţă.

- Nu m-am răzgândit, se grăbi ea să-i explice. Dar am venit să-ţi spun ceva.. .am venit să-mi cer scuze.

- Pentru că m-ai refuzat?

- Pentru unul din motivele refuzului meu, zise ea, dar el nu părea că înţelege. Nu mi-am dat seama că-l cunoşti pe Charles Foster, ci pe Red. De aceea am fost aşa de supărată.

- Pe Red? se miră el.

- Da, Red Clark. Eu aşa l-am cunoscut. în biroul domnului Craig, şi mi-a spus că lucrează pentru Homefare. Abia azi-dimineaţă i-am aflat identitatea.

- Drept cine se dădea? întrebă el, încă nedumerit.

-Agent imobilar. Zicea că el caută locaţii pentru Homefare.. .Nu e deloc amuzant, se aprinse tânăra, văzând un zâmbet pe buzele lui.

- Scuze, draga mea, dar fiindcă-l cunosc pe Charles Foster, mi se
pare tipic. Are un simţ al umorului care mă depăşeşte.

- Si pe mine, zise ea nervoasă. Când mă gândesc cum m-a dus de nas, m-a scos în oraş, s-a dat drept. se opri, văzându-i expresia chipului.

- Se pare că v-aţi văzut des.

- Nu chiar. Am crezut că dacă ies cu altcineva o să.. .mă ajute să iau o decizie.

- Nu trebuie să te scuzi că ai ieşit cu altul. Nu ţi-am cerut să n-o faci.

- Dar tu n-ai ieşit cu nimeni.

- Pentru că n-aveam dubii în ce priveşte sentimentele mele, şi-şi scoase o ţigară. Cum ai aflat că de fapt e Foster? Ţi-a spus el?

Deşi se temea de o asemenea întrebare, Amanda se îmbărbătă şi-i povesti scena din acea dimineaţă. Omise şi acum a-i spune că Red o ceruse în căsătorie şi motivul pentru care refuzase. N-ar fi făcut altceva decât să-l rănească.

- Ciudat joc, comentă el, ducându-se la şemineu. Dar, cum spuneam, are un simţ al umorului ieşit din comun. Ia în serios cele mai neaşteptate lucruri, şi pe multe dintre ele le ignoră.

- înţeleg.

- Dar tot ce ţi-a făcut e că nu mai poţi rămâne la Homefare. Aş vrea să mă laşi să te ajut. Fără obligaţii.

- Nu, Clive. Deja am luat de la tine mai mult decât se cuvenea, pentru mama.

- Ba nu, Amanda. Faptul că am putut s-o ajut pe mama ta e singurul mod în care am reuşit să-ţi arăt că te iubesc. Nu-mi întoarce darul, te rog; şi încetează să-ţi mai faci probleme din cauza asta.

- Dar.

- Gândeşte-te că ceea ce am cheltuit cu mama ta n-are valoare pentru mine. în astfel de momente, Amanda îşi dorea din tot sufletul să-i poată spune că-l iubeşte. Si cât de fericit ar fi fost el; iar tentaţia era atât de mare, încât aproape rosti acceptul. Dar el se întoarse cu spatele, rupând astfel şirul iluziilor fermecate, făcând-o să realizeze că o căsătorie din recunoştinţă i-ar fi nefericit pe amândoi. Aşa că se îndreptă spre ieşire.

- Ce ai de gând să faci acum?

- Nu sunt sigură.

- Mă laşi să te trimit la Tanger de Crăciun? Ar fi păcat s-o dezamăgeşti pe mama ta.

Deşi din mândrie ar fi spus nu, putea să-şi acorde acest lux.

- Mulţumesc, Clive; e foarte frumos din partea ta.

- Dacă vreodată te răzgândeşti în privinţa mea, Amanda, îi spuse el chiar înainte s-o conducă afară, să nu-ţi fie teamă să vii la mine.

- Nu m-aş teme să-ţi spun că te iubesc. Dar n-am să mă schimb, Clive, n-ar fi cinstit faţă de tine.

Această a doua despărţire, spre deosebire de prima, o lăsă cu un gust mult mai amar, care persistă mult timp. Luni, la prima oră, Amanda primi o scrisoare de la curierul Homefare, cu demisia ei şi un cec pentru trei luni. Indignată că Charles Foster îndrăznea s-o insulte pe de o parte şi să-i dea un salariu mare pe de alta, Amanda puse

cecul într-un plic, cu adresa managerului.

Gestul o făcu să-şi reamintească declaraţiile lui de iubire, dar acum ea le punea sub semnul întrebării. Cu siguranţă, sentimentul nu era bazat nici pe înţelegere, nici pe încredere, şi asta o durea cel mai tare. Dar nu putea sta toată viaţa cu gândul la el; în plus, trebuia să-şi caute o slujbă într-o altă companie, care să nu aibă nimic în comun cu cele trăite aici.

Dar cum Crăciunul venea peste o săptămână, n-avea rost să caute acum. Petrecu restul zilelor până la plecare făcând curat în apartament şi cumpărând cadouri.

Clive îi rezervase bilet la clasa întâi, însă ei i se părea o risipă inutilă de bani. La câte renunţa prin refuzul ei de se mărita cu el? Si ce să-i spună mamei? Căci mai mult ca sigur va trebui să-i dea explicaţii, să-i povestească despre Red, şi aproape regreta acum plecarea la Tanger. Si totuşi, aceste explicaţii aveau să apară la un moment dat, şi cu cât se întâmpla mai repede, cu atât îl va uita mai curând pe Red. O găsi pe doamna Stewart mai tânără şi mai odihnită ca niciodată, astfel că orice regrete cu privire la călătorie se rispiră imediat. Ce mai conta mândria proprie când mama ei era atât de fericită?

- îmi pare rău că n-a putut veni şi Clive, remarcă bătrâna ceva mai târziu, când stăteau pe terasa camerei lor. Mi-a scris o scrisoare foarte frumoasă şi mi-a spus că-mi povesteşti tu de ce nu e cu tine.. .Presupun că te-ai hotărât să nu te mai căsătoreşti cu el.

- Da.

- Eşti sigură că e o decizie corectă?

- Oricare alta ar fi fost greşită.

- Pentru că-l iubeşti pe Red?

Aceasta era portiţa de salvare pe care o aşteptase Amanda.

- Ar trebui să-ţi spun ceva despre Red, şi-i povesti totul.

- Si crezi că n-are să mai încerce să te vadă? întrebă mama ei în
cele din urmă.

- N-ar avea niciun rost. Dacă ai fi văzut ce faţă avea când ne-am certat în birou.. .Nimic din ce i-aş fi spus, nu l-ar fi convins că spun adevărul sau că puneam copiile înapoi. Zicea că le-am adus deoarece Clive nu mai avea nevoie de ele.

- Si totuşi, cum altfel să ştie domnul Brand cifrele? insistă doamna Stewart.

- Nu ştiu, dar le-a refuzat, şi asta e ciudat. Credeam că Red i-a vândut informaţiile, dar dacă Red e Foster.. Cum a aflat Clive detaliile? se încruntă fata.

- Poate are alţi spioni.

- Mă îndoiesc.

- Mă rog, nu mai contează. S-a terminat.

- Ai dreptate, hai să nu-i mai pomenim pe niciunul.

însă era mai uşor de zis decât de făcut, iar zilele ce-au urmat o surprinseră adesea pe Amanda gândindu-se la ambii bărbaţi. Mai mult de-atât, ajunsese a-şi da seama ce-

ar fi însemnat să fie căsătorită cu Clive. Câtă atenţie, cât devotament, câtă dragoste ar fi primit. Pe de altă parte însă, tocmai acest aspect al relaţiei cu Clive o îngrijora, pentru că el o văzuse întotdeauna ca pe un obiect frumos pe care să-l posede, mai degrabă decât ca o fiinţă cu care să-şi împartă viaţa. Un mariaj cu Red nu i-ar fi adus nimic din toate aceste atenţii; şi nici fericire. O provocase, o ademenise şi o înnebunise cu atitudinea lui indiferentă. O minţise şi o acuzase de spionaj.

- Ce spui despre veştile din ţară? zise mama ei într-o după-amiază, când Amanda intră pe terasă.

- Ce veşti? N-am auzit nimic şi nici n-am citit ziarele de când sunt
aici.

- în The Times. Uită-te pe măsuţa din spatele tău.

Amanda luă ziarul; ca de obicei, principalele titluri erau de domeniul politicului, dar pe pagina următoare găsi o poză cu Red şi Clive împreună. "Preluare surprinzătoare" titrau. Deci, de-asta se întâlniseră cei doi în mare secret; de asta o avertizase Clive să nu spună nimănui, iar Red nu voia să admită că-l cunoaşte pe Brand.

Iar o astfel de preluare însemna milioane de lire; Homefare cumpăra Brands. "Domnul Charles Foster" declara că nu se aşteaptă la schimbări majore în viitorul apropiat, şi că cei care vor fi daţi afară din cauza schimbărilor, vor fi recompensaţi substanţial. Abia la final se menţiona că domnul Clive Brand avea să se întoarcă în

Canada, "din motive personale". Iar Amanda realiză cu durere în suflet că ea este acel motiv personal. Articolul, în mare parte, accentua renumele şi averea celor doi în egală măsură. Iar Red.. .privi poza lui minute în şir. Chiar şi îmbrăcat formal arăta extrem de chipeş - fusese nevoie deci de o conferinţă de presă pentru a-şi pune cravată! Fata închise repede ziarul.

-încă ai mai putea să mergi în Canada, observă doamna Stewart.

- Ce-ai zice să merg cu tine la o plimbare, în schimb?

După cum se aşteptase, revederea lui Red în poză o neliniştise, încât toată noaptea îşi reproşă cât de repede se pierduse cu firea şi cât de mult regreta acum. Si cât de fericiţi ar fi fost ea şi cu Red dacă ar fi avut încredere în ea; sau invers!

Soarele dimineţii veni parcă precum un balsam pentru a-i alina durerea. încercă să se încurajeze, hotărâtă să-l dea uitării pe Red. îmbrăcă o rochiţă viu colorată şi coborî pentru a merge în grădină.

Se aşeză cu o carte pe un scaun de răchită, citind, dar întorcând paginile fără să ştie ce citeşte. Doar foşnetul frunzelor sau câte un avion în trecere mai perturbau liniştea deplină din jur. Aerul dogoritor aproape, care amorţise până şi florile, o moleşi complet, încât la un moment dat închise pleoapele.

Nu atât sunetul cărţii izbite de pământ, cât conştientizarea faptului că cineva o privea, o determină să

se trezească. Se pomeni în faţa unor ochi deosebit de albaştri ai unui bărbat îmbrăcat lejer, cu un chip amuzat, şi cu un zâmbet ironic pe buze. Trase adânc aer în piept şi vru să se ridice, dar braţul lui Red o ţintui de scaun.

- Nici să nu te gândeşti. Am venit de departe pentru tine şi n-am să te las să fugi tocmai acum. Trebuie să vorbim.

- N-am nimic să-ţi spun.

- Mă bucur. Atunci, o să vorbesc eu; am destule de spus.

- Nu vreau să te aud, şi-şi întoarse faţa de la el.

- înainte să încep, vreau să-mi cer scuze pentru ceea ce ţi-am spus ultima oară când ne-am întâlnit. îngenunchez dacă vrei, ca să mă crezi.

- Si dacă te-ai târî pe jos nu te-aş crede! Vru din nou să se ridice, dar fără succes. Bine, fie.. .cedă în cele din urmă. îţi accept scuzele. Acum, pleacă.

- Nu vreau să-mi accepţi scuzele, Amanda. Vreau să mă ierţi.

- Să te iert că m-ai acuzat de furt? şi se îndreptă, mândră. Furam raportul. Doar l-ai văzut în geanta mea; ce vrei mai mult?

- îl puneai înapoi.

- Deoarece Clive nu mai avea nevoie de el, îi aminti. Si ieri, când am citit ziarul, mi-am dat seama şi de ce.

Pe chipul lui Red trecu o umbră de jenă.

- Chiar dacă ar fi vrut ceva, nu i-ai fi dezvăluit nimic.

- De unde ştii? Data trecută erai de o cu totul altă părere.

- Pentru că eram nervos pe tine şi nu gândeam limpede.

- Si acum?

- Acum, da.

- Ţi-a luat zece zile ca să-ţi revii, e mult.

- De o săptămână încerc să dau de tine, izbucni el. Doamna Chadwalla n-a vrut să-mi spună unde eşti, iar când am vorbit cu mama ta, mi-a spus că nu eşti cu ea.

- Mama?

- Da! Minte la fel de bine ca tine!

Amanda tăcu, foarte surprinsă de atitudinea mamei.

- Nu te mai uita la mine cu ochii ăştia mari, că n-o să pot termina ce am de spus, şi se ridică. După scena din birou, am simţit nevoia să mă calmez. Si mi-am dat seama că fusesem un prost. Si atunci am încercat să dau de tine. Stiam că indiferent ce ţi-ar fi oferit Clive, nu m-ai fi trădat. Nu erai genul.

Amanda nu crezuse că-l va auzi vreodată pe Red vorbind astfel, şi nici că va citi în ochii lui o dorinţă mai mare ca în acele clipe. Nici urmă de superficialitatea de altădată. Era serios, hotărât s-o facă să-l creadă. Dar ea nu voia să-i cadă din nou în plasă atât de repede.

- De ce nu mi-ai spus cine erai, atunci când m-ai cerut în căsătorie?

- Singura mea scuză. e că am fost un biet romantic. M-

am îndrăgostit de tine din prima clipă şi voiam să mă asigur că şi tu simţi la fel. Am trecut prin mai multe aventuri, care m-au făcut să devin cinic în ce priveşte femeile. De aceea n-am vrut să-mi arăt identitatea, şi ochii-i luciră. Si mi-ai dat serios de furcă din cauza prietenului tău bogat. Iar când am aflat că e Brand, îmi venea să te strâng de gât.

- Ai tras repede concluzia că aveam să mă căsătoresc cu el, îi reproşă.

-Tu m-ai făcut să cred asta, şi din nou trebui să-i blocheze calea pentu a nu scăpa. De ce-ai făcut-o?

- Pentru că te văzusem cu Clive şi am crezut că-ţi trădezi firma.

-Asta era! făcu el ochii mari. Dacă-mi spuneai.

-Am tot făcut aluzii.

- Cred că sunt prea bătut în cap ca să-nţeleg. Ne-am fi scutit de-atâtea probleme.

- Cum m-ai găsit? încercă ea să schimbe subiectul.

- Prin Clive. Ne-am văzut ieri ca să semnăm contractul şi eram deja prea disperat ca să aflu despre tine, aşa că l-am întrebat.

Deşi vorbea foarte calm, Amanda bănuia că-şi călcase pe mândrie pentru a apela la ajutorul lui; dar şi lui Clive trebuia să-i fie recunoscătoare pentru generozitatea sa.

- Bieul Clive, murmură ea.

- Nu-l compătimi pe el, ci pe mine. Cu un gest brutal, o ridică în picioare şi o lipi de el. Te iubesc, Amanda. Nu pot

trăi fără tine. Nu mă respinge.

- Nici să vreau n-aş putea, şopti tânăra. Am fost atât de nefericită fără tine. Viaţa mea n-are sens altfel.

- Stiu cum e, şi-şi lipi obrazul de al ei. Dar dacă nu veneam după tine, tu n-ai fi venit la mine.

- Aşa e.Nu poţi avea dragoste fără încredere, iar dacă tu nu-ţi recăpătai încrederea în mine, ne-am fi distrus vieţile amândoi.

- N-am să mă îndoiesc niciodată de tine, draga mea, şi o privi atât de intens în ochi încât parcă-şi văzu reflecţia în adâncul lor.

- Promiţi să mă protejezi, să mă alinţi şi să nu mă mai necăjeşti niciodată?

- Fac orice-mi ceri. Tu eşti roşcata mea.

Râsul ei se pierdu în sărutul după care tânjea de atâta vreme, în îmbrăţişarea lui, în fiorul care le cuprinse trupurile, în bătăile accelerate ale inimilor. Ea răspunse la fel de pasional, ştiind că n-avea de ce să se mai teamă de el, căci în braţele lui era în siguranţă şi acolo voia să-şi petreacă întreaga viaţă.

-Avem atâtea de recuperat, zise el, fără a se dezlipi de ea. O să ne întoarcem în Anglia mâine, să ne căsătorim printr-o cerere specială.

-Aşa de curând? întrebă ea, dar lumina din ochii lui o emoţionă până-n adâncul sufletului.

- Aş face-o şi mai repede, dacă ar fi posibil. Vreau ca primul nostru născut să fie legitim, draga mea, frumoasa

mea Amanda.

- E prima oară când îmi spui că sunt frumoasă, râse ea timid, apoi îl îmbrăţişă. Ne întoarcem şi-n noaptea asta, dacă vrei.

- Pentru că ţi-am spus că eşti frumoasă?

- Pentru că ai menţionat o Amanda sau un Red junior, şopti ea, iar râsul lui sincer veni ca o confirmare a vieţii fericite care îi aştepta.

Sfârşit